

صیبه مطونه دعای نذیه

عزیزه تقالی

عسوه مکرمه

شامل

قصاید، غزلیات و رباعیات

محمد شائق ممتی

به عشق مهدی (عج)

شامل قصاید، غزلیات و رباعیات

به ضمیمه

منظومه دعای ندبه

از: محمد شائق قمی

این اثر ناچیز
تقدیم به آن عزیز
که مرا همه چیز
از اوست
یعنی مهدی روحی فداء

مشخصات کتاب

نام کتاب:	به عشق مهدی (عج)
نویسنده:	محمد شائق قمی
ناشر:	انتشارات رثوف
نوبت چاپ:	اول - ۱۳۷۰
تیراژ:	۳۰۰۰ جلد
چاپخانه:	سلمان فارسی

حق چاپ محفوظ و مخصوص ناشر است

قیمت ۴۰۰ ریال

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

اللَّهُمَّ كُنْ لِوَلِيِّكَ الْحُجَّةِ بْنِ الْحَسَنِ صَلَواتِكَ
عَلَيْهِ وَعَلَىٰ آبائِهِ فِي هَذِهِ السَّاعَةِ وَفِي كُلِّ سَاعَةٍ
وَلِيًّا وَحَافِظًا وَقَائِدًا وَنَاصِرًا وَدَلِيلًا وَعَيْنًا حَتَّىٰ
تُسْكِنَهُ أَرْضَكَ طَوْعًا وَتُمَتِّعَهُ فِيهَا طَوِيلًا

بسم الله الرحمن الرحيم
امیر کتابت بنام خدا درم استغاری که ترجمه دعا در
نزد است و از عمیق حال ضعیف کتابت سر چشم گرفته است
حسب کرامت است

و استغاری که بر خط به نامی روحی فراد است به خوبی
واضح است که از قلب به جهت حاصلی به علم آمده است
با آشنائی که با جاسبات شایق دارم می دانم که کتابت
سر در وجه حضرت لغیر الله عهد است و وجه اسم است
و برای سعادت ایشان این معنی را کاف است

پیشگام جمادی الاول ۱۴۱۲

حسنی (مطهر)

منظومه‌ی دعای ندبه

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

به نام خداوند کون و مکان که بخشنده است و دگرمهربان

الْحَمْدُ لِلَّهِ رَبِّ الْعَالَمِينَ

بود حمد، مخصوص او بی شمار که اهل جهان راست پروردگار

وَ صَلَّى اللَّهُ عَلَيَّ سَيِّدِنَا مُحَمَّدٍ نَبِيِّهِ وَ آلِهِ وَ سَلَّمَ تَسْلِيمًا

درود خدا بر محمد و آل
بر آن ذات پاک و نبی خدا
سلامی سزاوار از ذوالجلال
بر آن مهتر دین و آقای ما

اللَّهُمَّ لَكَ الْحَمْدُ عَلَيَّ مَا جَرَى بِهِ قَضَائِكَ فِي أَوْلِيَائِكَ الَّذِينَ

اسْتَخْلَصْتَهُمْ لِنَفْسِكَ وَ دِينِكَ

که بر اولیاء تو جاری بجاست
زیهر خود و دین خود بر انام

خدایا ستایش ترا زان قضااست
کسانی که خالص نمودی تمام

اِذَا خْتَرْتَ لَهُمْ جَزِيلَ مَا عِنْدَكَ مِنَ النَّعِيمِ الْمُقِيمِ الَّذِي لَا زَوَالَ لَهُ
وَلَا اَضْمِحْلَالَ

زنزد خودت نعمتی پایدار
«چو حافظ بر او جز خدایش مباد»

نمودی تو از بهرشان اختیار
که هرگز زوال و فنایش مباد

بَعْدَ أَنْ شَرَطْتَ عَلَيْهِمُ الرُّهْدَ فِي دَرَجَاتِ هَذِهِ الدُّنْيَا الدَّنِيَّةِ وَ
زُخْرُفِهَا وَ زِبْرِجِهَا

زمال و مقام و زخارف که هست
نمایند دوری ز آمال خویش

پس از عهد بستن دراین دار پست
ره زهد و تقوی بگیرند پیش

فَشَرَطُوا لَكَ ذَلِكَ وَ عَلِمْتَ مِنْهُمْ الْوَفَاءَ بِهِ فَقَبِلْتَهُمْ وَ قَرَّبْتَهُمْ

تو را علم بودی براین چون و چند
مقرب بذات خدایی همه

پذیرا براین عهد والا شدند
قبول تو بر رهنمایی همه

وَ قَدَّمْتَ لَهُمُ الذِّكْرَ الْعَلِيَّ وَ الثَّنَاءَ الْجَلِيَّ وَ أَهْبَطْتَ عَلَيْهِمُ
مَلَائِكَتَكَ وَ كَرَّمْتَهُمْ بِوَحْيِكَ وَ رَفَدْتَهُمْ بِعِلْمِكَ

بر ایشان بسان ثنایی جلی
بوحیت گرامی شدند چنان
وزین رو مدد کار ایشان شدی

نمودی مقدم تو یادی علی
ملایک فرستادی از بهرشان
به علمت همی یارایشان شدی

وَجَعَلْتَهُمُ الدَّرْبَةَ إِلَيْكَ وَ الوَسِيلَةَ إِلَى رِضْوَانِكَ

وسائط همه سوی سلطان تو   وسایل همه بهر رضوان تو

فَبَعْضٌ أَسْكَنَتْهُ جَنَّتِكَ إِلَى أَنْ أَخْرَجْتَهُ مِنْهَا وَ بَعْضٌ حَمَلَتْهُ فِي
فُلِكَ وَ نَجَّيْتَهُ وَ مَنْ أَمِنَ مَعَهُ مِنَ الْهَلَكَةِ بِرَحْمَتِكَ

که بعضی از آنها به جنت شدی   سپس خارج از آن بحکمت شدی
به کشتی گرفتی مکان بعضشان   برحمت ز سوی تو ای لامکان
بهمراه یاران مؤمن ورا   نجاتش بدادی ز غرق بلا

وَ بَعْضٌ اتَّخَذَتْهُ لِنَفْسِكَ خَلِيلاً وَ سَأَلَكَ لِسَانَ صِدْقٍ فِي الْآخِرِينَ
فَأَجَبْتَهُ وَ جَعَلْتَ ذَلِكَ عَلِيًّا

برای تو بعضی بیامد خلیل   بحکم تو ای رب پاک جلیل
چو صدق لسان خواست در آخرین   بشد با اجابت دعایش قرین
نمودی تو نام ورا سر بلند   که چونان شهیری بعالم کم اند

وَ بَعْضٌ كَلَّمْتَهُ مِنْ شَجَرَةٍ تَكْلِيمًا وَ جَعَلْتَ لَهُ مِنْ أَخِيهِ رِدْءًا وَ وَزِيرًا
كَلَامٌ تَوْبِشْنِيْدٌ وَ شَدُّ مَفْتَخِرٍ

کلام تو بشنید و شد مفتخر   پس آنکه وزیر و دگر یاورش
برادر شدی از سوی داورش   کلام تو بشنید و شد مفتخر

وَ بَعْضٌ أَوْلَدَتْهُ مِنْ غَيْرِ أَبِي وَ آتَيْتَهُ الْبَيِّنَاتِ وَ آيَدَتْهُ بِرُوحِ الْقُدْسِ
بِدَادِي دُغْرٍ بَعْضُشَانِ رَا حَيَاتِ

در این ملک هستی بیاوردی اش مؤید بروح القدس کردی اش

وَ كُلُّ شَرَعَتَ لَهُ شَرِيعَةٌ وَ نَهَجَتَ لَهُ مِنْهَا جَا

به دین و شریعت زسویت همه به تبلیغ و در گفتگویت همه
سپس بهر هر یک نهادی طریق ز موج خطا چون نجات غریق

وَ تَخَيَّرْتَ لَهُ أَوْصِيَاءَ مُسْتَحْفِظًا بَعْدَ مُسْتَحْفِظٍ مِنْ مُدَّةٍ إِلَى
مُدَّةٍ قَامَةً لِدِينِكَ وَ حُجَّةً عَلَى عِبَادِكَ

سپس اوصیایی زمان تا زمان نمودی تو منصوب از بهرشان
بشرع تو حافظ در این روزگار که مانند همی دین حق پایدار
دگر حجت از بهر هر خاص و عام شود زین رسالت بر آنها تمام

وَ لَيْلًا يَزُولَ الْحَقُّ عَنْ مَقَرِّهِ وَ يَغْلِبُ الْبَاطِلُ عَلَى أَهْلِهِ

که تا آنکه از جای خود دین حق نگردد همی زائل و بی رمق
دگر اهل باطل بحق چیره گی نیابند با ظلمت و تیره گی

وَ لَا يَقُولَ أَحَدٌ لَوْ لَا أَرْسَلْتَ إِلَيْنَا رَسُولًا مُنذِرًا وَ أَقَمْتَ لَنَا عِلْمًا
هَادِيًا فَتَتَّبِعَ آيَاتِكَ مِنْ قَبْلِ أَنْ نَذِلَّ وَ نَخْزَى

که دیگر نگوید کسی کای خدا نیامد رسولی سوی ما چرا
که تا بر عذاب تو اندر سقر شود بهر این خلق، انذار گر
دگر رهنمایی بزرگ و علی نیامد که زایات رب جلی
همه پیروی قبل ذلت کنیم حذر از عذابت بهمت کنیم

إِلَىٰ أَنْ أَنْتَهَيْتَ بِالْأَمْرِ إِلَىٰ حَبِيبِكَ وَنَجِيبِكَ مُحَمَّدٍ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ
وَآلِهِ فَكَانَ كَمَا أَنْتَجَبْتَهُ سَيِّدًا مِنْ خَلْقَتَهُ

سپس با دوام چنین رهبری
زنور حبیب و نجیب خدای
چو او بود آنسان که شد منتجب
همی انتها یافت پیغمبری
محمد که بر او چو آتش ثنای
بزرگ بشر از عجم تا عرب

وَصَفْوَةً مِنْ اصْطَفَيْتَهُ وَأَفْضَلَ مِنْ اجْتَبَيْتَهُ وَأَكْرَمَ مِنْ اعْتَمَدْتَهُ
قَدَّمَتهُ عَلَىٰ أَنْبِيَائِكَ وَبَعَثْتَهُ إِلَىٰ الثَّقَلَيْنِ مِنْ عِبَادِكَ

صفی بود بر جملهی اصفیاء
چو او بود در بین خلق آحد
و را نیز بر انبیای دگر
نمودی تو مبعوث بر بندگان
دگر افضل هر که شد مجتبی
گرامی تر از هر که شد معتمد
مقدم همی داشتی سر بسر
ز جن و زانست و را در جهان

وَ أَوْ طَاتَهُ مَشَارِقُكَ وَ مَغَارِبُكَ وَ سَخَّرْتَ لَهُ الْبُرَاقَ وَ عَرَجْتَ
بِرُوحِهِ (بِهِ) إِلَىٰ سَمَاوَاتِكَ

هم او را بر آفاق از غرب و شرق
براقی مسخر نمودی پی اش
بدادی تو سیر و تسلط چو برق
به بالا و بر آسمان بردی اش

وَأَوْ دَعْتَهُ عِلْمَ مَا كَانَ وَ مَا يَكُونُ إِلَىٰ انْقِضَاءِ خَلْقِكَ ثُمَّ نَصَرْتَهُ
بِالرُّعْبِ

دگر علم ما کان و هم ما یكون
سپردیش تا آخر دار دون

سپس یاریش کردی اندر جهان به ترسی عیان در دل دشمنان

وَحَفَقَّتْهُ بِجَبْرَائِيلَ وَ مِيكَائِيلَ وَ الْمُسَوِّمِينَ مِنْ مَلَائِكَتِكَ وَ وَعَدْتَهُ أَنْ تَظْهَرَ دِينَهُ عَلَى الدِّينِ كُلِّهِ وَ لَوْ كَرِهَ الْمُشْرِكُونَ

بجبریل و میکال بی ظن و شک اعانت نمودی تو در جنگها بدو وعده دادی که غالب شود تخلف به قول خداوند نیست
دگر داغ بنهادگان ملک ورا بهر ویرانی ننگها به ادیان همه دین آن معتمد اگر مشرکین را خوش آیند نیست

وَ ذَلِكَ بَعْدَ أَنْ بَوَّأْتَهُ مَبْوَأَ صَدَقٍ مِنْ أَهْلِهِ وَ جَعَلْتَهُ لَهُمْ أَوَّلَ بَيْتٍ وَضِعَ لِلنَّاسِ لَلَّذِي بِبَكَّةَ مُبَارَكًا وَ هُدًى لِّلْعَالَمِينَ

تو این را پس از آنکه بر حفظ دین صدیق و مهیا هم از اهل او بدادی زیهر وی و خانوار که آن اولین جایگاهی بود بود مکه بیت مبارک همو مهیا نمودی کسانی چنین مقدر نمودی بوجهی نکو تو در جایگاه شریفی قرار که از بهر مردم پناهی بود جهان را همه رهنمایی نکو

فِيهِ آيَاتٌ بَيِّنَاتٌ مَّقَامُ إِبْرَاهِيمَ وَ مَنْ دَخَلَهُ كَانَ آمِنًا وَ قُلْتَ إِنَّمَا يُرِيدُ اللَّهُ لِيُذْهِبَ عَنْكُمُ الرِّجْسَ أَهْلَ الْبَيْتِ وَ يُطَهِّرَ كُمْ تَطْهِيرًا

در این مکه همچون مقام خلیل بود آنچنانی که ایمن بود تو در باره‌ی اهل بیت نبی نشانهای واضح ز ربّ جلیل هر آنکس در آنجاش مأمن بود بگفتی که خواهد خدای علی

کند از پلیدی شما را بدور   به تطهیر و پاکی نماید ظهور

ثُمَّ جَعَلْتَ أَجْرَ مُحَمَّدٍ صَلَّى اللهُ عَلَيْهِ وَآلِهِ مَوَدَّةً لَهُمْ فِي كِتَابِكَ
فَقُلْتَ قُلْ لَا أَسْأَلُكُمْ عَلَيْهِ أَجْرًا إِلَّا الْمَوَدَّةَ فِي الْقُرْبَى

بقرآن دگر اجر احمد قرار   بدادی و لاشان تو در روز گار
که بسیار بر حضرت او درود   همانند آتش ز سوی تو بود
به احمد بگفتی به امت بگو   که اجر رسالت نخواهم نکو
مگر حبّ اولاد و خویشان من   و لاشان بود اجر شایان من

وَقُلْتَ مَا سَأَلْتُكُمْ مِنْ أَجْرٍ فَهُوَ لَكُمْ وَأَنْتُمْ مَسْئَلُكُمْ عَلَيْهِ مِنْ
أَجْرٍ إِلَّا مَنْ شَاءَ أَنْ يَتَّخِذَ إِلَىٰ رَبِّهِ سَبِيلًا

تو در جای دیگر بگفتی و را   به امت بگو نیست اجری مرا
مگر آنچه را از شما خواستم   بسود شما من بپا خاستم
دگر بار گو هیچ پاداش و اجر   نخواهم طلب کرد زین طرفه امر
مگر آن کسی کو، ره راست را   بخواهد که جوید بسوی خدا

فَكَانُوا هُمُ السَّبِيلَ إِلَيْكَ وَالْمَسْئَلُ إِلَىٰ رِضْوَانِكَ فَلَمَّا انقَضَتْ
أَيَّامُهُ أَقَامَ وَلِيُّهُ عَلِيُّ بْنُ أَبِي طَالِبٍ صَلَّى اللهُ عَلَيْهِمَا وَآلِهِمَا هَادِيًا

پس اینهاره و رهنما بر تواند   میانجی بسوی رضا بر تواند
چو دوران احمد پایان رسید   علی را بپاداشت با صد امید
درود خدا باد بر این دو نور   نبی و ولی خدای غفور
که باشد همی بهر او جانشین   دگر رهنما بهر خلق زمین

اِذْ كَانَ هُوَ الْمُنذِرَ وَ لِكُلِّ قَوْمٍ هَادٍ فَقَالَ وَ الْمَلَاءُ اِمَامَهُ مَنْ كُنْتُ
مَوْلَاهُ فَعَلَيْ مَوْلَاهُ

که البته او منذر خلقهاست
سپس گفت بر حاضرین از وفا
به هر کس که مولا منم در جهان
به هر قومی اندر جهان رهنماست
که بودند اندر مقابل ورا
علی هست مولای او بی گمان

اَللّٰهُمَّ وَ اِلٍ مَنْ وَ الْاٰهَ وَ عَادٍ مَنْ عَادَاهُ وَ اَنْصُرْ مَنْ نَصَرَهُ وَ اخْذُلْ
مَنْ خَذَلَهُ

خدایا محبّ و را دوست دار
تو بر یاور او همی یار باش
دگر دشمنش را تو دشمن شمار
بخذلان گرش سخت و قهار باش

وَ قَالَ مَنْ كُنْتُ اَنَا نَبِيُّهُ فَعَلَيْ اَمِيْرُهُ وَ قَالَ اَنَا وَ عَلِيٌّ مِنْ شَجَرَةٍ
وَ اَحَدَةٍ وَ سَائِرُ النَّاسِ مِنْ شَجَرٍ شَتِيٍّ

سپس گفت بر هر که پیغمبرم
بگفتا من و او به سیر فلک
ولی در جهان مردمان دگر
امیرش علی باشد اندر برم
هم از یک درختیم بی ظن و شک
همه از پراکنده گان شجر

وَ اَحَلَّهُ مَحَلَّ هِرْوَانَ مِنْ مُوسَى فَقَالَ لَهُ اَنْتَ مِنْنِي بِمَنْزِلَةِ هِرْوَانَ مِنْ
مُوسَى اِلَّا اِنَّهُ لَا نَبِيَّ بَعْدِي وَ زَوْجَهُ ابْنَتُهُ سَيِّدَةَ نِسَاءِ الْعَالَمِيْنَ

مقامش بر خویش والا بخواند
سپس گفت او را که در نزد من
چو هارون بدرگاه موسی بخواند
ترا منزلت باشد ای مؤتمن

همانند هارون ایمان شعار
مگر آنکه پیغمبری بعد من
بدو دخترش داد بی واهمه

بدر بار موسای و الاتبار
نمی باشد اندر زمان و زمن
بزرگ زنان جهان فاطمه

وَ أَحَلَّ لَهُ مِنْ مَسْجِدِهِ مَا حَلَّ لَهُ وَ سَدَّ الْأَبْوَابَ إِلَّا بَابَهُ ثُمَّ أَوْ دَعَاهُ
عِلْمَهُ وَ حِكْمَتَهُ

هر آنی بر او شد بمسجد حلال
همه دربها را بمسجد بست
سپس علم و هم حکمت خویش را

حلال علی ساختی بی ملال
مگردرب او را که سدش گسست
و دیعت سپردی به آن مقتدا

فَقَالَ أَنَا مَدِينَةُ الْعِلْمِ وَ عَلِيٌّ بَابُهَا فَمَنْ أَرَادَ الْمَدِينَةَ وَ الْحِكْمَةَ
فَلْيَأْتِهَا مِنْ بَابِهَا

سپس گفت من شهر علمم ولی
هر آنکس که این شهر و حکمت بخواست

بود باب این شهر عالی علی
بناچار دریش بر او رهگشاست

ثُمَّ قَالَ أَنْتَ أَخِي وَ وَصِيِّي وَ وَاِثْنِي لَحْمُكَ مِنْ لَحْمِي وَ دَمُكَ مِنْ
دَمِي وَ سِلْمُكَ سِلْمِي وَ حَرْبُكَ حَرْبِي

سپس وارث و هم وصیش بخواند
بگفتا که لحم تو از لحم من
بود سلم و حرب تو بی شک و ظن

به تخت عظیم اخوت نشاند
دگر خونت از خونم ای مؤتمن
همانند سلم و دگر حرب من

وَ الْإِيمَانُ مُخَالِطٌ لِحْمِكَ وَ دَمُكَ كَمَا خَالَطَ لَحْمِي وَ دَمِي وَ أَنْتَ

غَدَاً عَلَى الْحَوْضِ خَلِيفَتِي وَ أَنْتَ تَقْضِي دِينِي وَ تُنْجِرُ عِدَاتِي

به لحم و دمت گشته ایمان عجیب
بفردای محشر قرین منی
تو قرض مرا می‌نمایی ادا
چو لحم و دم من بر ایمان و دین
بکوثر همی جانشین منی
تو بر وعده‌هایم نمایی وفا

وَ شِيعَتِكَ عَلَىٰ مَنَا بِرٍ مِنْ نَوْرِ مَبِيضَةٍ وَ جُوهِهِمْ حَوْلِي فِي الْجَنَّةِ وَ
هُم جِيرَانِي وَ لَوْ لَا أَنْتَ يَا عَلِيُّ لَمْ يُعْرِفِ الْمُؤْمِنُونَ بَعْدِي

همه شیعیان تو اندر جنان
منابر بس از نور و بر او شوند
نبودی تو گر بعد من، مؤمنان
در اطراف من همچو همسایگان
سپید و فروزنده از رو شوند
شناسا نبودند اندر جهان

وَ كَانَ بَعْدَهُ هُدًى مِنَ الضَّلَالِ وَ نُوراً مِنَ الْعَمَىٰ وَ حَبْلَ اللَّهِ الْمَتِينِ
وَ صِرَاطَهُ الْمُسْتَقِيمَ

ز بعد نبی هادی از هر ضلال
علی بود چون روشنایی و نور
دگر رشته‌ی محکم و راه راست
علی بود آن مظهر هر کمال
بر این امت از جهل منفور کور
بسوی خدا آنکه معبود ماست

لَا يُسَبِّقُ بِقَرَابَةٍ فِي رَحِمٍ وَ لَا بِسَابِقَةٍ فِي دِينٍ وَ لَا يُلْحَقُ فِي مَنْقَبَةٍ
مِنْ مَنَاقِبِهِ يَحْذُو حَذْوَ الرَّسُولِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِمَا وَ آلِهِمَا

کسی در حسب یا نسب زان امام
چو در سبقت دین پاک و مبین
به فضل و مناقب کسی در جهان
نیابید بالاتر اندر انام
مقدم بود بر همه مسلمین
نبودی همانند او بی گمان

به پیغمبر اندر فضائل همه   برابر همی بود بی واهمه
درود خدا باد بر هر دوان   بر ایشان و بر جمله‌ی خاندان

وَ يُقَاتِلُ عَلَى التَّوِيلِ وَلَا تَأْخُذُهُ فِي اللَّهِ لَوْمَةٌ لَائِمٌ قَدْ وَ تَرَفِيهِ
صَنَادِيدِ الْعَرَبِ وَقَتْلَ أَبْطَالِهِمْ وَ نَاوَشَ دُؤُوبَانَهُمْ

بسی کرد آن مظهر عدل و داد   به تاویل و بر بطن قرآن جهاد
نشد از ملامت بر راه خدا   ملول از ملامت گران دغا
صنادید و شجعان قوم عرب   دلیرانشان را هم از هر نسب
چو گرگانشان کشت در کارزار   بر راه خدا کارشان کرد زار

فَأَوْدَعَ قُلُوبَهُمْ أَحْقَادًا بَدْرِيَّةً وَ خَيْبَرِيَّةً وَ حُنَيْنِيَّةً وَ غَيْرَ هُنَّ فَأَضَبَتْ
عَلَى عَدَاوَتِهِ وَ أَكَبَّتْ عَلَى مُنَا بَدْتِهِ حَتَّى قَتَلَ النَّاكِثِينَ وَ الْقَاسِطِينَ وَ
الْمَارِقِينَ

بسی کینه‌ی آن مه‌عالمین   ز بدرود گر خیبر و هم حنین
بدل با دو صد دشمنی داشتند   لوای مخالف بر افراشتند
که تا مارقین را پی قاسطین   بکشتا بدنباله‌ی ناکثین

وَ لَمَّا قَضَى نَحْبَهُ وَ قَتَلَهُ أَشَقَى الْأَخْرِينَ يَتَّبِعُ أَشَقَى الْأَوَّلِينَ لَمْ
يُمْتَثِلْ أَمْرُ رَسُولِ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَ آلِهِ فِي الْهَادِينَ بَعْدَ الْهَادِينَ

پس آنکه چو عمرش به آخر رسید   شقی‌تر از آنکس که عالم ندید
متابع به اشقای پیشینیان   شقی‌تر هم از آخرین بی‌گمان
شهیدش بمحراب و مسجد نمود   بر اسلامیان باب محنت گشود

نشد امر پاک نبی امثال   بحق امامان هادی و آل

وَالْأُمَّةُ مُصِرَّةٌ عَلَى مَقْتِهِ مُجْتَمِعَةٌ عَلَى قَطِيعَةِ رَحِمِهِ وَ أَقْصَاءِ وُلْدِهِ
إِلَّا الْقَلِيلَ مِمَّنْ وَ فِي لِرِعَايَةِ الْحَقِّ فِيهِمْ

بنخشم نبی امت او مصر
نمودند آواره اولاد او
که اهل مراعات و حق جو شدند
به قطع رحم از نبی، منتصر
مگر اندکی زان همه کینه جو
به آل نبی جمله خوشخو شدند

فَقُتِلَ مَنْ قُتِلَ وَ سُبِيَ مَنْ سُبِيَ وَ أَقْصَى مَنْ أَقْصَى وَ جَرَى الْقَضَاءُ
لَهُمْ بِمَا يُرْجَى لَهُ حُسْنُ الْمَثُوبَةِ

بشد عدهای کشته ز آل رسول
دگر دسته‌ای گشته دور از وطن
در آن جمله تقدیر، بر نشر دین
و زانها گروهی اسیر و ملول
به تقدیر حق جملگی ممتحن
همه نائل از لطف حی مبین

إِذْ كَانَتْ الْأَرْضُ لِلَّهِ يَوْمِئِذٍ مَنْ يَشَاءُ مِنْ عِبَادِهِ وَ الْعَاقِبَةُ لِلْمُتَّقِينَ
زمین چون بود ملک ذات احد
ولی اندر احکام قرآن و دین
به هر کس که مایل بود می دهد
بود عاقبت بهره‌ی متقین

وَ سُبْحَانَ رَبِّنَا إِنْ كَانَ وَعْدُ رَبِّنَا لَمَفْعُولًا وَ لَنْ يُخْلِفَ اللَّهُ وَعْدَهُ وَ
هُوَ الْعَزِيزُ الْحَكِيمُ

منزه بود ذات پاک خدا
پس البته واقع شود وعده‌اش
چو از خلف در جمله‌ی وعده‌ها
هر آنی که فرموده بر بنده‌اش

عزیز و حکیم است چون کردگار   دگر خُلف در وعده او را چکار

فَعَلَىٰ الْأَطَائِبِ مِنْ أَهْلِ بَيْتِ مُحَمَّدٍ وَعَلَىٰ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِمَا وَ
آلِهِمَا

بر آل رسول و علی ولی   از آنها که پاکیزه اند و جلی
که بر این دو و آلشان بی شمار   درود و سلام خداوند گار

فَلْيَبْكِ الْبَاكُونَ وَ آيَاهُمْ فَلْيَنْدُبِ النَّادِبُونَ وَ لِمِثْلِهِمْ فَلْيَتَذَرِفِ
الدَّمُوعُ وَ لِيَصْرَخِ الصَّارِخُونَ وَ يَصِحَّ الضَّاجُونَ وَ يَعَجَّ الْعَاجُونَ

بباید که گریند اهل بکا   دگر ندبه دارند اهل نواء
بباید بر امثالشان اشکها   بریزند و چون صارخون زد صدا
دگر ضجه سرداد چون ضاجون   ببايد کشيد آه چون عاجون

أَيْنَ الْحَسَنِ أَيْنَ الْحُسَيْنِ أَيْنَ آبْنَاءِ الْحُسَيْنِ صَالِحٌ بَعْدَ صَالِحٍ وَ
صَادِقٌ بَعْدَ صَادِقٍ أَيْنَ السَّبِيلُ بَعْدَ السَّبِيلِ

حسن کو حسین و ذراری او   کجایند آن سروران نکو
همانها که صالح پی صالحند   بدنبال هم صادق و ارجمند
کجایند آنانکه سوی خدا   به امت شده بعد هم رهنما

أَيْنَ الْخَيْرَةِ بَعْدَ الْخَيْرَةِ أَيْنَ الشَّمْسِ الطَّالِعَةِ أَيْنَ الْأَقْمَارِ الْمُنِيرَةِ
أَيْنَ الْأَنْجُمِ الرَّاهِرَةِ أَيْنَ أَعْلَامِ الدِّينِ وَ قَوَاعِدِ الْعِلْمِ

کجایند آنانکه حق بر گزید   پس از یکدگر با مقامی سمید

کجایند تابنده خورشیدها
کجایند رخسندگان نجوم
کجایند اقمار غرق ضیاء
نشانهای دین و ستون علوم

أَيْنَ بَقِيَّةِ اللَّهِ الَّتِي لَا تَخْلُو مِنَ الْعِثْرَةِ الْهَادِيَةِ أَيْنَ الْمَعْدُّ لِقَطْعِ دَائِرِ
الظَّلْمَةِ أَيْنَ الْمُنْتَظَرُ لِإِقَامَةِ الْأُمْتِ وَالْعِيُوجِ

امامی که باقی زحق شد کجاست
کجا شد امامی که آماده است
امامی که شد منتظر در کجاست
که خالی نه از عترت رهنماست
جدا سازد از بن ستمکار پست
که گردد کجی ها از او جمله راست

أَيْنَ الْمُرْتَجَى لِإِزَالَةِ الْجَوْرِ وَالْعُدْوَانِ أَيْنَ الْمُدْخَرُ لِتَجْدِيدِ
الْفَرَائِضِ وَالسُّنَنِ أَيْنَ الْمُتَخَيَّرِ لِأَعَادَةِ الْمِلَّةِ وَالشَّرِيعَةِ

امامی که امید خلق خداست
کجا هست آن حجت منتظر
کجا شد امامی که حق برگزید
که زائل کند جور و عدوان کجاست
بتجدید احکام حق، مدخر
چو اول دهد عود شرع مفید

أَيْنَ الْمُؤَمَّلُ لِأَحْيَاءِ الْكِتَابِ وَحُدُودِهِ أَيْنَ مُحْيِي مَعَالِمِ الدِّينِ وَ
أَهْلِهِ أَيْنَ قَاصِمِ شَوْكَةِ الْمُعْتَدِينَ

کجا شد امام مؤمل که زود
به آثار دین و دگر اهل او
به امت کجا هست آن سر پرست
کند زنده قرآن پاک و حدود
کجا هست آن محیی نیکخو
که بر شوکت معتدین قاصم است

أَيْنَ هَادِمِ أَبْنِيَةِ الشَّرِكِ وَالنِّفَاقِ أَيْنَ مُبِيدِ أَهْلِ الْفُسُوقِ وَالْعِصْيَانِ

وَ الطُّغْيَانِ آيْنَ حَاصِدُ فُرُوعِ الْغِيِّ وَ الشِّقَاقِ

کجا شد امامی که سازد خراب
بعضیان و طغیان و فسق خسان
کجا هست آن حاصد شاخه‌ها
ز گمراهی و دشمنی و جفا
بناهای شرک و دو رویی مآب
کجا هست آن مهلک اهلشان

آيْنَ طَامِسُ اَثَارِ الزَّيْغِ وَ الْاَهْوَاءِ آيْنَ قَاطِعُ حَبَائِلِ الْكِذْبِ وَ
الْاَفْتِرَاءِ آيْنَ مُبِيدُ الْعَتَاةِ وَ الْمَرَدَةِ

کجا هست آن طامس با وفا
کجا هست آن قاطع پر فروغ
به هر سرکش و هر تمرد شمار
کجا شد مبیند پر از اقتدار
به آثار هر کجروی یا هوا
به هر دام بهتان و کذب و دروغ

آيْنَ مُسْتَأْصِلُ اَهْلِ الْعِنَادِ وَ التَّضْلِيلِ وَ الْاِلْحَادِ آيْنَ مُعِرُّ الْاَوْلِيَاءِ وَ
مُذَلُّ الْاَعْدَاءِ آيْنَ جَامِعُ الْكَلِمَةِ عَلَيَّ التَّقْوَى

کجا شد بر انداز اهل عناد
کجا هست آن کعبه‌ی اهل دل
کجا هست آن جامع هر کلام
به بی‌دینی و گمراهی مرد داد
به یاران معز و به اعداء مذل
به پاکی و تقوی برای انام

آيْنَ بَابُ اللّٰهِ الَّذِي مِنْهُ يُؤْتَى آيْنَ وَجْهُ اللّٰهِ الَّذِي اِلَيْهِ يَتَوَجَّهُ
الْاَوْلِيَاءُ آيْنَ السَّبَبُ الْمُتَّصِلُ بَيْنَ الْاَرْضِ وَ السَّمَاءِ

کجا هست آن باب انعام حق
کجا هست آن وجه پاک خدا
ز حق متصل بین ارض و سما
که بر ما رسد لطف و اکرام حق
که بر او توجه کنند اولیاء
کجا هست آن رشته‌ی دین ما

أَيْنَ صَاحِبِ يَوْمِ الْفَتْحِ وَ نَاشِرِ رَايَةِ الْهُدَى أَيْنَ مُؤَلَّفِ شَمْلِ
الصَّلَاحِ وَ الرِّضَا أَيْنَ الظَّالِمِ بِذُحُولِ الْأَنْبِيَاءِ وَ آبْنَاءِ الْأَنْبِيَاءِ

کجا هست آن صاحب روز فتح
کجا هست آن صاحب روز فتح
کجا هست آن صاحب روز فتح
کجا هست آن صاحب روز فتح
کجا هست آن صاحب روز فتح
کجا هست آن صاحب روز فتح

أَيْنَ الظَّالِمِ بِدَمِ الْمُقْتُولِ بِكَرْبَلَاءَ أَيْنَ الْمَنْصُورِ عَلَيَّ مَنِ اعْتَدَى
عَلَيْهِ وَ افْتَرَى أَيْنَ الْمُضْطَرِّ الَّذِي يُجَابُ إِذَا دَعَى

بخون شهید طف و کربلا
کجا هست آن طالب مه لقا
برفع تجاوزگر و افتراء
بود یگه منصور حق در کجا
کجا هست مضطر صاحب دعا
که سازد دعایش اجابت خدا

أَيْنَ صَدْرِ الْخَلَائِقِ ذُو الْبِرِّ وَ التَّقْوَى أَيْنَ ابْنِ النَّبِيِّ الْمُصْطَفَى وَ ابْنِ
عَلِيِّ الْمُرْتَضَى وَ ابْنِ خَدِيجَةَ الْفَرَاءِ وَ ابْنِ فَاطِمَةَ الْكُبْرَى

بزرگ همه خلق عالم کجاست
که ذوالبر و تقوی به ملک خداست
به پیغمبر آخرین مصطفی
به ذات علی ولی مرتضی
پس آنکه خدیجه که غراستی
به زهرا ی اطهر که کبراستی
کجا هست ای ذات پاک احد
امامی که فرزندان اینان بود

بَا بِي أَنْتَ وَ أُمِّي وَ نَفْسِي لَكَ الْوِقَاءُ وَ الْحِمَى يَا بَنَ الشَّادَةِ
الْمُقَرَّبِينَ يَا بَنَ الثُّجَبَاءِ الْأَكْرَمِينَ

فدای تو گردد و اب و امّ من
اینا زاده‌ی جمله سادات دین
ایا بر نجیبان اکرم تمام

بلاى تو گرداند این جان و تن
مقرب همه نزد حقّ مبین
تو فرزند یکتا و عالی‌مقام

يَا بْنَ الْهُدَاةِ الْمَهْدِيْنَ يَا بْنَ الْخَيْرَةِ الْمُهَذَّبِيْنَ يَا بْنَ الْفَطَارِفَةِ
الْأَنْجَبِيْنَ يَا بْنَ الْأَطَائِبِ الْمُطَهَّرِيْنَ

اینا زاده‌ی رهنمایان حق
اینا زاده‌ی جمله نیکان پاک
ایا بر کریمان انجب ولد

که هستند مهدی به ایمان حق
مهدب به اخلاق بس تابناک
الاى به پاکان اطیب ولد

يَا بْنَ الْخَضَارِمَةِ الْمُنتَجَبِيْنَ يَا بْنَ الْقِمَاقِمَةِ الْأَكْرَمِيْنَ يَا بْنَ الْبُدُورِ
الْمُنِيرَةِ يَا بْنَ السُّرُجِ الْمُضِيئَةِ

اینا زاده‌ی صاحبان سخا
اینا زاده‌ی بحرهای کرم
ایا بر مهان منور تو پور

که حق بر گزید از طریق عطا
سر آمد ز بخشش میان امم
ایا بر فروزان سُرُج پور و نور

يَا بْنَ الشُّهْبِ الثَّقِيْبَةِ يَا بْنَ الْأَنْجُمِ الزَّاهِرَةِ يَا بْنَ السُّبُلِ الْوَاضِحَةِ يَا بْنَ
الْأَعْلَامِ الْوَالِئِحَةِ

ایا انجم پر جهش را ولد
اینا زاده‌ی رهبران سبیل
الاى تو فرزند یکتا نشان

بروشن کواکب دگر یا ولد
سبیل بسی واضح از بهر کلّ
به اعلام پیدای دین بی گمان

يَا بَنَ الْعُلُومِ الْكَامِلَةِ يَا بَنَ السُّنَنِ الْمَشْهُورَةِ يَا بَنَ الْمَعَالِمِ الْمَأْثُورَةِ
يَا بَنَ الْمُعْجَزَاتِ الْمَوْجُودَةِ يَا بَنَ الدَّلَائِلِ الْمَشْهُودَةِ

ایا زاده‌ی صاحبان علوم
ایا زاده‌ی صاحبان سنن
ایا زاده‌ی صاحبان حدیث
الا ای بموجود از معجزات
ایا زاده‌ی صاحبان دلیل
که کامل بود علم ایشان عموم
که مشهور باشد بملک و زمن
که مأثوره باشد از ایشان حدیث
تو فرزند و شایسته‌ی این صفات
که مشهود بنموده ربّ جلیل

يَا بَنَ الصِّرَاطِ الْمُسْتَقِيمِ يَا بَنَ النَّبَاءِ الْعَظِيمِ يَا بَنَ مَنْ هُوَ فِي أُمَّ
الْكِتَابِ لَدَى اللَّهِ عَلِيٌّ حَكِيمٌ

ایا بر صراطی که شد مستقیم
تو فرزند بر آن صراط و خبر
ایا زاده‌ی آن وجود عظیم
در آن لوح محفوظ و ام‌الکتاب
ایا آن خبر را که آمد عظیم
تو فرزند آن رهبران بشر
که نزد خدا شد بزرگ و حکیم
چنین گشته توصیف و هم انتخاب

يَا بَنَ الْآيَاتِ وَ الْبَيِّنَاتِ يَا بَنَ الدَّلَائِلِ الظَّاهِرَاتِ يَا بَنَ الْبَرَاهِينِ
الْوَاضِحَاتِ الْبَاهِرَاتِ

الا ای تو فرزند شیرین ادا
الا ای تو فرزند و یکتا ولد
الا بر براهین واضح تمام
به آیات و هم بینات خدا
بجمع دلائل که ظاهر بود
که باهر بود، زاده‌ی نیکنام

يَا بَنَ الْحُجَجِ الْبَالِغَاتِ يَا بَنَ النَّعَمِ السَّابِغَاتِ يَا بَنَ ظَهِّ وَ الْمُحْكَمَاتِ
يَا بَنَ يَسٍ وَ الدَّارِيَّاتِ يَا بَنَ الطَّوْرِ وَ العَادِيَّاتِ

ایا آن حجج را که شد بالغات
ایا آن نعم را که شد سابغات
الا ای به ظه و هم محکومات
الا ای به وطور و دگر عادیات
تو فرزانه فرزند عالی صفات

يَا بَنَ مَنْ دَنَى فِتْدَلَى فَكَانَ قَابَ قَوْسَيْنِ أَوْ أَدْنَى ذُنُوبًا وَ افْتِرَابًا مِنْ
الْعَلِيِّ الْأَعْلَى

ایا زاده‌ی آنکه نزدیک بود
تقرب بحق یافتی آنچنان
به ذات علیی که اعلی بود
به جبریل و شد بر سمایش صعود
که نزدیکتر از دو سوی کمان
تقرب چنین یافت آن معتمد

لَيْتَ شَعْرِي آيْنَ اسْتَقَرَّتْ بِكَ النَّوَى بَلْ آئِي أَرْضٍ تُقِيلُكَ أَوْ تُرِي
أَبْرَضَوِي أَوْ غَيْرَهَا أَمْ ذِي طَوِي

من ای کاش دانستمی جای تو
بدانستمی بلکه نیز از مکان
پررضوی و یا ذی طوی ساکنی
کجا هست و دور است ماوای تو
کجا سرزمین تو شد در جهان
تو یا غیر این هر دو جا ساکنی

عَزِيزٌ عَلَيَّ أَنْ أَرَى الْخُلُقَ وَ لَا تُرِي وَ لَا أَسْمَعُ لَكَ حَسِيسًا وَ لَا
تَجْوِي عَزِيزٌ عَلَيَّ أَنْ تُحِيطَ بِكَ دُونِي الْبَلْوَى وَ لَا يُنَالُكَ مِنِّي ضَجِيجٌ وَ
لَا شَكْوَى

بسی سخت باشد بمعالم مرا
که خلقی ببینم نبینم ترا

دگر نشنوم از تو با گوش جان
مرا ناگوار است یابن الحسن (عج)
که هم ناله و شکوهام از خسان

صدایی و رازی ای دل ستان
بلا بر تو بارد نبارد به من
ترا نارسد ای ولی زمان

بِنَفْسِي أَنْتَ مِنْ مُغَيَّبٍ لَمْ يَخُلْ مِنَّا بِنَفْسِي أَنْتَ مِنْ نَازِحٍ مَا نَزَحَ
عَنَّا بِنَفْسِي أَنْتَ أُمْنِيَّةٌ شَائِقِي يَتَمَنَّى مِنْ مُؤْمِنٍ وَ مُؤْمِنَةٍ ذَكَرًا فَحَتًّا

فدای تو جان من ای غایبی
فدای تو جانم که دوری ولی
فدای تو ای حجة بن الحسن (عج)
تو مطلوب آن عاشقی کارزو
که یاد تو بنماید و سر دهد
که خارج زما نیستی صاحبی
نه دوری که اندر حضوری ولی
سراپای من جسم و هم جان من
ز مرد و زنش دارد ای نیکخو
زدل ناله‌ها ای ولی احد

بِنَفْسِي أَنْتَ مِنْ عَقِيدٍ عَزِ لَا يُسَامِي بِنَفْسِي أَنْتَ مِنْ أَثِيلٍ مَجْدٍ لَا
يُجَارِي بِنَفْسِي أَنْتَ مِنْ تِلَادٍ نَعِمٍ لَا تُضَاهِي بِنَفْسِي أَنْتَ مِنْ نَصِيفٍ
شَرَفٍ لَا يُسَاوِي

فدای تو جانم که وابسته‌ای
فدایت من ای بر بزرگی ائیل
فدایت من ای کز خدای قدیر
فدایت من ای صاحب آن نصیف
به آن عزت لا یسامی همی
که نبود ترا در بزرگی بدیل
قدیمی ترین نعمت بی نظیر
که کس نامدش از شرف در ردیف

إِلَى مَتَى أَحَارُ فَيْكَ يَا مَوْلَايَ وَالِي مَتَى وَآيَ خِطَابٍ أَصِيفُ فَيْكَ وَ
أَيَّ نَجْوَى عَزِيزٌ عَلَيَّ أَنْ أُجَابَ دُونَكَ وَ أَنَاغِي

الا ای تو مولای یاران همه
بوصفت نشینم ز سوز نهان
کنم گفتگوی تو در این جهان

ولی تا به کی در تو حیران همه
ولی با چه راز و خطابی توان
گران است بر من که با مردمان

عَزِيزٌ عَلَيَّ اَنْ اَبْكِيكَ وَ يَخْذُ لَكَ الْوَرِيْ عَزِيزٌ عَلَيَّ اَنْ يَجْرِيَ عَلَيْكَ
دُوْنَهُمْ مَا جَرِيْ هَلْ مِنْ مُعِيْنٍ فَاَطِيْلَ مَعَهُ الْعَوِيْلَ وَ الْبُكَاءَ هَلْ مِنْ جَزْوَعٍ
فَاَسَاعِدَ جَزَعَهُ اِذَا خَلَا

تو مخدول دشمن بگردی چرا
بسوی تو جاری و دور از ورئ
که گریم طویل و بنالم چنین
نمایم ورا در جزع نصرتش

گران است بر من که گریم ترا
گران است بر من که سیل بلا
مرا هست آیا بعالم معین
جزوعی بود تا که در خلوتش

هَلْ قُدِيْتُ عَيْنٌ فَاَسَاعَدَتْهَا عَيْنِيْ عَلَي الْقَدِيْ هَلْ اِلَيْكَ يَا بَنَ اَحْمَدَ
سَبِيْلٌ فَتُلْقِيْ هَلْ يَتَّصِلُ يَوْمَئِذٍ بِعِدَّةٍ فَنَحْظِي

وز او اشک هجران بدامن چکید
بود تا کنم یاریش در حزن
بود یابن احمد رهی سوی تو
بر آن وعده‌ی پاک و حظ وصال

بچشمی که خار فراقش خلید
همانند چشم پر از خار من
زیهر ملاقات آن روی تو
زما روزی آیا شود اتصال

مَتِيْ نَرِدُ مَنَا هَلِكَ الرَّوِيَّةَ فَنَرُوِيْ مَتِيْ نَنْتَقِعُ مِنْ عَذْبِ مَائِكَ فَقَدْ
طَالَ الصَّدِيْ مَتِيْ نُغَادِيْكَ وَ نُرَا وَ حُكَّ فَنُقِرَّ عَيْنًا

بود کی که سیراب گردیم زود

به آبشخور وصلت از ما ورود

ز آب وصال تو کی می شود
 چه بسیار این تشنگی وصال
 نمائیم کی با تو ما صبح و شام
 که سیراب گردیم بی حصر و حد
 بگردید طولانی ای بی مثال
 که روشن شود دیده‌ی ما تمام

مَتَى تَرَانَا وَ تَرِيكَ وَ قَدْ نَشَرْتَ لِي وَاءَ النَّصْرِ تُرَىٰ أَتْرَانَا نَحْفُ بِكَ
 وَ أَنْتَ تَأْمُ الْمَلَا وَ قَدْ مَلَأْتَ الْأَرْضَ عَدْلًا

شود کی تو ما را و ما هم ترا
 که آن پرچم نصرت افراختی
 رسد نیز آیا زمانی که ما
 بیاران نظر داری از مرحمت
 به بینیم بی پرده‌ای مه لقا
 نمایان لوی ظفر ساختی
 بگرد تو باشیم و نیز از وفا
 زمین پر ز عدل تو و معدلت

وَ أَذَفْتَ أَعْدَاءَكَ هَوَانًا وَ عِقَابًا وَ أَبَرْتَ الْعُتَاةَ وَ حَجَدَةَ الْحَقِّ وَ
 قَطَعْتَ دَابِرَ الْمُتَكَبِّرِينَ وَ اجْتَنَشْتَ أَصُولَ الظَّالِمِينَ وَ نَحْنُ نَقُولُ الْحَمْدُ
 لِلَّهِ رَبِّ الْعَالَمِينَ

عقاب است و خواری که در آن میان
 دگر منکرین حق و سر کشان
 تکبر شعاران در زندگی
 زین بر کنی ریشه‌ی ظالمان
 چشانی تو بر دشمنان بی امان
 رونداز دم تیغ تو از میان
 کنی قطع دنباله‌شان جملگی
 پس آنگه بگوئیم ما شادمان
 که اهل جهان راست پروردگار
 خدا را ستایش زما بی شمار

اللَّهُمَّ أَنْتَ كَشَّافُ الْكُرْبِ وَ الْبَلْوَىٰ وَ الْبَيْكِ اسْتَعْدِي فَعِنْدَكَ
 الْعُدْوَىٰ وَ أَنْتَ رَبُّ الْأَخِرَةِ وَ الْأُولَىٰ فَاغِثْ يَا غِيَاثَ الْمُسْتَغِيثِينَ

خدایا تو کشفی اندر جهان
فقط از تو یاری بجوئیم ما
چه پروردگاری تو بر انس و جان
پس ای جمع بیچارگان را تو کس

به اندوهها و بلای زمان
که نزد تو شد رفع هر ابتلا
بدنیا و هم و آخرت بی گمان
بفریاد رس ای تو فریاد رس

عَبِيدَكَ الْمُبْتَلَىٰ وَ أَرِهَ سَيِّدَهُ يَا شَدِيدَ الْقُوَىٰ وَ أزلْ عَنْهُ بِهِ الْأَسَىٰ وَ
الْجَوَىٰ وَ بَرِّدْ غَلِيلَهُ يَا مَنْ عَلَى الْعَرْشِ اسْتَوَىٰ وَ مَنْ إِلَيْهِ الرَّجْعَىٰ وَ
الْمُنْتَهَىٰ

برس هان بفریاد این بندهات
امام و هم آقای او را نما
زدیدار او زائل از بنده ساز
دل تشنه اش سرد و سیراب کن
الا ای خدایی که در ما سوی
خدایی که دارد همه چیزها

که شد مبتلا و سر افکندهات
به او از وفا یا شدید القوی
تواندوه و سوز دل پر گذار
تب از تن برونش ز هر باب کن
به عرش عظیمت بود استوی
بسوی تو برگشت و هم منتهی

اللَّهُمَّ وَ نَحْنُ عَبِيدُكَ الثَّائِقُونَ إِلَىٰ وَلِيِّكَ الْمُدَّكَرِ بِكَ وَ بِنَبِيِّكَ
خَلَقْتَهُ لَنَا عِصْمَةً وَ مَلَاذًا وَ أَقَمْتَهُ لَنَا قِوَامًا وَ مَعَاذًا وَ جَعَلْتَهُ لِلْمُؤْمِنِينَ مَثَلًا
إِمَامًا

خدا ما پی بندگی توایم
امامی که سوی تو و مصطفی
ورا آفریدی تو در این جهان
ز بهر قوام و دگر حفظ دین

که مشتاق روی ولی توایم
بود بهر خلق جهان رهنما
که باشد پناه و نگهدارمان
بپا داشتی در حق مسلمین

زما پیشوای همه مؤمنین   قرارش بدادی تو روی زمین

قَبَلْغُهُ مَنَا تَحِيَّةً وَ سَلَامًا وَ زِدْنَا بِذَلِكَ يَا رَبِّ اِكْرَامًا وَ اجْعَلْ
مُسْتَقَرَّهُ لَنَا مُسْتَقَرًّا وَ مَقَامًا

پس از جانب ما بکویش رسان
تو اکرام ما را بفرما زیاد
رسان بر مقامش تو در بندگی
سلام و درود همه دوستان
هم از این سلام و درود عباد
مقامات ما را بشایستگی

وَ اَتَمُّ نِعْمَتِكَ بِتَقْدِيمِكَ اِيَّاهُ اَمَا مَنَا حَتَّى تُورِدَنَا جِنَانِكَ وَ مُرَافِقَةَ
الشُّهَدَاءِ مِنْ خُلَصَائِكَ

تو بر ما نما نعمت خود تمام
که تا همره آن عزیز جهان
بما اندر آن عرصه بی خاتمه
هم از پیشوا بودن آن امام
تو ما را کنی وارد اندر جنان
مرافق شهیدان خالص همه

اَللّٰهُمَّ صَلِّ عَلٰى مُحَمَّدٍ وَ آلِ مُحَمَّدٍ وَ صَلِّ عَلٰى مُحَمَّدٍ جَدِّهِ وَ
رَسُوْلِكَ السَّيِّدِ الْاَكْبَرِ وَ عَلٰى عَلِيٍّ اَبِيهِ السَّيِّدِ الْاَصْفَرِ وَ جَدَّتِهِ الصِّدِّيْقَةِ
الْكُبْرٰى فَاطِمَةَ بِنْتِ مُحَمَّدٍ وَ عَلٰى مَنْ اصْطَفَيْتَ مِنْ اَبَائِهِ الْبِرَّةِ

خدایا درودی تو بفرست عام
بر آن جد مهدی که پیغمبر است
بر آن سید اصفر و باب او
بر آن جدش آنکه کبراستی
همانی که بنت محمد (ص) بود
برای محمد و آلش تمام
چو او سید اعظم و اکبر است
علی ولی آن مه نیک رو
که صدیقه، ام ابیها ستی
ورا فاطمه نام امجد بود

پر آنکس که بنمودیش انتخاب ز آباء نیک اختر آن جناب

وَعَلَيْهِ أَفْضَلُ وَ أَكْمَلُ وَ أَتَمُّ وَ أَذْوَمُّ وَ أَكْثَرُ وَ أَوْفَرُّ مَا صَلَّيْتَ عَلَيَّ
أَحَدٍ مِنْ أَصْفِيَاءِكَ وَ خَيْرَتِكَ مِنْ خَلْقِكَ وَ صَلَّيْتَ عَلَيْهِ صَلَوةً لَا غَايَةَ
لِعَدَدِهَا وَ لَا نِهَائَةَ لِمَدَدِهَا وَ لَا نَفَادَ لِأَمَدِهَا

برایش درودی که افضل بود
دگر اکثر و اوفرش آن درود
همانها که خوبان خلق تواند
تو بفرست بر او درودی چنان
اتم و هم ادوم چو اکمل بود
که بر هر یک از اصفیای تو بود
ستوده بمیدان خلق تواند
که اندر عدد نیست غایت بر آن
تو بر مدت او نهایت مخواه
مده آخرش را نفعادی تو راه

اللَّهُمَّ وَاقِمِ بِهِ الْحَقَّ وَ أَدْحِضْ بِهِ الْبَاطِلَ وَ أَدِلْ بِهِ أَوْلِيَاءَكَ وَ أَدِلِلْ
بِهِ أَعْدَاءَكَ

خدایا به او حق نما پایدار
نما اولیانت به او سر فراز
به او محو کن باطل کجمدار
دگر دشمنانت به او خوار ساز

وَ صَلِّ اللَّهُمَّ بَيْنَنَا وَ بَيْنَهُ وَصَلَةً تُؤَدِّي إِلَيَّ مُرَافَقَةَ سَلْفِهِ وَ اجْعَلْنَا
مِمَّنْ يَأْخُذُ بِحُجْرَتِهِمْ وَ يَمُكِّتُ فِي ظِلِّهِمْ

نما بین ما وصل با او چنان
تو ما را بگردان هم از آن کسان
به آبائش آئیم پیرو، ز جان
که در دست داریم از حبشان
در آن سایه‌ی لطفشان مفتخر
یکی رشته‌ی محکمی را ببر

وَاعِنَّا عَلَى تَأْدِيَةِ حُقُوقِهِ إِلَيْهِ وَالْأَجْتِهَادِ فِي طَاعَتِهِ وَاجْتِنَابِ

مَقْصِيَّتِهِ

بما نیز یاری و نصرت نما
که سازیم از جان حقوقش ادا
که با کوشش و جهد، فرمانبرش
ز عصیان او دور و خاک درش

وَ اٰمِنُّ عَلَيْنَا بِرِضَاةٍ وَهَبْ لَنَا اَقْتَهُ وَرَحْمَتَهُ وَدُعَاةَهُ وَخَيْرَهُ مَا

نَنَالُ بِهِ سَعَةً مِنْ رَحْمَتِكَ وَفَوْزًا عِنْدَكَ

بما بارلها تو منت گذار
بخوشنودی آن مه گل معذار
ببخشا بما رافت و رحمتش
دعا و دگر نیکی حضرتش
که تا زین سبب نائل آئیم ما
همی رحمتت را بلا منتها
که بر فوز و فیروزی از سوی تو
موفق بگردیم از کوی تو

وَاجْعَلْ صَلَوَاتِنَا بِهِ مَقْبُولَةً وَذُنُوبَنَا بِهِ مَغْفُورَةً وَدَعَائِنَا بِهِ مُسْتَجَابًا

نمازی که می یابد از ما حصول
به او کن تو از لطف و رحمت قبول
ببخشا گناهان ما را به او
اجابت زما کن دعا را به او

وَاجْعَلْ اَرْزَاقَنَا بِهِ مَبْسُوطَةً وَهُمْوَمَنَا بِهِ مَكْفِيَةً وَحَوَائِجَنَا بِهِ

مَقْضِيَةً

به او روزی ما تو وسعت بده
به او هر غم ما کفایت بده
بر آور تو حاجات ما را تمام
به آن حاجت پاک و عالی مقام

وَاقْبِلْ اِلَيْنَا بِوَجْهِكَ الْكَرِيمِ وَاَقْبِلْ تَقَرُّبَنَا اِلَيْكَ وَاَنْظُرْ اِلَيْنَا نَظْرَةً

رَحِيمَةً نَسْتَكْمِلُ بِهَا الْكِرَامَةَ عِنْدَكَ

به وجه کبریمت توجه نما
بسوی خود ای خالق ماه و مهر
کمال مقام از تو جوئیم ما

خدایا تو از لطف و رحمت بما
قبول تقرب ز ما کن ز مهر
برحمت نظر کن بما کز عطا

ثُمَّ لَا تَصْرِفْهَا عَنَّا بِجُودِكَ وَاسْقِنَا مِنْ حَوْضِ جَدِّهِ صَلَّى
اللَّهُ عَلَيْهِ وَآلِهِ بِكَأْسِهِ وَبِيَدِهِ رِيًّا رَوِيًّا هَنِيئًا سَائِغًا لَا ظَمًا بَعْدَهُ يَا أَرْحَمَ
الرَّاحِمِينَ.

بجودت ز ما زایل ای ذوالجلال
به او همچو آتش ز حی و دود
بجام و بدستش تو در آن زمان
که از بعد او تشنگی نایدی
بخلق جهان ارحم الراحمین

پس آنکه مکن آن مقام کمال
هم از حوض جدش که بادا درود
نما از ره لطف سیرابمان
بنوعی گوارا و خوش باشدی
الا ای تو اندر زمان و زمین

*****

شب جمعه و مبعث مصطفی
دل شائق از سوز هجران گرفت

به یاری مهدی امام هدی
چو منظومه‌ی ندبه پایان گرفت

پنج‌شنبه ۲۷ رجب ۱۴۰۵ مطابق با ۲۹ فروردین ۱۳۶۴

فهرست مطلع قصاید و غزلیات

<p>۲۲ - غم منخور ایدل که ص ۵۴</p> <p>۲۳ - ای مهدی صاحب زمان ص ۵۴</p> <p>۲۴ - دلم ز هجر تو شد ص ۵۶</p> <p>۲۵ - ایا حجت ذات ص ۵۶</p> <p>۲۶ - تیر عشق تو ندارد ص ۵۷</p> <p>۲۷ - محو و مبهوت مه ص ۵۷</p> <p>۲۸ - الا ای فخر خوبان ص ۵۸</p> <p>۲۹ - جام صبرم شده لبریز ص ۵۹</p> <p>۳۰ - بیاد شمع رویت ص ۵۹</p> <p>۳۱ - بیا که گشته جهان ص ۶۰</p> <p>۳۲ - بی گل روی تو باغ گل ص ۶۰</p> <p>۳۳ - دل زارم شده خون ص ۶۲</p> <p>۳۴ - بیا که دل بوصال ص ۶۴</p> <p>۳۵ - عرصه ی گیتی شد از ص ۶۵</p> <p>۳۶ - ای رخت رخشنده تر ص ۶۷</p> <p>۳۷ - ای حجت خلاق سرمد ص ۶۹</p> <p>۳۸ - ای فدای رخ نکویت ص ۷۰</p> <p>۳۹ - آن حجتی که وارث ص ۷۰</p> <p>۴۰ - می شود مهدی ما جلوه گر ص ۷۱</p> <p>۴۱ - عمری شود که چشم ص ۷۲</p> <p>۴۲ - ای جسم مارا همچو ص ۷۲</p>	<p>۳۵ ص ۱ - یوسف رخی</p> <p>۳۶ ص ۲ - رسید نیمه ی شعبان</p> <p>۳۷ ص ۳ - شیعیان بادا بشارت</p> <p>۳۷ ص ۴ - وه چه عجب با صفا</p> <p>۳۹ ص ۵ - ای چهر تو طعنه زن</p> <p>۳۹ ص ۶ - ای یوسف گمگشته</p> <p>۴۰ ص ۷ - هجرت بدرد این</p> <p>۴۱ ص ۸ - ز هجران رخت بردل</p> <p>۴۲ ص ۹ - تا کی به آرزوی</p> <p>۴۲ ص ۱۰ - ای آنکه زدیدگان</p> <p>۴۳ ص ۱۱ - مهدیا بنگر به امید</p> <p>۴۴ ص ۱۲ - سرزد دوباره</p> <p>۴۴ ص ۱۳ - دوش از طرف سمایم</p> <p>۴۵ ص ۱۴ - پیوسته غریق</p> <p>۴۶ ص ۱۵ - از بنت حجت نهم</p> <p>۴۸ ص ۱۶ - گر سرشگ از دیده</p> <p>۴۹ ص ۱۷ - الهی گر که مهدی</p> <p>۵۰ ص ۱۸ - دل بی تو ندارد صفا</p> <p>۵۲ ص ۱۹ - بود زیبا و گندم گون</p> <p>۵۲ ص ۲۰ - در سموات ولایت</p> <p>۵۳ ص ۲۱ - عاقبت مهدی زمام</p>
---	---

ص ۳	۶۹ - زندان بود بدون	ص ۷۳	۴۳ - خونشد از هجر تو
ص ۴	۷۰ - دیر بازی است که	ص ۷۳	۴۴ - تا که پنهان ماه رخسار
ص ۵	۷۱ - دل بگفتا نور چشم	ص ۷۴	۴۵ - مارا جمال ماه ترا
ص ۶	۷۲ - بنمود چهره دلبر	ص ۷۵	۴۶ - بیا که بی تو بصد غم
ص ۸	۷۳ - طاووس اهل جنت	ص ۷۵	۴۷ - بارلها مهدی صاحب
ص ۹	۷۴ - من از خم خم ابروی	ص ۷۶	۴۸ - مهدی دین را ثناخوانم
ص ۱۰	۷۵ - نیست در معرکه ی عشق	ص ۷۷	۴۹ - ای عزیز قلب سوزانم
ص ۱۰	۷۶ - شام هجرانت	ص ۷۸	۵۰ - روز و شب گویم بحالی
ص ۱۰	۷۷ - خال رخسار تو	ص ۷۸	۵۱ - گر غمی هست بعالم
ص ۱۰	۷۸ - وصف روی تو	ص ۷۹	۵۲ - چون به بیداری نبودم
ص ۱۰	۷۹ - تا کی ز هجرانت	ص ۸۰	۵۳ - فترت عشق ترا
ص ۱۰	۸۰ - شمس را گو منکسف	ص ۸۰	۵۴ - مهر مهدی راز مهد
ص ۱۰	۸۱ - آمد چه خوش آمد	ص ۸۱	۵۵ - شراره ی غم هجر تو
ص ۱۰	۸۲ - چشم من روشن	ص ۸۲	۵۶ - ای بر فراز عرش
ص ۱۰	۸۳ - بی تو ای دوست	ص ۸۳	۵۷ - جلوه ی روی تو خورشید
ص ۱۰	۸۴ - دلبری دارم	ص ۸۳	۵۸ - ای شیر کردگار که
ص ۱۰	۸۵ - مژده آمد که مرا	ص ۸۴	۵۹ - ای حجت حق ولی قائم
ص ۱۰	۸۶ - گر صفایی به گل نرگس	ص ۸۵	۶۰ - ای خوش آن روز که اندر
ص ۱۰	۸۷ - گر که آن منظر	ص ۸۵	۶۱ - بلبل طبع ناب من
ص ۱۰	۸۸ - بنمای جلوه	ص ۸۶	۶۲ - بر باغ و چمن بی گل
ص ۱۰	۸۹ - تا که نقش رخت	ص ۸۸	۶۳ - عشق خود را دمبدم
ص ۱۱	۹۰ - ما گرفتار سر زلف	ص ۸۹	۶۴ - مژده که میلاد امام زمان
ص ۱۱	۹۱ - بی تو شام محنت یاران	ص ۸۹	۶۵ - دل من آرزوی تو
ص ۱۱	۹۲ - ای مفخر آدینه ام	ص ۹۲	۶۶ - یار من گر جلوه گر
ص ۱۱	۹۳ - تا که سودای تو	ص ۹۲	۶۷ - دلبر من در بهاران
ص ۱۱	۹۴ - مهدی ای آیت خداوندی	ص ۹۳	۶۸ - دلم از غصه ات

یا ابا صالح المهدی ادر کنی

یوسف رخ

- ی- یوسف رخ جلال دل آرای خویش را
ا- اندر مه معظم شعبان به نیمه اش
ا- از طلعت و لقای فرح بخش و جانفزا
ب- باروی حق نماود و چشم خدا شناس
ا- از صلب عسکری و زدامان نرجش
ص- صحرا و دشت را دم قمری صفادهد
ا- از طرف حق ندای زجاا الحق آیدی
ل- لات و مناتیان همه زین رو خجل شوند
ح- حامی دین امام زمان حجة خدا
ا- اندر لوای حضرت وی شده هر آن کسی
ل- لایق نه هر کسی بود اندر چنین طریق
م- میلاد پاک حضرت مهدی بچشم خصم
ه- هستی هر آنچه هست جهان را ز هست اوست
د- دل داده هر که نیست بر این یار دلربا
ی- یاد فراقش همه دلهای شیعیان
ا- ای مصلح حقیقی و مولای انس و جان
د- دوری دگر ز مجمع اهل صفا بس است
- با صد کرشمه همچو مهی جلوه گر کند
لب همچو غنچه باز بطرف سحر کند
غرق صفا جهان ولا سربسر کند
بر این جهان زدید ولایت نظر کند
ظاهر خدا جمال مه منتظر کند
بلبل بچه چه آید و گل را خبر کند
باطل ز ملک دین و عدالت سفر کند
تا او نوای سوره القدر سر کند
کز طلعتش خجل رخ شمس و قمر کند
در طول عمر جامه ی عزت ببر کند
با قلب تیره و دل غافل گذر کند
تیر مذلت از پرش پر شرر کند
کی زندگی توان زنبودش بشر کند
در این سر او عالم عقبی ضرر کند
سوزد بسان شمع وهمی خون جگر کند
طلعت نما دمی که منور بصر کند
یکدم بسوی ما نظری کو اثر کند

ر- روز و شب از غم تو همی اشک چشم ما
ک- کی میشود که پرده ز رخساره افکنی
ن- نی ره دگر که از تو سراغی توان گرفت
ی- یارخ نمابه شائق و یافکرت ازدلش

مقدم با صفا

رسید نیمه شعبان ز لطف ایزد یکتا
ز صلب عسکری و دامن منور نرجس
که از وجود شریف وزیمن مقدم پاکش
ندا بداد مرا هاتفی بوقت سحرگاه
ز جای خیز و جهان جمله چون بهشت ارم بین
بگشته مولد مسعود ختم جمله امامان
بانتهای وجود شریف او بر سیدی
مهی که مضمحل آمد ز طلعتش بد و باطل
به روز پانزدهم از مه معظم شعبان
مبارک آمده میلاد با سعادت مهدی (ع)
همان کسی که قرائت نموده سوره ی القدر
بلند پرچم نصر من الله آمده یکسر
ز طرف حق دو ملک روز مولدش شده نازل
خطاب کرده خدایش که مر حبابه تو عبدم
تو مهدیا ز خدا خواه تا ظهور جنابت
بشان و قدر تو جاء الحق از خدا چه خوش آمد
بیاد روی تو شائق یکی مدیحه سرایت

آن آتش فراق رخت شعله ور کند
کان جلوه شیعه را بجهان مفتخر کند
نی حالتی که صبر و شکبیا دگر کند
بردار تا کم از غم تو دیده تر کند

شکفت غنچه ای از گلستان اطهر زهرا
یگانه مولدی آمد چو ماه چارده پیدا
نموده باز در رحمت خدای توانا
که ای فرو شده در خواب و اندر عالم رؤیا
نگرفتاده بگیتی چه شورشی و چه غوغا
ولی عصر و امام زمان و بر همه مولا
وصایت نبی و حجت خدای تعالا
لوای حق و حقیقت ز چهر او شده برپا
زیمن مقدم خود با صفا نموده جهان را
بشیعیان جهان جملگی ز پیر و ز برنا
ببطن مادر و بر هم رهی او شده گویا
زدست قدرت او تا فراز عالم بالا
که تا برند و را سوی عرش عالی اعلا
ز بهر نصرت دینم تو رهبری و تو والا
کند قریب که اسلام گشته بیکس و تنها
چو حق رسید باطل سزااست نقش زهوقا
چکامه ای بسرودی چو مولدت شده آقا

روضه‌ی رضوان

شیعیان بادا بشارت نیمه شعبان رسید
مولد مسعود قطب عالم امکان رسید
از قدمش عالمی چون روضه‌ی رضوان رسید
جبرئیل از عرش بر درگاه او دربان رسید
هادی دین حجت حق با رخ تابان رسید
دامن نرجس زیمن مقدمش پر نور شد
عالمی از این ولادت خرم و مسرور شد
داد و عدلش در سرای معدلت معمور شد
چشم دشمن از تولد گشتن او کور شد
مهدی صاحب زمان با طلعت رخشان رسید
سوم شعبان تولد گشت جد انورش
فخر مظلومان حسین نورد و چشم حیدرش
در چهارم مولد عباس عم اطهرش
پنجمش سجاد و اندر پانزده خود یکسرش
بر همه بادا مبارک چون مه خویان رسید
نور حق شد جلوه گر از پرتو رخسار او
شد خجل شمس و قمر از طلعت و دیدار او
شیعه باشد مفتخر هر لحظه از آثار او
خادمه لعیاش باشد یار و خدمتکار او
صاحب تیغ دو سر با شوکتی شایان رسید
پرچم نصر من الله را بدست قدرتش
بر فراز عرش آرد از جلال و شوکتش
دشمنانش جمله خوارند و بس افزون عزتش
زین تولد شد قبول از جانب حق منتش
بر همه اهل جهان چون حامی قرآن رسید
شد ز صلب عسکری و ز دامن نرجس عیان
مهدی موعود بر حق حضرت صاحب زمان
کی شود ظاهر جمالش تا شود گلشن جهان
طبع شائق شد ز نعت حضرتش چو گلستان
تا ز بهر مهدی قائم ثنا گویان رسید

ثمر جاویدان

وه چه عجب با صفا - چهر جهان آمده
وه چه خوش و دلریا صحنه‌ی جان آمده

بلبل شیدای دل - نغمه کنان آمده
شکفته فصل خزان - غنچه‌ی باغ ولا
بداده از طرف حق - نوید لطف و عطا
صاحب عصر و زمان - پرده زرخ برگرفت
نرجس مادر به بر - ماه منور گرفت
زینت عرش برین - حضرت صاحب زمان
ز ماه رخسار وی - عالمیان شادمان
حجت ثانی عشر - مفخر اهل یقین
معز بر اولیاء - مذل بر مشرکین
در مه شعبان گشود - دیده‌ی فرزانه را
بداد - نور و صفا - محیط کاشانه را
ز باب خود عسکری - حق ولایت برد
بیاری حکم دین - فخر حمایت برد
آنکه بود چون قمر - طلعت زیبای او
نباشد اندر جهان - کسی چو آقای او
شمع شبستان دل - لقای فرخنده‌اش
مهتر و مولا ولی - پیرو جوان بنده‌اش
ز پرده‌ی غیبتش - سر آورد گر برون
لوای ظلمت شود - مضمحل و سرنگون
ز درگه مهدوی - نظر طلب شائقا
زبان به لکنت برد - از چه سبب شائقا

شمیم جانانه‌ای - ز گلستان آمده
نهفته اندر وجود - رائحه‌ای جانفزا
که نیم شعبان رسید - جان جهان آمده
جهان زمیلا دوی - جلوه‌ی دیگر گرفت
مهدی موعود را - چهره عیان آمده
قدم بگیتی نهاد - آن ثمر جاودان
زلطف حق گوئیا - روح روان آمده
نو گل باغ هدی - مظهر احکام دین
بطلعتی همچو مه - جلوه کنان آمده
علم بعالم نمود - آن قد مردانه را
زمقدم وی به تن - تاب و توان آمده
زجد پاکش نبی - جاه و صایت برد
سزد که گویی بما - راحت جان آمده
وانکه بود بی حساب - منصب والای او
قائم آل رسول - ماه مهان آمده
آینه‌ی حق نما - جلوه‌ی زبند‌اش
خسرو ملک وجود - فخر زمان آمده
ز دشمنان دنی - روان کند جوی خون
حامی شرع نبی - خصم خسان آمده
طبع روان گتر است - مکن عجب شائقا
آنکه به مهدی دین - مدیحه خوان آمده

مصلح دین

ای چهر تو طعنه زن به ماه تابان   سیمای فروزنده‌ی تو کعبه‌ی جان
فرخنده رخت قبله‌ی اهل ایمان   چشمان تو همچون گهر بحر جنان
موی تو سواد ظلمت کون و مکان

شمس و قمر از نور جمال تو خجل   روشن ز وجود بی مثالیت هر دل
ایمان ز محبت تو دل را حاصل   ای هجر تو شیعه را بعالم مشکل
باری نظری بما نما از احسان

حاتم زسختا و بذل وجودت مبهوت   یوسف ز لقای دلربایت بسکوت
شرمنده مه از نور رخت در ملکوت   رخشنده تر آن لعل لببت از یاقوت
ای بر همه جانهای محبان جانان

خالی که بچهره‌ات بود جانب راست   الحق که محل طاعت اهل صفاست
یا قبله گه و مسکن راز دل ماست   به به چه عجب تجلی وی پیدا است
صد حیف که از دیده‌ی ما گشته نهان

گرنغمه‌ی جانفزایت آید بر گوش   عشاق روند جمله زین نغمه ز هوش
از کثرت شوق سرزند آه و خروش   در محفل عشق، پس بیا دیده مپوش
اینگونه تو مهدیا ز چشم یاران

ای مصلح دین حجت یزدان مهدی   بنیان کن کاخ ظلم عدوان مهدی
باز آ و به دین ده سرو سامان مهدی   جان همه در ره تو قربان مهدی
بر شائق شیدا نظری مهدی جان

مه یکتا

ای یوسف گمگشته زهرا بکجایی   ای قائم بر حق مه یکتا بکجایی

ای بر همه ی جن و بشر رهبر و سرور
ای فخر دو عالم ثمر نخل ولایت
ای مه زپس ابرسیه جلوه گری کن
جانها بلب آمد ز غم هجر تو لیکن
اندر سر راهت بنشستیم یکی عمر
هجران تو آتش بدل پیر و جوان زد
تا کی ز فراق تو بسوزیم و بسازیم
قرآن شده از ظلم خسان بی کس و تنها
بنموده بسی رخنه بدین دشمن بد کیش
ای عزت یاران و دگر ذلت عدوان
یکدم نظری جانب شائق ز وفا کن

وی بر همه کس مهتر و مولا بکجایی
ای مهدی دین حجت والا بکجایی
رخساره نشان ده قمر آسای بکجایی
نی شد خیر از سوی تو جانای بکجایی
جاری شده اشک بصر ما بکجایی
شد سلب ز ما صبر و شکیبا بکجایی
فرخنده گل گلشن طاهای بکجایی
ای مونس هری کس و تنها بکجایی
هر لحظه زند طعنه ی بی جاب بکجایی
وی نو گل خوش منظر رعنا بکجایی
جز این نکند از تو تمنا بکجایی

دل شیدا

هجرت بدر داین دل غمگین فروده است
این چشم اشکبار ز داغ فراق تو
ای یار بی مثال ز رخساره برفکن
باز آ و بر جراحی دل مرهمی بنه
دل داده مفتخر شده کز عشق جانگداز
روز ازل خدای جهان آفرین ز مهر
ای دل ترا ز یار ستایشگری چه سود
در وصف وی سروده ی ما را حساب چیست
آن را که حق مقام و جلالت عطا نمود
شائق ز عشق مهدوی و این چکامه اش

مهرت به روی وی در کثرت گشوده است
ای جان دل سفیده چو دریا نموده است
آن برقی که جام وصال ریوده است
آن دل که آشیانه ی مهر تو بوده است
مژگان خویش تحت قدم تو سوده است
مهر تو را در این دل شیدا غنوده است
جایی که کردگار جهانش ستوده است
وصفیه اش چو خالق یکتا سروده است
الحق ورا بحسن صفت آزموده است
آثار غم ز قلب پریشان زدوده است

امید وصال

زهجران رخت بردل هزاران دردها دارم
بیاد طلعت و رویت دوچشمی پر بکا دارم
توای مولای عالم مهدی دین حامی قرآن
نقاب افکن زرخ زیر از هجرت بس نوا دارم
به دل من آرزوی دیدن رخسار دلجویت
بحال زار و با چشمان گریان مهدی دارم
اگر آنی نظر بر من ز راه لطف بنمایی
دگر برگوچه غم از آتش روز جزا دارم
اگر جانم شود از دست و رخسارت نبینم من
به برزخ حالتی محزون و قلبی مبتلا دارم
همی خواهم که تا باقیست جان سازی مرا شادان
ز وقتی دیده بر آن چهره‌ی ایزد نما دارم
دگر پیراهن صبر و تحمل پاره خواهم کرد
چو امید وصال طلعت و روی تو را دارم
ظهور خویشتن را از خدا بنما طلب زیرا
ز جور خصم کافر شکوهی بی انتها دارم
اجانب رخنه بنمودند بر شرع نبی جدت
بسی جانا تمنای ظهورت از خدا دارم
زهجران تو شائق با دو صد آه و فغان گفتا
اگر از دیده خون بارم بجای اشک جا دارم

مظهر حقایق

تا کی به آرزوی وصال تو دلریا
تا کی به یاد ماه جمال تواز بصر
ماراعنان صبرز کف بر گرفته شد
بر شیعیان امت جدت دگر رسید
ای مظهر حقایق معبود لایزال
از حق بنخواه تا فرجت را کند قریب
دشمن نموده رخنه بدین و باهل دین
با ذوالفقار ریشه‌ی ظلم و ستم برآر
بی عفتی رواج بگردیده در جهان
شائق به پیشگاه تو بس عجز و لابه کرد
تا کی به انتظار قدم تو مه لقا
ریزیم اشک حسرت و باشیم درنوا
الغوث یا بن العسکری ای حجت خدا
تاب و توان و صبر و تحمل به انتها
دیگر بس است چهره‌ی حق بین خود نما
یکدم نگر رسیده به اسلام و دین چها
از پشت ابر تیره چو خورشید حق در آ
مخدول ساز دشمن بی عدل و داد را
ظلم و ستم بسی شده بسیار مه‌دیا
اذن ظهور خود ز خدا گیر حالیا

حجت حق

ای آنکه زدید گان ما پنهانی
ای آنکه پناه و ملجائی غیرتونیست
عمری است که غوطه و رزهجر رویت
از داغ فراق ماه رخسار تو ما
ترسم که نچیده گل ز بستان وصال
ترسم که رسد اجل به بالینم و لیک
ای صاحب این عصر و زمان ادر کنا
دشمن بنموده رخنه در دین و جهان
وی آنکه و لسی و حجت یزدانی
بر شیعه ایا مهتر هر سلطانی
گردیده جهان به بحر سرگردانی
داریم همیشه چشم خون افشانی
یا شمس رخت ندیده گردم فانی
نابینمت ای آنکه مرا جانانی
باز آی و به دین حق بده سامانی
گردیده ز کفر چون شب ظلمانی

وقت است که از پرده برون آری سر
دیگر نبود تاب فراق آنی
گردیده غریب دین اسلام وز کفر
تهدید شود او امر قرآنی
شائق همه دم بیاد رویت گوید
ای مهدی دین حجت حق احسانی

حامی قرآن

مهدیابن گریه امید وصال شیعیان را
حجت قائم به بین فریاد جمع دوستان را
حامی قرآن الا ای حجت یکتای باری
تابکی غایب نگر این چشمهای خونفشان را
ما اگر بر آستان آبرو چندان نداریم
بخش بر خوبی خود بین این همه آه و فغان را
داور از جرم و گناه ما اگر بنخشد چه بهتر
لیک خواهم نزد او شافع بگردی یاوران را
کی شود ظاهر جمالت مهدیا تا نیک بینیم
کرده ای از نور روی خود منور این جهان را
آنقدر جدت حسین در کربلا رشاد فرمود
کی مؤثر گشت قوم کوفیان و شامیان را
شمر آخر از قفا ببرید رأس انور او
در عزای او نشانندی یک بیک اهل زمان را
آماز آن ساعت حسین جد کبارت با صد افغان
غرقه در خون دید قد سرو عباس جوان را
نونهال خویش اکبر چون سوی میدان روان شد
گفت بابا رفتی و بردی زتن تاب و توان را

یا امام انس و جان ای مهدی صاحب زمان خود

روز محشر کن شفاعت شائق مرثیه خوان را

لطف حق

خوش رنگ و بو گلی زچه در موسم خزان	سر زد دوباره جانب گلزار و بوستان
بلبل بشاخ گل شده مسرور و چه زنان	هر دم وزد نسیم بهاری چه با صفا
کز مقدمش زمین و زمان گشته گلستان	گویا ز گلستان ولایت گلی شکفت
ما را رسیده نعمت سر شار و جاودان	در نیمه‌ی معظم شعبان ز لطف حق
از صلب عسکری چو قمر صاحب الزمان	زیرا قدم بعرضه‌ی ایجاد بر نهاد
بالد میان جمله زنان بلکه مادران	نرجس بسی بمادری اوست مفتخر
باطل بگشت مضمحل و حق شدی عیان	تا دیده گان خویش بعالم گشود وی
در گوشه‌ای خزیده چو خفاش دشمنان	از مولدش قرین خوشی دوستان ولی
روشن نموده دیده احباب و یاوران	گردیده کور چشم عدو از ولادتش
زین مولد خجسته بشد تهنیت رسان	جن و ملک تمام بدرگاه عسکری
آخر نگر ز جور عدو حال شیعیان	یا صاحب الزمان زپس پرده رخ نما
دشمن کثیر و لیک قلیلند دوستان	قرآن غریب و جمله‌ی احکام آن غریب
الغوث یا بن العسکری‌ای فخر انس و جان	ما را عنان صبر ز کف بر گرفته شد
می باش روز و شب بجنابش مدیحه خوان	شائق اگر ترا سر شوق وصال اوست

صبح ایمان

هاتفی با بانگ روح و تن فزا	دوش از طرف سمایم زد ندا
گفت از خواب گران بردار سر	با نوایی دلنشین دادم خبر

دیده بگشا صبح ایمان سر زده
دیده بگشا کز نهال خرمی
کز برش یکسر جهان آوا گرفت
گوئیا از دامن نرجس عیان
مهدی دین مظهر احکام دین
هم یم و بحر ولایت را گهر
هم صفای جان و هم جانان ما
هم ولی ذات پاک کردگار
گلشن و بستان قرآن راست گل
ذات پاک کبریایی را ولی
باعث ایجاد خلق عالمین
معدن فضل و کمال و معرفت
نور رویش برتر از نور قمر
از وجودش ملک دین آباد شد
تا قدم زد از عدم بر این جهان
دشمنان را خاک ذلت شد بسر
مهدی دین پرده از رخ بر گرفت
شد منور از قدومش قلب ما
گشته اشگ از دیده شائق روان

شمس بر سر این زمان افسر زده
میوه‌ای شد جلوه گر بر عالمی
گوئیا مه پرده از سیما گرفت
آمد ایندم کودکی توحید خوان
حجة داور مذل المشرکین
هم درخت عدل و احسان را ثمر
هم ولای حضرتش ایمان ما
هم وصی مصطفی فخر کبار
گلبن و گلزار ایمان راست گل
گوهر بحر نبوت را وصی
شیعیان و دوستان را نور عین
صاحب جاه و مقام و منزلت
چهر وی رخشان تر از درج گهر
و ز قدومش عالمی دلشاد شد
شاد و خرم گشت قلب شیعیان
شیعیان اما عزیز و مفتخر
منکرینش را فؤاد آذر گرفت
کرد روشن این دل رنجیده را
در فراق مهدی صاحب زمان

بلبل افسرده

پیوسته غریق بحر هجرانم من
بی روی تو در آتش سوزانم من

خاک کف پای حضرتت را مهدی
 رخسار ترا نظر نمودن یک بار
 دستم ز وفا بگیر و انعامی کن
 هر شب نگرم به ماه و جویا گرم
 از بهر خدا توجهی بر من زار
 هر صبح و مسا بیاد ماه رویت
 هر لحظه بیاد گل رخساره تو
 گر از سر کوی تو نگیرم سامان
 دم می زنم از مهدی و باکم نبود
 گردادن جان دوستی حضرت اوست
 پروانه صفت شائق محزون گفتا

با اشک کنم سر مهی چشمانم من
 بهتر بود از بهشت می دانم من
 زیرا که ترا دست بدامانم من
 زان یوسف گمگشتهی کنعانم من
 ای مهدی دین چو زار و نالانم من
 می سوزم واز دو دیده گریانم من
 چون بلبل افسرده نوا خوانم من
 تا عمر بود بی سر و سامانم من
 از طعنه صبح و شام عدوانم من
 اندر ره او دهم سر و جانم من
 سوزم زغم شمع شبستانم من

شرح ولادت

از بنت حجت نهم حق چنین خبر
 اندر شب ولادت مهدی مرا طلب
 افطار کن بمنزل مادر چنین شبی
 مهدی قدم بعرصه ی گیتی نهاد سحر
 گفتم بگو که مادر وی کیست عمه جان
 گفتم که نیست هیچ اثر در وجود او
 پس نزد نرجس آمدم و کردمش سلام
 برگو چگونه شب بنمودی حکیمه جان
 گفت عمه این چه صحبتی تو این نسبت از کجا

یعنی حکیمه آمده از ماه منتظر
 بنمود عسکری که بیاعمه جان به شب
 باشد در این قضیه مرا طرفه مطلبی
 آن حجت خدا و ولی نعمت بشر
 فرمود نرجس آنکه بود مفخر زنان
 فرمود این چنین بود ای عمه ی نیکو
 دادم جواب و گفتم که ای سیده مقام
 گفتم که سیده تو مرایی بخاندان
 پس گفتمش که حق بنماید ترا عطا

امشب یکی پسر که بدنیا و آخرت از این سخن به بحر حیا گشت غوطه‌ور در بستر آرمیدم و چون نیمه شب رسید دیدم که رفته مادر مهدی بنخواب خوش تعقیب خوانده خواب ربودم دوباره‌ای بر بسترش نمودم و بیدار شد ز خواب خوابیده با فراق خاطر در آن زمان گوید که از اطاق نهادم قدم برون افتادمی به شک بدو صد شور و اضطراب نزدیک گشته مطلب و من هم نشستم ناگه جناب نرجس از آن خواب جست و من گفتم مگر که وقعه‌ای احساس کرده‌ای بیخود ز خود بگشتم و چون یافتم قرار دیدم امام عصر در آن حالتش چنین او را ببر گرفتم و دیدم عجب نظیف زد صیحه عسکری بمن و گفت عمه‌جان بردم بنزد حضرت و اویش ببر گرفت دستی بچشم و گوش و تن اطهرش کشید گفتا شهادتین و به اجداد خود درود فرمود ای حکیمه ببر نزد مادرش پس بردم و بمادر خود کرد چون سلام فرمود روز هفتم این طفل نزد ما

آقا بود بسی به دو صد جاه و مرتبت خواندم نماز و کردمی افطار و پس دگر برخاسته نماز شبم خوانده پُر امید در بستر آرمیده بصد آب و تاب خوش بیدار با هراس شدم پس نظاره‌ای خواندی نماز شب سپس او غیر التهاب در بستر آرمیده به آسودگی چنان دیدم که فجر اول و نرجس بنخواب چون؟ زد عسکری ندا که مکن عمه‌جان شتاب مشغول بر قرائت قرآن شدم همی بالین وی رسانده به تعجیل خویشتن گفتا بلی به سر نهان نیست پرده‌ای پس جامه را ز روی شریفش زدم کنار بنهاده جای سجده‌ی معبود بر زمین باشد تنش چه برگ گل لاله‌ای لطیف آور بنزد من پسرم را در این زمان اندر دهان زیان شریف پسر گرفت گفتا سخن بگو پسرم او چو این شنید تا باب خویشتن بفرستاد بی حدود گوید سلام و جانب من باز آورش آوردمش دوباره و را در بر امام بار دگر ز راه وفا عمه جان بیا

در بامداد من بدو صد احترام چون
 بالا زدم چو پرده و در جستجو شدم
 گفتم که عمه جان بکجا شد پسر ترا
 فرمود آنکه مادر موسی بدو سپرد
 من هم به وی سپرده‌ام ای عمه جان ورا
 گوید حکیمه چونکه شدم روز هفتمین
 کردم بوی سلام و نشستم در آن مکان
 مهدی دو نور دیده و فرزند اطهرم
 پس در میان پارچه‌ای بر نهادمش
 بار دگر زبان شریفش نهاد او
 مهدی امام عصر و زمان فخر عالمین
 بعد شهادتین و فرستادن درود
 از جمله‌ی سوره قصص و آیه پنجمین
 شائق ز راه مهر و ارادت بحضرتش

رفتم سوی حرم زیرای سلام چون
 نی با ولی عصر دمی روبرو شدم
 کز وی نباشدی اثر اندر حرم سرا
 موسای خویش را بسوی رود نیل برد
 حافظ نباشدش بخدا هیچ جز خدا
 وارد بمنزلش بدو صد صدق وهم یقین
 فرمود رو بنزد من آور در این زمان
 بر خاستم زجا و شدم وارد حرم
 در نزد عسکری به برابر نهادمش
 همچو غسل بکام پسر میر داد جو
 گفتا دوباره ز امر پدر او شهادتین
 لب از برای خواندن قرآن دمی گشود
 خواندی بنزد باب گرامی ولی دین
 گفتا در این چکامه ز شرح ولادتش

غم مخور

«تضمین غزل حافظ»

گر سرشگ از دیده ریزد همچو باران غم مخور   یا چو بحری ز اشک چشمان گشت دامن غم مخور
 از فراق آن نگار و درد هجران غم مخور   (یوسف گمگشته باز آید بکنعان غم مخور)
 (کلبه احزان شود روزی گلستان غم مخور)

خویشتن را مضطرب از سوء پیش آمد مکن   وز بلایای جهانی شکوهی بیحد مکن
 هان نگه بر طعنه گوئیهای دیو و دد مکن   (این دل غمدیده حالش به شود دل بدمکن)
 (وین سر شوریده باز آید بسامان غم مخور)

گر عیان بر ما جمال آن گل یکتا نگشت دیده‌ی ما از فروغ روی او بینا نگشت
یا که عمری طلعت آن ماه وش پیدا نگشت (دور گردون گر دو روزی بر مراد مانگشت)
(دائما یکسان نماند حال دوران غم مخور)

لاجرم پایان پذیرد سختی و درد و الم بر قصور این جهان مهدی بر افرازد علم
منتظر می باش بهر وصل موعود امم (در بیابان گر بشوق کعبه خواهی زد قدم)
(سر زنها گر کند خار مگیلان غم مخور)

ریشه‌ی جهل و نفاق و بت پرستی بر کند پایه‌ی کفر و ضلالت اصل پستی بر کند
آنچه شائق را بدل بی او غم استی بر کند (ای دل ارسیل فنا بنیاد هستی بر کند)
(چون ترانوح است کشتیان زطوفان غم مخور)

چه می گردد؟

الهی گر که مهدی جلوه گر گردد چه می گردد؟

زهجرش کم برون اشک بصر گردد چه می گردد؟

فراق حضرتش گردد مبدل بر وصال او

زمان غیبتش گر مختصر گردد چه می گردد؟

الهی گر که بنماید ظهور آن مهدی موعود

وزین روشیه یکسر مفتخر گردد چه می گردد؟

جمال دلربای او عیان گردد بسان ماه

جهان تیره روشن سربس گردد چه می گردد؟

الهی دیگر از طعن و ملامت‌های دشمن، گر

نمایان چهر ماه منتظر گردد چه می گردد؟

بدامن تا یکی از داغ هجرش اشکها ریزد

هویدا گر جمالش چون قمر گردد چه می گردد؟

الهی گر قلوب شیعیان خسته جان روشن

زروی حجة ثانی عشر گردد چه می گردد؟

نگون گر از قدوم نازنین حضرت مهدی

لوای دشمن بیداد گر گردد چه می گردد؟

الهی از سفر آن یوسف گمگشتهی زهرا

اگر با چهره‌ی چون ماه بر گردد چه می گردد؟

شماقت‌های دشمن بارلها می کشد ما را

شب هجران مهدی گر سحر گردد چه می گردد؟

الهی آن لقای تابناک قائم اسلام

اگر رخشنده چون درج گهر گردد چه می گردد؟

نسیم جانفزای او اگر یک لحظه‌ای یا رب

بکوی عاشقانش رهگذر گردد چه می گردد؟

الهی گر که دیگر از جمال انورش روشن

زمین و آسمان و بحر و بر گردد چه می گردد؟

بگو ای دل که اندر راه آن معشوق یکتا، گر

فدایی جسم و روح و جانوسر گردد چه می گردد؟

الهی شائق شیدا اگر از جانب مهدی

همی مشمول یک‌آنی نظر گردد چه می گردد؟

کعبه‌ی مقصود

دل بی‌تو ندارد صفا - جان بی‌تو به تن‌نی روا

بی‌مهر تو جاناقلوب همچون حجر بی‌بها

بی روی تو روی جهان - تاریکی مطلق مها
 بی شک همه ی عرش و فرش از یمن وجودت بپا
 شمس و قمر از روی تو - تابنده به صبح و مسا
 سیمای مهت قبله گه - هم کعبه ی مقصود ما
 خاک قدم اطهرت - بر دیده ی ما طوطیا
 شاهان همه چون نو کردند بر در گه تو مهديا
 هم خادم این آستان - با فخر شریف و گدا
 حاتم سرخجالت بزیر - زان مظهر جود و سخا
 امروز تو هستی و بس - آن حجت پاک خدا
 بر مدعی این مقام - بس لعنت بی انتها
 اینسان همه دم لعن حق - بر داعی این مدعا
 شایسته بود بالأخص - برد عوی باب و بها
 گر روی تو مخفی زماست - ای مظهر لطف عطا
 یک لحظه نهان نیستی - از دیده ی دل خسروا
 مشتاق جمالت بود - هر رهرو و هر رهنما
 شیدای وصال بود - هر رهبر و هر پیشوا
 و الشمن بود آیتی - زان طلعت ایزد نما
 واللیل حکایت کند - از زلف تو در ما سوی
 آرامش گیتی بود - بی گفته و چون و چرا
 از بهر وجود تو ای - بنیان کن کاخ جفا
 گرجان جهان جملگی - در راه تو گردد فدا
 بر ایزد یکتا قسم - شایسته بود هم روا

پیدایش لیل و نهار - حاکی ز وجود تو یا

این تابش خورشید و ماه - از نورتو در این سرا

شائق ز فراق رخت - هر لحظه بود در نوا

بس گرید و گوید مدام - ای حجت یزدان بیا

وصف جمال

بُودَ زیبا و گندم گون لقایش

همی پیوسته او راهرد و ابروست

بوسعت شانه های اطهر اوست

ز بینی باشد آن سرور کشیده

بود از گونه ها لاغر که مایل

ز بیداری شبها گشته عارض

یکی خالش بود بر گونه ی راست

یکی باشد اثر همچون نبوت

بطلعت آنچنان خوش منظرستی

بجود و بخشش و احسان چنان است

بشوکت آنچنان صاحب مقام است

ز مهدی اجر این ابیات شائق

که دنیایی لقا گردد فدایش

دگر جذاب و مشکین چشمهایش

وزین رو کرده با قدخوش نمایش

چه خوش بنموده زیبا رو خدایش

بزردی باشد و گویم چرایش

بقربان چنان حال و نوایش

که باشد کعبه ی اهل ولایش

میان شانه چون احمد برایش

که صد یوسف چو دربان بر سرایش

که صدها حاتم طایی گدایش

که شاهان جملگی تحت لوایش

نمی خواهد بجز لطف و عطایش

عدالت گستر

در سموات ولایت غیر مهدی ماه نیست

پادشاهان جهان را جملگی بر در گهش

گرچه نور افشانش بر قلبها گهگانیست

از طریق منصب و جاه و امارت راه نیست

بر مقام او بغیر ذات پاک کردگار
هیچ انسانی بدرگاه جلال کبریا
کوه قدرتهای شاهان و سلاطین بزرگ
گر که جان عالمی گردد فدای مقدمش
در فراق وی ز عمر شیعیان خسته دل
در غم هجران او از کام عشاقش برون
بر سرای او بود روح الامین خدمتگزار
جز بدرب آستان حضرت مهدی مدام
غیر آن میر عدالت گستراندر این جهان
شائقا بر گو که مهر مهدیم در دل بود

در جهان آفرینش عالم و آگاه نیست
چون امام منتظر دارای قرب و جاه نیست
پیش قدر و قدرت مهدی بسان گاه نیست
بر مقام او قسم یک ذره‌ای اگراه نیست
حاصلی جز محنت تواند و مواشگو آفنیست
غیر آه آتشین و ناله‌ی جانکاه نیست
هر کسی شایسته‌ی فیض چنین درگاه نیست
شیعه را دست تو سل بانگ و اغوئاه نیست
حجتی والا زبهر حضرت ال‌آه نیست
چونکه مهر غیر مهدی این چنین دلخوافیست

هجر مهدی (عج)

عاقبت مهدی زمام این جهان در دست گیرد
بر قصور عالم امکان لوای دین فرازد
کاخ استبداد و استبدادیان ویرانه سازد
با یدِ قدرت ز چنگ اهل طغیان و تعدی
اجر خود را از مقام کبریایی روز محشر
سلطه‌ی بیجا زهر بیداد گر آن حجت حق
ارزش و عنوان هر دون همت نا قابلی را
از دشمنشیر جانکاهش رسی جانها که دشمن
داد آن طعن و شماتتها که از خصم تبه‌کار
گرد نا کامی که از هجران رخسار منیرش

تا جوتخت قدرت از شاهنشهان پست گیرد
انتقام خون مظلومان زهر سر مست گیرد
از خداوند جهان زین کرده نازشست گیرد
آنچه از مال ضعیفان و حقیران هست گیرد
آنکه با اخلاص بر مهدی دین دل بست گیرد
کز لوای معدلت با ظلم و طغیان رست گیرد
کو به سلک دشمنان حضرتش پیوست گیرد
رشته‌های مهر او از قلبها بگسست گیرد
قلب مجروح محبانش بعالم خست گیرد
بر دل پر حسرت عشاق او بنشست گیرد

داد دل‌های پر از درد و غم یاران خود را   کز همه زخم‌زبان دشمنان بشکست گیرد
شائقا از هجر مهدی غم‌منخور اینگونه زیرا   عاقبت مهدی زمام این جهان در دست گیرد

نگار ماه رو

غم‌منخور ایدل که آخر مهدی دین می‌رسد	یوسف گمگشته با صد عز و تمکین می‌رسد
پرچم کفر و ضلالت را نماید سرنگون	هادم بنیاد شرک و فتنه و کین می‌رسد
آن امیر داد گستر حجة یکتای حق	بهر ویران کردن کاخ شیاطین می‌رسد
ز آسمان معدلت خورشید تابان سرزند	محیی عالم پناه دین و آئین می‌رسد
مهدی دوران و پرچمدار عدل و اقتدار	عنقریب از لطف حق با چهر حق بین می‌رسد
از برای انهدام مسند شاهان جور	صاحب تخت و کلاه و مسند وزین می‌رسد
ای دل‌افسرده از هجران مهدی غم‌منخور	عاقبت از بهر قلب خسته تسکین می‌رسد
آخر از لطف الهی آن نگار ماهرو	کز فراقش قلب ما گردیده خونین می‌رسد
حجت پروردگار و منجی جن و بشر	مهدی دین مونس دل‌های غمگین می‌رسد
خسرو ملک عدالت صاحب عصر و زمان	آنکه می‌باشد ز آل پاک یاسین می‌رسد
دادخواه خون پاک کشتگان راه حق	افتخار شیعه سلطان السلاطین می‌رسد
شائقا مداح مهدی باش و هرگز غم‌منخور	طعنه‌ها گر متصل از آن و از این می‌رسد

مهدی بیا مهدی بیا

ای مهدی صاحب زمان ای رهنمای انس و جان

یکدم نظر بر حال ما - مهدی بیا مهدی بیا

ای جان و هم‌جانان ما - ای حجة یزدان ما

دیگر تو از راه وفا - مهدی بیا مهدی بیا

حق دل آگاه تو - از هجر روی ماه تو
گرییم و گوئیم از صفا - مهدی بیا مهدی بیا
هر لحظه بر این آستان - کوییم و سر همچون سگان
خون شد دل ما زین نوا - مهدی بیا مهدی بیا
ما را نمی باشد دگر - از هجر تو صبری مگر
چشمی براهت پر بکا - مهدی بیا مهدی بیا
سوزیم و سازیم از غمت - در انتظار قدمت
هستیم و هر صبح و مسا - مهدی بیا مهدی بیا
ما را نمی باشد کسی - هم یاور و هم مونس
غیر از تو ای میر هدی - مهدی بیا مهدی بیا
عمر گرانی شد تمام - ای خسرو والامقام
با هجر رویت مهديا - مهدی بیا مهدی بیا
گر رنجه فرمایی قدم وانگه بر افزای علم
دلها شود غرق صفا مهدی بیا مهدی بیا
با تیغ آتش بار خود - از دشمن غدار خود
بر گيرو داد شیعه را - مهدی بیا مهدی بیا
یکسر لوای خصم دون - بنما ز قدرت سرنگون
چون فرقه‌ی باب و بها - مهدی بیا مهدی بیا
ای حجة ثانی عشر - بر شائق شیدا نظر
بنما دمی بهر خدا - مهدی بیا مهدی بیا

فرقت گل

دلَم ز هجر تو شد بی قرار مهدی جان
مرا دگر نبودای عزیز جان گران
بیا که از غم هجر تو هر صباح و مسا
چسان بهجر تو صبرش بود کسی که بگشت
باشتیاق وصال تو عمر من شد طی
ز دوری تو دگر جامه‌ی شکیبایی
چو عشق پاک تو در سینه‌ام نهفته بود
تو شمع مخفی بزمی که این چنین سوزم
ز فرقت گل روی تو ناله‌ها دارم
یگانه یوسف عصر و عزیز مصر وجود
زند بماه اگر طعنه طلعت تو بجاست
به اشگ نیمه شبت می دهد قسم شائق

توجهی سوی قلب فکار مهدی جان
توان و تاب دمی انتظار مهدی جان
مرا دو دیده بود اشکبار مهدی جان
بعشق روی تو آنی دچار مهدی جان
ایا وصی رسول کبار مهدی جان
برون کنم زتن داغدار مهدی جان
مرا بس است همین افتخار مهدی جان
ز داغ هجر تو پروانه وار مهدی جان
چو بلبل بلب شاخسار مهدی جان
تویی بصد شرف و اقتدار مهدی جان
چه اویکی بود از این هزار مهدی جان
بیا و حاجت ما را بر آر مهدی جان

ولی زمان

ایا حجّت ذات پاک الاه
تویی باعث خلقت این جهان
تویی گوهر بحر دین مهديا
بود از وجود تو عالم بپا
فروزان مه برج ایمان تویی
بیا ای بر این جسم ما جان پاک
تویی صاحب روز فتح و ظفر

ولی زمان مهدی دین پناه
تویی صاحب عصر و میر زمان
تویی ملجأ مؤمنین مهديا
سراسر همه از زمین تا سما
نماینده‌ی حی سبحان تویی
بیا ای بجانها تو جانان پاک
تویی قاطع پشت بیداد گر

توئی ناشر پرچم عدل و داد
نو بر آسمان ولایی قمر
نگر با فراق تو از اهل کین
دل افسرده اهل ولا تا بکی
بیا کز غمت شائق خسته جان

تویی هادم کاخ ظلم و عناد
تویی بر همه رهروان راهبر
رسد طفه‌ها بر مقامات دین
بهجر رخت مبتلا تا بکی
بصبح و مسا باشد اندر فغان

تیر عشق تو

تیر عشق تو ندارد هدفی جز دل من
از غم هجر تو سوزم همه دم مهدی جان
مشگلی نیست در این زندگی زود گذر
غیر دیدار تو میلی نبود در این دل
دریم هجر تو گر صبح و مسا غوطه ورم
روز و شب بهر وصال رخ تابنده‌ی تو
غیر ذکر تو و اوصاف پسندیده‌ی تو
طعنه بر عرش و فلک می‌زنم از جاه و مقام
چه زیان بر تو ایامهدی دین گر که دمی
شائق خسته دل این نکته مکرر گوید

بسرشتند چو با مهر تو آب و گل من
باشد از عمر گرانمایه همین حاصل من
بجهان داغ فراق تو بود مشکگل من
نظری بهر خدا سوی دل مایل من
باشد این اشک بصرای من ساحل من
کوی دیدار تو گردیده همی منزل من
صحبتی نیست بجان تو به هر محفل من
گر بدر گاه تو لطف تو بود مقبل من
نظر رحمت و فیض تو شود شامل من
تیر عشق تو ندارد هدفی جز دل من

کنز احسان

محو و مبهوت مه روی تو هر مه رویی
آیت لطف و عطا و کرمی مهدی جان
ای فدای تو که در گلشن جان عشاق

چون سر زلف تو کو شاهد مشکین مویی
کنز احسان ود گری بخشش و خلق و خویی
چه گل احمر خوش منظره و خوش بویی

لحظه‌ای از غم و درد دل ما جویا شو
جز بسوی تو ای حاجت این عصر و زمان
غیر کوی کرم و لطف تو هر صاحب‌دل
چه زیان بر تو ای بلبل گلزار نبی
از غم هجر لقای تو چنان می‌گریم
می‌رسی ای دل غمدیده بمقصد آخر
شائقا کی روی از در گه مهدی نو مید

ای که همچون تو بعالم نبود دلجویی
نبود روی نیاز همگان بر سویی
قدمی از ره حاجت نزنند بر کوی
گر که یک لحظه سخن بامن مضطر گویی
که گمان دیده بودای مه من چون جویی
گر که راه مه دین مهدی دوران پویی
گر که دست و دل خود از درد دیگر شویی

صاحب الامر (ع)

الا ای فخر خوبان صاحب الامر
نباشد چون تو اندر ملک هستی
بر این جانهای ما از پیر و برنا
وصی خاتم ختم رسولان
تویی آن عبد صالح بر خداوند
زمین را می‌شوی وارث در آخر
بدرگاه تو روی حاجت آرد
پس آنکه خطبه بر نام تو خوانند
به اسمت سگه فرماندهی را
کنی کاخ عدالت را تو بر پا
چه سلطانی نماید عرض اندام
بگردد واژگون از نهضت تو
بگوید شائق محزون که دیگر

ولی پاک یزدان صاحب الامر!
بجسم شیعیان جان صاحب الامر!
تو هستی همچو جانان صاحب الامر!
انیس قلب سوزان صاحب الامر!
ایا مهدی دوران صاحب الامر!
بنص حکم قرآن صاحب الامر!
هزاران شاه و سلطان صاحب الامر!
بصد شوق فراوان صاحب الامر!
زنند ای کنز احسان صاحب الامر!
بجای ظلم و طغیان صاحب الامر!
بدرگاه تو یک آن صاحب الامر!
لوای کفر عدوان صاحب الامر!
بیا ای قلب امکان صاحب الامر!

فخر بشر

همه شب ناله کنم تا بسحر مهدی جان	جام صبرم شده لبریز دگر مهدی جان
کن قدم رنجه ایا فخر بشر مهدی جان	بفدای تو ایا جان جهان، جان جهان
از دو چشمان همدم همچو مطر مهدی جان	می فشانم ز غم هجر تو اشک خونین
در فراق رخ ماه تو بصر مهدی جان	چه کنم گر شود از گریه پیوسته سفید
کو از این عمر گرانمایه ثمر مهدی جان	بهر من غیر غم هجر تو ای حجة حق
بنمایی تو یکی لحظه نظر مهدی جان	چه شود گر که بسوی من محزون زوفا
نکند بر در لطف تو اثر مهدی جان	آه اگر ناله و اندوه من زار و حزین
که زند طعنه بنخورشید و قمر مهدی جان	ده نشان من شیدا بدمی رویی را
ای عزیز دل افسرده گذر مهدی جان	چه شود گر که کنی جانب کوی عشاق
نبود غیر هوای تو بسر مهدی جان	در غم هجر تو می سوزم و می گویم من
شام هجران تو را نیست مگر مهدی جان	جانم آمد بلب از داغ تو بر گو که سحر
جام صبرم شده لبریز دگر مهدی جان	شائق این مصرع شیواتو بگو دیگر بار

سوز عشق

بصحرای جنون از عشق تو فرزانه می سوزم	بیاد شمع رویت همچنان پروان می سوزم
به هر محفل بهر مسکن بهر کاشانه می سوزم	ز هجران لقای دلربایت ای عزیز جان
گاهی از طعنه ای جانکاه هر بیگانه می سوزم	گاهی اندر فراق روی ماهت ناله ها دارم
مدام اندر غم آن ساغرو پیمان می سوزم	چو از جام وصال قطره ای راهم ننوشیدم
به صبح و شام همچون عاشقان مستانه می سوزم	اگر از یاده ی وصل تو محروم مولی ای دوست
درون آتش نا کامیم جانانه می سوزم	خوشم با اینکه هستم از فراق مهدیا گریان

چو از قید هموم دنیوی گردیده‌ام آزاد
 به دربار همه یوسف‌رخان هر گز ندارم رو
 ز هم دوریت پیوسته مشتاقانه می‌سوزم
 به یاد آن جمال و طلعت یکدانه می‌سوزم
 از این گفتار شوم و نفرت افسانه می‌سوزم
 اگر می‌سوزم از داغ تو خوشبختانه می‌سوزم
 مکرر شائق دل‌خسته می‌گویند که مهدی جان

درد دل

بیا که گشته جهان بی‌تو سجن‌ظلمانی
 به هر کجا نگرم غیر ظلم و جور و نفاق
 حیا و عفت و آزرم رفته از نسوان
 دیگر کسی نکند حکم دین حق اجرا
 دیگر نمانده اثر از حقیقت اسلام
 غلام حلقه بگوش هوای نفس پلید
 بیا که جز تو ندارد بعالم امکان
 بیا که دیده براهند خیل منتظران
 برفته تابوتوان دیگر از تن عشاق
 مدام شیعه بگویند بیا که مهدی جان
 امیدوار بود شائق اندر این دوران
 دیگر نمانده اثر از مرام انسانی
 نمی‌خورد بد و چشمز عالی‌ودانی
 بگشته عالم ما چون محیط حیوانی
 بزیر پا شده امر عظیم قرآنی
 جهانیان همه تسلیم امر شیطانی
 مطیع خواهش دل غرق بحر نادانی
 کسی لیاقت تخت و مقام سلطانی
 با آرزوی تو و آن جمال نورانی
 توجهی بنما سوی عاشقان آنی
 بجان‌خسته‌ی ما جز تو نیست جانانی
 شوند امت مسلم بسان ایرانی

سیمای منیر

بی گل روی تو باغ گل‌نسرین چه ثمر
 بی شمیم تو شمیمی ز ریاحین چه ثمر
 بی وجود تو وجود مه و پروین چه ثمر
 بی تولای تو سر لوحه آئین چه ثمر

ایکه روزی زطفیل تو خورد خیل و را

ثابت از یمن وجود تو بود ارض و سما

ای سراپای وجود تو همه لطف و صفا   مظهر رحمت باری گهر بحر وفا
آیت عزت و شوکت ثمر نخل ولا   مفخر اهل یقین هادم اورنگ جفا

کن قدم رنجه که دلها همه شد غرقه‌ی خون

زفراق تو ایای روشنی قلب و عیون

نظری جانب ما بهر خدا مهدی جان   زره لطف و عنایت بنما مهدی جان
نگهی سوی دل مضطر ما مهدی جان   چه شود گر بنمایی زوفا مهدی جان

دگر ای مصلح عالم بنما جلوه گری

تا زدلها غم و اندوه و ملالت ببری

ای بقربان قد سر و تو جانهای همه   بفدای تو و حسن تو سراپای همه
ما همه عبد اسیریم و تو مولای همه   کیست غیر از تو در این معرکه آقای همه

ای تراب قدمت سرمه‌ی چشم عشاق

بجلالت نبود چون تو کسی در آفاق

با فراق تو دگر صبر و تحمل تا چند   وعده وصل جمال تو تقبل تا چند
در پس پرده نهان گشته تأمل تا چند   جمله ارکان شریعت به تزلزل تا چند

همچو خورشید درا از پس این تیره سحاب

خون شد اندر غم هجران تو قلب احباب

بی تو از عمر گران عاری و بیزارم من   در غم هجر تو از هر مژه خونبارم من
تا بر آن طلعت ماه تو گرفتارم من   روز و شب گریه و اندوه بود کارم من

یا که از این دل ماتم زده مهرت بر گیر

یا که بنما زره لطف تو سیمای منیر

بجهانی گل رخسار تو سودا نکنم   بخیال تو خیال غم دنیا نکنم
بخدا جز نظری از تو تمنا نکنم   چهره بنما که دگر صبر و شکیا نکنم

جانم آمد بلب از دوری ماه رویت

ره نبردم زچه‌ای جان گران بر کویت

بشب هجرتوای جان سحری نیست مگر   آه این قلب حزین را اثری نیست مگر

جانب ما ز تو میل گذری نیست مگر   یا ترا زین دل شیدا خبری نیست مگر

زاتش فرقت سیمای فروزنده مسوز

این دل غمزده را ای مه گیتی افروز

ای در این عصر و زمان حجة دادار بیا   ای که هستی تو بما سید و سالار بیا

شیعه بی روی تو گردیده دل افکار بیا   همگی در الم و محنت بسیار بیا

از فراق تو درون یم غم غوطه‌ورند

جملگی منتظر حجت ثانی‌شانند

شد ز هجران تو افسرده و نالان شائق   ز غمت صبح و مسامضترو گریان شائق

هم سرکوی تو سرگشته و حیران شائق   بلکه بیند به دمی آن رخ تابان شائق

سوزد و نالد و گرید بدو صد غم تاکی

گیرد از فرقت رخسار تو ماتم تاکی

درد هجران

دل زارم شده خون از غمت ای جان جهان   بی گل روی تو حاصل چه از این عمر گران

جزد و چشمان تر و قلب حزین و سوزان   سر سودای دگر نیست مرا مهدی جان

ای فدای تو و حسن تو هزاران چون من

در ره عشق تو صد غمزده قریان چون من

نیست بر گلشن جان ذره صفایی بی تو   قلب ماتم زده را نیست جلایی بی تو

درد هجران ترا نیست دوایی بی تو   نرسد بر همه امراض شفایی بی تو

بهر عشاق دگر صبر و شکیبایی نیست

دیده را بی تو دگر قوه‌ی بینایی نیست

بی جمال تو ایام مهدی دوران چکنم   با فراق تو ایام یوسف کنعان چکنم

تا بود طلعت چون ماه تو پنهان چه کنم   با دل سوخته و قلب پریشان چکنم

جان عالم همه قربانی خلق خویت

دگر صبر و تحمل نبود بی رویت

ز فراق تو نگر قلب محبان خون شد   دیده از اشک غم هجرت تو چون جیحون شد

ز تن خسته دگر تاب و توان بیرون شد   مدت غیبت کبرای تو بس افزون شد

طاقت ما شده از دوری رخسار تو طاق

دگر آن طلعت زیبا بنما بر عشاق

خانه‌ی صبر و قرار همه گردید خراب   دل ماتم زده‌ی منتظرین گشت کباب

جمله راناله و افغان شده بیرون ز حساب   گر که تعجیل کنی عین صواب است صواب

بی وجود تو بود محفل یاران خاموش

سر زد از کام محبان ز غمت آه و خروش

ز پس ابر سیه جلوه گری کن ای ماه   تکیه بر مسند و اورنگ و لازن آنگاه

ای که از درد دل غمزدگانی آگاه   بنگر شد به سما از غم تو ناله و آه

آخر ای کنز وفا کن نظری جانب ما

نیست غیر از تو کسی سرور ما صاحب ما

سوزد ای شمع ولا قلب حزین جانانه   بی فروغ رخ زیبای تو چون پروانه

مرغ جان ناله کند از غم تو مستانه   نتوان گفت بر این افئده جز غمخانه

همچو روی خوش تو شاهد خوش رو که بود

جز تو بر این دل ماتم زده دلجو که بود

شیعه در حالت بی تابی و افغان تا کی

غرق دریای صبوری دل سوزان تا کی

از بصر در غم هجران تو گریان تا کی

بی توای جان جهان بی سروسامان تا کی

قلب عشاق تو شد غرقه‌ی خون مهدی جان

جمله سر گشته‌ی صحره‌ی جنون مهدی جان

دوری روی تو آتش زده بر جان جانا

چه بود آتش هجران تو سوزان جانا

با چنین سوزش این آتش هجران جانا

و چه سوزان تر از آن طعنه‌ی عدوان جانا

پس دگر ای به دل غم‌زده آرام بیا

بهر تسکین دل امت اسلام بیا

بی تو از عمر گران آمده عاری شائق

دارد اندر غم تو قلب فکاری شائق

کند از هجر تو بس ناله و زاری شائق

دگرش نیست به تن صبر و قراری شائق

در فراق تو ز چشمان همه دم گریانست

همچنان طایر پر سوخته در افغانست

اشک فراق

بیا که دل بوصول تو آرزو دارد

زهجر روی تو با آه و ناله خو دارد

زیان بیاد تو هر لحظه گفتگو دارد

ایا ولی خداوند گار مهدی جان

ز سینه آتش عشق تو شعله‌ور تا کی

ز دیده اشگ فراق تو جلوه گر تا کی

ز شیعه ناله‌ی جانکاه و پر شرر تا کی

بقلب زار و تن بی قرار مهدی جان

زهجر روی تو ما را رسیده جان برب

در انتظار تو ای زاده‌ی امیر عرب

برفته طاقت سودا ز روز و خواب از شب

ز دوستان تو با حال زار مهدی جان

فکنده دوری روی تو آتشی بر دل

که گشته خرم‌ن جان خاک تیر هاش حاصل

چنان به خیل محبان غم تو شد مشکل

که شد ز روح و روان اختیار مهدی جان

خراب گشته دگر خانه‌ی شکیبایی
رسیده موسم دیدار و طلعت آرایی
ز فرقت تو دل زار عاشقان خون شد
ز جسم خسته دگر صبر و تاب بیرون شد
بدرد هجر لقای تو مبتلا تا چند
ز کام خسته برون آه غصه‌زا تا چند
توجهی بنما ای مه زمان ما را
گُشد ملامت دون ای عزیز جان ما را
بیا که جان جهانی فدای خاک رخت
بیا که سوخت دل ماز هجر روی مهت
خموش محفل اهل ولا بود بی تو
بفکر لطمه بر ایمان ما بود بی تو
بفرقت تو ز آسایش جهان دورم
باین امید و امل در زمانه مسرورم
در آرزوی تو شد غرقه خون دل شائق
که شد ز عمر گران گریه حاصل شائق

کباب گشته دل از سوز و آه شیدایی
ز کثرت الم انتظار مهدی جان
سفیده ز اشک بصر همچو رود جیحون شد
ایا وصی رسول کبار مهدی جان
به آرزوی وصال تو در نوا تا چند
بحال مضطر و قلب فکار مهدی جان
نگر ز جور عدو خوار و ناتوان ما را
بر انتقام بکش ذوالفقار مهدی جان
بیا که جمله شهان خاکسار بار گهت
بدیدگان بسی اشکبار مهدی جان
بهوش خصم سراپا جفا بود بی تو
بیا و ریشه‌ی آنان بر آر مهدی جان
مدام بی گل رویت غمین و رنجورم
که هست وصل تو انجام کار مهدی جان
چنان فراق تو گردیده مشکلی شائق
ایا عزیز دل داغدار مهدی جان

منجی عالم

عرصه‌ی گیتی شد از رخسار دلبر دلریا
عالم هستی شد از دیدار آن مه پرضیاء
جلوه‌ای دیگر بنخود بگرفته ارض و هم سما
گلشن دین از ظهور غنچه‌ای شد باصفا

کز جمالش یوسف کنعان ثنا خوانش بجان
وز سخایش حاتم طایی گدای آستان

شمس دین شد از سموات ولایت جلوه گر   ساحت ارض مدور گشت روشن سر بسر
آیتی عظمی نمایان شد ز حق بهر بشر   طلعت آرایی چنان بنمود آن یکتا گهر

کز قدمش نیمه‌ی شعبان مصفا آمده

رحمتی بر ما ز سوی حی یکتا آمده

از امام عسکری فرزند دلبندی رسید   کافتاب از پرتو رویش بیامد ناپدید
شمس عالمتاب بر رخ برقع خجالت کشید   کس بسان روی او رخشنده سیمایی ندید

مه بنخود گفتا ترا دیگر خود آرایی چه سود

در لیالی چهره گر زین پس تو بنمایی چه سود

دامن نرجس منور از مه رخسار اوست   بر گل نرگس نشاط از طلعت و دیدار اوست
آنچنان بر در گمحق ارزش و مقدار اوست   کاشنا بر اقتدارش حضرت دادار اوست

تا قدم بر عرصه‌ی ایجاد مهدی بر نهاد

مرهمی بر زخم قلب خستگان یکسر نهاد

دشمنان را دیده از میلاد پاکش کور باد   دوستان را قلب و جان از مقدمش مسرور باد
این دل شیدا ز مهر او غریق نور باد   وین تن ویرانه از هجرش دگر معمور باد

شد چو خندان لعل یاران از وجودش یکسره

گشت گریان دیده‌ی خصم حسودش یکسره

شامل حال خلایق لطف یزدانی شده   خرم از میلاد مهدی عالی و دانی شده
صفحه‌ی گیتی ازین شادی چراغانی شده   جلوه گر شمس ولا با چهر نورانی شده

بر عموم شیعیان با دا مکرر تهنیت

کز وجود مهدی دین دین حق شد تقویت

کنیه و نامش بسان کنیه و نام رسول   شد یک از القاب او مهدی در بحر عقول
خصم دونرا شد دل از میلاد مسعودش ملول   شیعه را این نعمت عظمی ز حق باشد قبول

جملگی اندریم شادی دما دم غوطه‌ور

مشتعل از شعله‌ی عشق ولی منتظر

صاحب عصر و زمان هادی دین جاودان   حجة یکتای حق موعود خلاق جهان

منجی عالم وصی خاتم پیغمبران   روشنی بخش قلوب داغدار شیعیان

ماه رخسار دل آرایش کنون تابنده گشت

در مه شعبان ز لطف ایزدی رخشنده گشت

آنکه خون شد قلبیاران از فراق روی او   رود جیحون شد بصر اندر غم آن نیک‌خو

ای صبا گریگذری بر کوی آن دلبر یگو   آخرای جان‌گران بنما بیا یک لحظه رو

اینقدر آتش مزن از هجر خود بر جان ما

رحمی آخر مه‌دیا بر سینه‌ی سوزان ما

آخر ای کنز وفا بهر خدا یکدم بیا   از ره لطف و عطا آن طلعت زیبا نما

عقده‌های شیعه را یکباره از دلها گشا   حاجت اهل ولا زین ماجرا بنما روا

تا که قلب شائق شیدا بسی شادان شود

مجمع یاران منور زان رخ تابان شود

قافیه مقطع در مدح حضرت مهدی (ع)

ای رخت رخشنده‌تر جاناناز (قاف و میم و ر)

چشم‌هایت دلریا چون (گاف و واو و ه و ر)

بر در جود و سخایت خاتم طایی فقیر

در تحیر از جمالت (ی و واو و سین و ف)

از لب لعلت نمایان چشمه‌ی آب بقاء

ای ملقب در جهان بر (میوه و دال و ی)

ظلمت کون و مکان از زلف مشکین فام تو

خال رخسارت بدلها (کاف و عین و ب و ه)

بر جهان و اهل او غیر از تو ای جان جهان

نیست یکتا پیشوایی (میم و نون و جیم و ی)

آسمان معدلت را شمس رخشان روی تست

جز تو عالم را نباشد (میم و صاد و لام و ح)

ای مستی بر محمد (ص) همچو ختم انبیاء

وی مکنی برابر بالقاسم چو (نون و ب و ی)

در سموات ولایت ای ولی کردگار

چون معتابنده ای با (طین و لا و عین و ت)

رهروان راه ایمان را نباشد غیر تو

در جهان آفرینش (ر و ه و ب و ر)

تابکی خون جگر از فرقت رویت خورد

ای بجسم خسته گان جان (شین و ی و عین و ه)

غیر آه آتشین و ناله های جانگداز

بی گل روی تو کو حاصل ز (عین و میم و ر)

ای که اندر ماسوی جانا نباشد غیر تو

مظهر مردانگی و (قاف و دال و ر و ت)

گر که با لطف الهی رنجه فرمایی قدم

سرنگون سازی لوای ظلم و (جیم و واو و ر)

گفت شائق عاشقم بر صاحب این نام پاک

(ح و ضاد و ر و ت و میم و ه و دال و ی)

قبله‌ی دلها

ای حجة خلاق سرمد مهدی   ای قائم آل محمد مهدی

ای بر همه عالم سر آمد مهدی   ای نور رخشان و مؤید مهدی

ای هادم اورنگ ظلم و طغیان

مهدی بیا مهدی بیا مهدی جان

ای قبله‌ی دلها رخ نکویت   ای کعبه‌ی جان خال ماه رویت

چشم جهانی جملگی بسویت   اهل حقیقت ساکنان کویت

ای هادم اورنگ ظلم و طغیان

مهدی بیا مهدی بیا مهدی جان

شد قلب عشاق تو زار و خسته   دلها همه از دوریت شکسته

گرد غمت جانا بدل نشسته   وین رشته‌های صبر ما گسسته

ای هادم اورنگ ظلم و طغیان

مهدی بیا مهدی بیا مهدی جان

افسرده از این داغ هجران تاچند   از دیده گریان همچو باران تا چند

با فرقت رویت پریشان تا چند   مرغ دل از هجرت نواخوان تاچند

ای هادم اورنگ ظلم و طغیان

مهدی بیا مهدی بیا مهدی جان

در آرزویت ای مه زمانه   خونشد دل ما ای گل یگانه

اشگ غمت از هر بصر روانه   گوئیم و پنهان دیگرت روا - نه

ای هادم اورنگ ظلم و طغیان

مهدی بیا مهدی بیا مهدی جان

باری نظر بر حال زار شائق   بر قلب محزون و فکار شائق
 بنگر به چشم اشکبار شائق   ذکر تو آمد افتخار شائق
 ای هادم اورنگ ظلم و طغیان
 مهدی بیا مهدی بیا مهدی جان

ضیاء دیده

ای فدای رخ نکویت من   ای بقربان خال رویت من
 ای فدای جمال تابانت   وی بقربان طره مویت من
 ای فدای دو چشم حق بینت   دیده دارم نگر بسویت من
 روز و شب مهدیا بپیمایم   بحر و بر را بجستجویت من
 می زخم چون به هر دیار قدم   گیرم ای جان خبر ز کویت من
 هر گلی را که می نمایم بو   یاد آرم همی زیویت من
 چکنم ای ضیاء دیده اگر   جان سپارم در آرزویت من
 هر کجا صحبتی زاغیاری است   لیک باشم بگفتگویت من
 بجهان ای عزیز جان دارم   آبرو را ز آبرویت من
 با دو صد اشتیاق شائق گفت   ای بقربان خلق و خویت من

شهریار دین

آن حجتی که وارث تخت ولا بود   اندر گفش زد دولت ایمان لوا بود
 امروز غیر حضرت اونیست بنده ای   کو رهنمای امت و میر هدی بود
 آرامش جهان زطفیل وجوداوست   آسایش بشر همه زان مقتدا بود
 محبوب قلبهای پراز درد دوستان   معشوق عاشقان به غم مبتلا بود

در پیشگاه اعظم آن شهریار دین
 فخرش همین به هر دو جهان بی کنایه بس
 سائیده رخ بدرگه او جبرئیل پاک
 بر بارگاه عصمت او ره کسی نبرد
 از دودمان با شرف و جاه مجتبی
 فرمود مصطفی که ز بعد حسین من
 جانها فدای آنکه بر امروز شیعه را
 برگوتوشائقا که خوشا حال آن کسی

هر پادشاه مقتدری چون گدا بود
 کز خاندان پاک رسول خدا بود
 چون او سلاله‌ی خلف مرتضی بود
 زیرا که یادگاری خیر النساء بود
 وز نسل اطهر مه کربلا بود
 البته افضل از همه‌ی اوصیاء بود
 یکتا امیر و رهبر و هم پیشوا بود
 کورا بزیر پرچم آن ماه جا بود

شمس حق

می شود مهدی ما جلوه گر انشاءالله
 روشن از مقدم آن ماه حجازی گردد
 مرهمی می نهد آنکه بجراحات قلوب
 آنچه از فرقت او شیعه دلی سوزان داشت
 مهتزر پرچم عدل و ظفر آید بقصور
 می شود منهدم از مقدم او کاخ ستم
 قلب عشاق رهاند همه از رنج فراق
 غم مخور ای دل افسرده ز داغ هجران
 همچو خورشید فروزان ز سحاب غیبت
 می شود کعبه‌ی مقصود همی تکیه گهش
 آتش دوری رخساره نماید خاموش
 شائقا گر که دهی وعده‌ی وصل مهدی

آید ای منتظران منتظر انشاءالله
 آخر ای غمزدگان چشم تر انشاءالله
 کز الم هیچ نماند اثر انشاءالله
 رفع و جبران بکند سر بسر انشاءالله
 تحت فرماندهی داد گر انشاءالله
 تا کند جلوه گری چون قمر انشاءالله
 مهدی مه رخ والا گهر انشاءالله
 می رسد یوسف دین از سفر انشاءالله
 شمس حق مژده که آید به در انشاءالله
 صاحب پرچم فتح و ظفر انشاءالله
 زدل مضطر نوع بشر انشاءالله
 آید آن ماه و شوی مفتخر انشاءالله

در انتظار

درانتظار دیدن روی چو ماه تست
دلها در اشتیاق تو و یک نگاه تست
ای آنکه عالمی همه اندر پناه تست
مبهوت از جلال تو و قدر و جاه تست
در حیرت از شکوه تو و بارگاه تست
در آرزوی آن نظرگاه گاه تست
قلب جهانیان همه در سوز و آه تست
ای یادگار حیدر صفدر تباه تست
تا پی برم که در چه مکان جایگاه تست
این اشک دیدگان بحقیقت گواه تست

عمری شود که چشم خلایق براه تست
باری نگه بجانب ما از وفا نما
ما را ز وصل خویشتن اندر پناه گیر
هر صاحب مقام و جلالی در این جهان
شاهنشهان دهر چو مسکین بدر گهت
چشم امید منتظرانت بصبح و شام
بازا که از فراق تو ای مهدی عزیز
جانهای شیعه در غم هجر تو بی گمان
پیوسته در طریق وصال قدم نهم
در عشق پاک مهدی دین شائقا بدان

افتخار شیعه

جانان جان شیعیان مهدی جان
میرهدی صاحب زمان مهدی جان
ویرانگر کاخ خسان مهدی جان
فرماندهی کون و مکان مهدی جان
در این جهان و آن جهان مهدی جان
عشقت امید انس و جان مهدی جان
خون شد دل پیر و جوان مهدی جان
از تن بشد تاب و توان مهدی جان
بس طعنه‌ها از این و آن مهدی جان

ای جسم ما را همچو جان مهدی جان
ای مونس دلها مه زمانه
ای یادگار خاتم النبیین
ای وارث اورنگ عز و تمکین
ای افتخار شیعه از وجودت
نور رخت روشنگر دل ما
اندر فراق روی همچو ماهت
در انتظار مقدم تو ما را
تا کی ز هجرت متصل شنیدن

بار غمت را بیش از این کشیدن
ما را قد از داغ فراق رویت
وصل تو باشد آرزوی شائق

شایسته نبود بی گمان مهدی جان
گردیده جانا چون کمان مهدی جان
ای راحت روح و روان مهدی جان

یابن الحسن

خونشد از هجر تو قلب عاشقان یابن الحسن
از فراق روی چون ماه تو جانا شد تمام
رونقی هرگز نگیرد محفل صاحب‌دلان
چهره بنما ای انیس شام هجران قلوب
لحظه‌ای بنما نظر بر حالت عشاق و بین
شاهد این ادعا ای روشنی بخش قلوب
تا که پنهان از نظر رخسار بی همتای تست
ای که دنیایی به امید وصلت خوش بود
با غم هجر تو ای جانان جان عاشقان
تا بکی طعن جفا بشنیدن از خصم حسود
بی گل روی دل آرای خود ای کنز وفا
شائقا خوش باش اندر این جهان بی اضطراب

بی تو شد ما راز تن تاب و توان یابن الحسن
شیعه‌ی دل خسته را عمر گران یابن الحسن
تا بود سیمای زیبایت نهان یابن الحسن
کز غمت افتاده شوری در جهان یابن الحسن
دوری روی تو زد آتش بجان یابن الحسن
باشد این چشم ترا شگ روان یابن الحسن
این دل افسرد مسوزد جاودان یابن الحسن
رخ نما ای راحت روح و روان یابن الحسن
قلب ما غمخانه باشد بی گمان یابن الحسن
شیعترین رو خوار و دشمن شادمان یابن الحسن
قامت ما را نگر همچون کمان یابن الحسن
تا که می باشد تو راورد زبان یابن الحسن

آه شرر بار

تا که پنهان مام رخسار تو از چشمان ماست
تا که سیمای درخشان تو می باشد نهان
تا که خورشید جمال تدر سحاب غیبت است

آتش هجرت فروزان در تن و در جان ماست
بر سما آه شرر بار از دل نالان ماست
بر فلک از این غیابت ناله و افغان ماست

نا نگردد روشن از یمن قدومت قلبها
 تا عیون منتظر بر آن لقای منتظر
 تا نیاید یوسف گمگشته‌ی زهرا زراه
 تا سریر معدلت او را نگردد جایگاه
 هر کسی اندر جهان تحت لوای رهبری است
 بارلها تا یکی از عاشقان مخفی بود
 تا یکی مار از هجر خود بسوزاند قلوب
 شائقا بر گو که یارب مهدی دین کی رسد
 تیر طعن دشمنان بر سینه‌ی سوزان ماست
 می نیفتد چون نیم غم دیده‌ی گریان ماست
 افتخار انتظارش آیت ایمان ماست
 اشکها اندر فراقش زینت دامان ماست
 مهدی آل محمد (ص) رهبر و سلطان ماست
 آنکه گوید ماسوی در سلطه فرمان ماست
 آنکه گوید اهل عالم ریزه خوار خوان ماست
 آنکه سامان بخش جمع بی سرو سامان ماست

گلشن وصال

ما را جمال ماه ترا دیدن آرزوست
 از آن لبان لعل تو ای مهدی عزیز
 از عطر جانفزای وجود مقدست
 آن یگه راه وصل تو ما را باشتیاق
 امید آنکه چهره‌ی تابنده‌ی ترا
 روشن شود دو دیده زرخشده روی تو
 کن جلوه گر لقای منور چه شیعه را
 جانا فروغ طلعت و سیمای انورت
 در سرزمین وصل تو با گام عشق خویش
 باری از آن سحاب عنایات حضرتت
 عشاق را تمام بهنگامه‌ی قیام
 بازا که گفت شائق شیدا بدل مرا
 از گلشن وصال تو گل چیدن آرزوست
 گفتار دلربای تو بشنیدن آرزوست
 بر چهر جان غمزده پاشیدن آرزوست
 با گام عشق خویش نور دیدن آرزوست
 با فرط شوق دیدن و گرییدن آرزوست
 وانگه بنخویش زین صله بالیدن آرزوست
 رخساره بر قدوم تو سائیدن آرزوست
 بر صفحه دل همه تابیدن آرزوست
 ما را بصد امید خرامیدن آرزوست
 ما را به ارض افنده باریدن آرزوست
 درخا کو خون به عشق تو غلطیدن آرزوست
 در محضرت مدیحه سرائیدن آرزوست

الهام یار

بیا که بی تو بصد غم دچار گردیدم^۱
بیا که سوخت فراق تو نخل جانم را
بیا که عمر گران بی تو مرگ تدریجی است
بیا که روشنی دیده دیدن تو بود
بیا که غیر وصال تو آرزویم نیست
بیا که بر سر کوی تو همچنان مجنون
بیا که دیده براه تو گر سپید آمد
بیا که سوختم از فرقت تو مهدی جان
بیا که شعله‌ی جانسوز آتش هجرت
بیا که بی تو صفایی نگیرد این دل من
بیا که وصل تو درمان دردهای من است
بیا که شائق دلخسته گوید احسانی

ز هجر روی مهت بی قرار گردیدم
ز دیده صبح و مسا اشگبار گردیدم
اگر که شامل هر افتخار گردیدم
به این امید خوش از انتظار گردیدم
چرا که شهره به هر رهگذار گردیدم
اسیر، ای گل سیمین عذار گردیدم
خوشم که بهر تو اینسان فکار گردیدم
بین که نزد عدو خوار و زار گردیدم
بجان خریدم و امیدوار گردیدم
از آندمی که ترا خواستار گردیدم
خوشم که صاحب این اعتبار گردیدم
به خوان عشق تو چون ریزه خوار گردیدم

آرام جان

بارلها مهدی صاحب زمان کی می رسد
بارلها یوسف گمگشته‌ی زهرای دین
بارلها یادگار خاتم پیغمبران
بارلها بلبل بستان جان بخش علی

آن عزیز قلب زار عاشقان کی می رسد
چون مهی رخشان بَر کنعانیان کی می رسد
بالوای فتح و پیروزی عیان کی می رسد
نو گل گلزار زهرای جوان کی می رسد

^۱ مصرع اول در خواب الهام شد و بنا به توصیه آیت الله مظاهری یادآوری گردید.

بارلها خسرو ملک عدالت از سفر
بارلها مهدی دین پور پاک عسکری
بارلها آیت لطف و صفا و مرحمت
بارلها روشنی بخش دل عشاق زار
بارلها صاحب ما سرور و سالار ما
بارلها از ره لطف و عطایای کثیر
بارلها افتخار شیعه مهدی زمان
بارلها شائق شیدا بگوید متصل

بهر تسکین قلوب شیعیان کی می رسد
رهنمای امت و فخر جهان کی می رسد
مظهر حق رهبر آزادگان کی می رسد
هادم بنیاد نیرنگ خسان کی می رسد
روح ما آرام جانانس و جان کی می رسد
این تن افسرده را روح روان کی می رسد
آنکه از هجرش قدماشد کمان کی می رسد
آنکه می باشد مرا آرام جان کی می رسد

سرشک غم

مهدی دین را ثنا خوانم چه غم باشد مرا
می زخم دست تو سل بر ولای حضرتش
روشنی بخش دلم باشد ثنای آن عزیز
در فراق او اگر روزم بسان شب بود
دوری رخسار او گر خرم من جان سوخته
گرچه هجران لقای او زجان سیرم نمود
گر چه طول غیبت او طول اندو من است
تا سرشک غم چکد از دیده ی دل بهر او
تا سراپای وجودم واله و شیدای اونست
تا بیاد آن رخ زیبا فشانم اشک شوق
تا شود صرف ثنای او شب و روزم دگر

عاشق آن ماه تابانم چه غم باشد مرا
ذاکر آن فخر خوبانم چه غم باشد مرا
خرم از این لطف یزدانم چه غم باشد مرا
خوشدل از این داغ هجرانم چه غم باشد مرا
شادمان زین قلب سوزانم چه غم باشد مرا
قائل پیمان قرآنم چه غم باشد مرا
انتظار اوست ایمانم چه غم باشد مرا
متصل بر چهره ی جانم چه غم باشد مرا
جان بکف در راه جانانم چه غم باشد مرا
باد و صد حسرت ز چشمانم چه غم باشد مرا
از شماتت های عدوانم چه غم باشد مرا

گر فروریزد ز مژگان اشگ سیل آسامدام
گر براه انتظارش دید گانم شد سفید
تابه گرد شمع عشق او در این ظلمت سرا
شائقا بار دگر این مصرع شیوا بگو

در فراق او بدامانم چه غم باشد مرا
چشم دل آمد نگهبانم چه غم باشد مرا
همچنان پروانه پرانم چه غم باشد مرا
مهدی دین را ثنا خوانم چه غم باشد مرا

شوق وصل

ای عزیز قلب سوزانم نمی آیی چرا
ای فدای ماه رخسار تو گردد جان من
تابکی از دوری سیمای همچون ماه خویش
شور عشقت آنچنان افتاده اندر قلب من
چهره بنما ای سراپایم فدای مقدمت
ای بخورشید فروزان ماه رویت طعنه زن
تابکی بیند مرا خصم جفا جو روز و شب
لحظه ای بنمانظر کز بهر دیدارت بسی
بی گل روی تو باشد گلستان زندگی
خون دگر جاری کنم از کثرت هجران تو
بی تو گشتم ای عزیز جان زهراء بتول
تابکی ریزد ز شوق وصل رویت صبح و شام
لحظه ای را بر تکلم غنچه ی لب باز کن
ای شفا بخش دل افسرده و محزون من
شائق اندر عشق جانسوز تو گوید مهدیا

ای بجسم خسته چون جانم نمی آیی چرا
وی بر این جان همچو جانانم نمی آیی چرا
بنگری پیوسته گریانم نمی آیی چرا
کز فراق زار و نالانم نمی آیی چرا
بس دگر ایام هجرانم نمی آیی چرا
رخ نما ای شمس تابانم نمی آیی چرا
کز غمت مبهوت و حیرانم نمی آیی چرا
راهی کوه و بیابانم نمی آیی چرا
همچنان خار مغیلاتم نمی آیی چرا
جای اشگ از هر دو چشمانم نمی آیی چرا
خون جگر از طعن عدوانم نمی آیی چرا
اشگ نا کامی بدامانم نمی آیی چرا
تا شود گیتی گلستانم نمی آیی چرا
وی به هر دردی تو درمانم نمی آیی چرا
شوق وصلت گشته ایمانم نمی آیی چرا

اشک خونین

ای به هر غم دیده ای غم خوار مهدی جان بیا
دیده جای اشگ شد خونبار مهدی جان بیا
جان فشانم در رهت یکبار مهدی جان بیا
چون غریق بی کس و بی یار مهدی جان بیا
روز من باشد چو شام تار مهدی جان بیا
از فراق آن مه رخسار مهدی جان بیا
تا صفا بخش بر این گلزار مهدی جان بیا
حجتی بر حضرت دادار مهدی جان بیا
از قلوب شیعیان بردار مهدی جان بیا
ای دل عشاق را دلدار مهدی جان بیا
از ورای ابر بی مقدار مهدی جان بیا
ای عزیز احمد مختار مهدی جان بیا

روز و شب گویم بحالی زار مهدی جان بیا
می فشانم اشگ خونین از بصرای ماه من
گر ز راه لطف و رحمت رنجه فرمایی قدم
تا بکی در بحر هجران تو باشم غوطه ور
بی گل روی تو ای روشنگر قلب حزین
آتشی در خرمن جان جهان افروختی
غنچه ی لعل لب را بر انا الحق باز کن
ای که نبود در جهان غیر تو اکنون مهديا
گرد غم با جلوه ی سیمای همچون ماه خویش
طاقت ما طاق شد از کثرت هجران تو
چهره ی خورشید آسارا دگر تابنده ساز
قلب شائق از فراق روی ماهت گشته خون

تمنای وصال

سوزش قلب حزین ز آتش مستوری تست
ای عزیز دل عشاق بیا مهدی جان
ابر ویرانگر غیبت زمه رو افکن
تا شود روی زمین غرق صفا مهدی جان
روشن از مقدم خود جمله ی آفاق نما
که بیاد تو بود صبح و مسا مهدی جان
در جوانی ز غم هجر رخت پیر شدم

گر غمی هست بعالم غم مهجوری تست
حاصل عمر گران یاد تو و دوری تست
پرده از چهره ی تابنده بیکسو افکن
حُجُب تیره ز رخساره ی دلجو افکن
نظری بهر خدا جانب عشاق نما
خرم از جلوه گری این دل مشتاق نما
بی گل روی تو و امانده و دلگیر شدم

آه کز دوریت ای ماه زمینگیر شدم
شد تمنای وصال تو مرا حاصل عمر
ز سخن قال و مقال تو مرا حاصل عمر
بی تو در محفل ما ذره صفایی نبود
بی تو در مردم این عصر وفایی نبود
دل عشاق ز هجران، تو به هر گاه مسوز
ساحت افئده را از غمت ای ماه مسوز
آتش عشق تو اندر دل ما شعله ور است
می ندانم بسوی ما ز تو میل گذر است

دیدار

چون به بیداری نبودم لایق دیدار تو
هیچ نوکر را ندیدم کورخ مولا ندید
گر نباشد دیده ام قابل ز بهر دیدنت
در تمام عمر نشنیدم چرا ای جان دل
بس بروز جمعه گفتم لیت شعری مهدیا
خلق را می بینم و اما نمی بینم ترا
ای طبیب درد مندان حالت ما را بین
نخل دل از دوری سیمای چون ما متوسوخت
تا بکی سر گشته اندر آستان غیبتی
هر چه گشتم راهی کوه و بیابان وصال
بی گل روی تو هر صبح و مساباید شنید
شائقم پیوسته ی مهر توأم لطفی که چون

غم دل را به نگاهی بزدا مهدی جان
چکنم گشته خیال تو مرا حاصل عمر
غنچه ی لب به تکلم بگشا مهدی جان
بی تو مارا ز عدو غیر جفایی نبود
جلوه کن جلوه ایا کنز وفا مهدی جان
قلب ما را ز چنین دوری جانکاه مسوز
چون قمر طلعت زیبا بنما مهدی جان
غم دوری تو خود مشکل نوع بشر است
نظری شائق هجران زده را مهدی جان

کاش می دیدم بنخوابی آن مه رخسار تو
ای تو مولای من و من نوکر دربار تو
قابلیت ده که بینم نوری از انوار تو
آن صدای دلریا وان منطق و گفتار تو
در کجا باشد مکان و جای استقرار تو
و چه سخت است این چنین بر عاشقان زار تو
شد ز هجران تو جانا جسم و جان بیمار تو
خون شد این قلب حزین از فرقت بسیار تو
جلوه گر کن چهره تاجانها شود ایثار تو
ره نبردم عاقبت بر کوی عزت بار تو
طعنه های بی حساب از دشمن غدار تو
رشته ی الفت گسستم از همه اغیار تو

زیان

فترت عشق ترا سوز عیان می بینم
مدتی می گذرد یاد توأم رفته زدل
من در آغاز جوانی به تو عاشق بودم
آن ولایی که مرا از تو بدل بود چرا
انحرافات زمان منحرفم از تو نمود
همره نام تو اشگ بصرم جاری بود
نظری بهر خدا جانب این مضطر کن
آتش عشق خود اندر دل من بار دگر
با تو گفتم بنما چهره و یا مهر، بگیر
دل خوش از عشق تو بودم بجهانمهدی جان
ای ولی نعمت من دست بدامان توأم
رو بدرگاه تو دارد به امیدی شائق
عدم ذکر ترا آتش جان می بینم
گوئیا فته ی شومی بمیان می بینم
خویشتن رازچه اکنون نه چنان می بینم
لحظاتی است که کمتر به گمان می بینم
نظری کن که غمین روح و روان می بینم
حالیا عشق ترا رو به خزان می بینم
خویش را یکسره مشمول زیان می بینم
شعله ور کن که زدرگاه تو آن می بینم
آه از این مهر که اندر نوسان می بینم
نقصی اندر بر این لطف گران می بینم
چون ترا صاحب این عصر و زمان می بینم
گر قد سرو امیدم چو کمان می بینم

راه سعادت

مهر مهدی را از مهد کودکی از جان خریدم
جان خود را دادم و اندر عوض جانان خریدم
مادر دوران ز شیر جان بجانم عشق او داد
عشق او با شیر جان از مادر دوران خریدم
در همه عالم بجز او یار محبوبی ندارم
حب دنیا دادم و محبوب جاویدان خریدم

سینه‌یی سوزان زشوق وصل آن معشوق دارم
 دل به او دادم که اینسان سینه‌یی سوزان خریدم
 روزمن بی‌روی او چون زلف مشکینش سیاه است
 در تجلیگاه وصلش گوهر هجران خریدم
 عمرم اندر انتظار وصل آن دلبر سر آمد
 چون ز بازار ولایش عشق بی پایان خریدم
 سوختم در آتش جانسوز ایام فراقش
 دلبری یکتا من دل داده با ایمان خریدم
 از سر و سامان دنیای دنی یکسر گذشتم
 وانگه از سودای مهر او سر و سامان خریدم
 یافتم راه سعادت راز عشق حضرت او
 زین سعادت قرب یزدان طعنه‌ی عدوان خریدم
 تا شدم دل داده‌ی آن دلبر یکتا من زار
 روشنی بخشش دل افسرده و نالان خریدم
 طوطیای چشم من خاک ره آن ماه یکتاست
 از ازل چون مهر او با دیده‌یی گریان خریدم
 سوخت اندر انتظار مقدم او قلب شائق
 دل بدادم مهر قلب عالم امکان خریدم

سوز هجران

ظراره‌ی غم هجر تو نخل جانم سوخت   فراق روی مهت قلب ناتوانم سوخت
 بیا که بی تو جهان را صفا و لطفی نیست   چو جسم خسته نگر روح وهم روانم سوخت

مدام بی گل روی تو در نوایم من
بیاد روز وصال تو ای گل یکتا
بنه تو مرهم دیدار بر تن تبار
بیا و تکیه بزن بر سریر عدل و ظفر
نهان ز دیده‌ی عشاق تا کی و تا چند
فکنده‌ای بدل خسته آتشی زفراق
خبر رسید که ایام وصل نزدیک است
بیا و جلوه‌گری کن که در سرای وجود
قدم تو رنجه بفرما و از وفا بنگر
نمای گوشه‌ی چشمی به شائق شیدا

دو بال آرزویم همچو آشیانم سوخت
دل فسرده از آن چهره‌ی نهانم سوخت
که آتش غم هجر تو خانمانم سوخت
که سینه در اثر ظلم دشمنانم سوخت
نهال صبر و تحمل به بوستانم سوخت
که سرو عمر پراز غصه و گرانم سوخت
ز شوق، چهره‌ی آمال و آرمانم سوخت
دل از فراق تو ای حجت زمانم سوخت
که بی تو یکسره طبع مدیحه خوانم سوخت
که دل ز کثرت آن عشق جاودانم سوخت

قلب سوخته

ای بر فراز عرش الهی سریر تو
بر شرق و غرب عالم ایجاد سریر تو
بر درگاه تو جمله سلاطین روزگار
دلها در انتظار قیامت امیدوار
ای یادگار خاتم پیغمبران بیا
شد بی تو روز روشن ماهمچو شام تار
دلهای ماز گوشه‌ی چشمی صفا بده
چشم عدو ز جاه و جلال تو شد سفید
بر بارگاه جود و سخای تو مهدیا
باری ز قلب سوخته‌ی ما خبر بگیر

در کائنات شهره مقام شهیر تو
صدها چو جبرئیل امین شد سفیر تو
هم ریزه خوار خوانتو هم سر بزیر تو
مشتاق انقلاب عظیم و کبیر تو
خونشد دل از فراق رخ بی نظیر تو
در آرزوی دیدن روی منیر تو
ای جان فدای آن دل روشن ضمیر تو
در حیرت از مقام بسی چشمگیر تو
صد همچو خاتم است گدا و فقیر تو
چون آشناست با تو و قلب خبیر تو

بنما ز راه لطف قدم رنجه تا شود
عمری بیاد روی توشائق سرودوشد

ما رادودیده فرش ره اندر مسیر تو
در بند عشقت ای مه یکتا اسیر تو

حجت بالغه

جلوه‌ی روی تو خورشید فروزان رانیست
پر تو طلعت زیبا و درخشنده‌ی تو
ماهتاب رخ تابنده‌ات ای مظهر نور
گر چه سیمای منیر تو نهان شد ز بصر
بوجود تو ز جود ازلی مرز و قیم
گر نبودی تو همه عالم ایجاد نبود
بجهان غیر تو ای زاده‌ی زهرا امروز
گر نه واجب نه نبی دانمت اما دانم
آرزوی دگری غیر وصال رخ تو
طوطیای بصر شیعه غبار قدمت
تو بیا تا که شود دیده‌ی ما فرش رخت
بهر شائق دگرای حجت حق مهدی جان

طره‌ی موی تو هم ظلمت امکان رانیست
ای عزیز دل و جان یوسف کنعان رانیست
فاش گویم بحقیقت مه تابان را نیست
بی تو نوری بجهان شمس درخشان رانیست
بی ولای تو اثر مطلق ایمان را نیست
هدفی جز تو و اجداد تو قرآن رانیست
حجت بالغه‌ی حضرت یزدان را نیست
ممکنی به ز تو این صفحه‌ی کیهان رانیست
امت منتظر و گوش بفرمان را نیست
بهر ما بی تو دگر طاقت هجران رانیست
جان افسرده توان غم جانان را نیست
تاب هجران تو و طعنه‌ی عدوان رانیست

سایه‌ی سعید

ای شیر کردگار که شیرازه‌ی وجود
ای فخر امتی که هم از نوح تا مسیح
شهد وصال روی تو ای شاهد احد
خلق تو بهر خلق ز الطاف خالق است

موجود، بی وجود تو در این جهان نبود
چون منظر تو مردمک دیده را نسود
مشهور در عوالم غیب است و هم شهود
ای خلق بی مثال تو خلاق لطف وجود

مرآت ذات باری نامرئی و رثوف
ای سایه‌ی سعید تو مسعود و سالها
ای قائدی که قائمی و قاعدی ولی
در غیبت تو شیعه زاغیاری بس غمین
سالار و سروری و سراپا سیادتی
هم هادی هدایتی و مهدی هدی
با عهد صاحبان صبوری به هر صباح
شائق اگرز شوق به وصل توشائق است

در رؤیت رخ تو و آن روی پر سجود
هم سالک سعادت و هم ساحت سعود
گر قاعدی قرین قیامی تو در قعود
شد غرق بحر غصه و در موج غم غنود
سائیده سر ملک به سریر تو با جنود
هم مهر تو بمهدولحد بی حد و حدود
سوی تو با صبا ز صفا می کنم صعود
شیدای شمس روی تو شد شمه‌ای سرود

نور چهارده

ای حجّت حق ولی قائم
ای مهدی دین امام غائب
امروز امیر ما تویی تو
فرزند رسول آخرینی
زهرای عزیز مادر تست
غایب چو به امر کبریایی
جدّ تو شهید کین حسین است
ای آنکه تویی میان عبّاد
جز تو که بود بعصر حاضر
ای در ره حق همیشه ناطق
مهر تو بقلب شیعه لازم
امروز تو حجّت خدایی

بر اینیهای نفاق هادم
فرزند علی ابوالعجائب
ختم همه اوصیاء تویی تو
از نسل امیر مؤمنینی
با اشک دو دیده یاور تست
در خطّ امام مجتبایی
فخر تو همین بعالمین است
در طاعت حق بسان سجّاد
در علم و عمل قرین باقر
اهداف تو چون امام صادق
حلم تو نشانه‌ی ز کاظم
مانند رضا زحق رضایی

درجود چو حضرت جوادی
همچون پدر بزرگوارت
بر عصمت این چهارده نور

پاکی چو نقی امام هادی
بر عسکر دین نما نظارت
شائق نشود ز درگهت دور

یاد مهدی (ع) در حج

ای خوش آن روز که اندر عرفات بینم
ای خوش آن روز که در سعی صفا و مروه
ای خوش آن روز که در طوف حریم کعبه
ای خوش آن روز که در کعبه ایا کعبه‌ی دل
ای خوش آن روز که در زمزم و آن چشمه‌ی پاک
ای خوش آن روز که اندر حرم جدّ تو من
ای خوش آن روز که در وادی مظلوم بقیع
ای خوش آن روز که اندر حرم چار امام
ای خوش آن روز که از جدّه‌ی پاکت زهرا
ای خوش آن روز که حجام بتو گردد مقبول
ای خوش آن روز که در آخر برنامه‌ی حج
ای خوش آن روز که شائق به حضورتورسد

در کنار تو عزیزا به گله بنشینم
گوشه‌ای را بامید نظرت بگزینم
شویم از آب و صالت گنه ننگینم
منصرف یاد تو گردانند از آن و اینم
نوشم از کوثر عشقت که همین شد دینم
در غمت ناله نمایم ز دل غمگینم
شکوه آرم بتو از دشمن بد آئینم
گویمت شرح غم و مشکله‌ی سنگینم
قبر نادیده بیابم چو کنی تعیینم
در بر خالق یکتا بدو صد تحسینم
وصل روی تو دهد ای مه من تسکینم
گوید ای مهدیم ای عشق بسی دیرینم

ضیاء زمان

بلبل طبع ناب من بهر تو تا نوا کند
طوطی نکته سنج دل تا سخن از تو آورد
یاد تو و جمال تو تا ز نظر گذر کند

سروده‌ی مراهمی ساحتی از صفا کند
قلب فسرده‌ی مرا طراوتی عطا کند
عشق ترا بسی فزون بسینه از ولا کند

طبع مدیحه خوان من مدح ترا چه سر دهد
 تویی امام داد گر که در سرای ظلم و کین
 تو آن ولی اعظمی که ظاهر از ظهور تو
 شمع وجود اطهرت ضیاء ظلمت زمان
 همچو امیر مؤمنان (ع) جد بزرگوار تو
 تویی که بین امتش برای حفظ دین حق
 تو آن ولی قائمی که در میان مسلمین
 گرچه ز دیده غائبی لیک به دهر صاحبی
 تو آن امیر مطلق که در میان خاص و عام
 ماه رخ یگانه ات نور دو چشم عاشقان
 بیا که سوخت قلب مازاتش هجر روی تو
 گوشه ی چشمی از وفابه شائق حزین نما
 روح به غم نشسته ام خرم و پر جلا کند
 قیام بس مقدّست عدل خدا بپا کند
 خدا حکایتی عیان زایه ی انما کند
 آنکه اشارتی بر آن سوره ی والضحی کند
 وصف تو از سخاو جود به دهر هل اتی کند
 به هر زمان و هر مکان یاد تو مصطفی کند
 مکررت معرفی علی مرتضی (ع) کند
 چه وصف غیبت ترا حضرت مجتبی (ع) کند
 بر تو بنخلق افتخار شهید کریلا کند
 ای که مدام کسب نور از تومه سما کند
 تا کی و چند مهدیا شیعه ترا صدا کند
 که درد جسم و جان اولطف تو اش دوا کند

سینه ی سوزان

بر باغ و چمن بی گل روی تو صفانیست
 بر شمس و قمر بی مه روی تو ضیانیست
 بی نطق تو هم بلبل گلشن به نوا نیست
 بر مازعدوبی تو بجز جور و جفا نیست
 از پرده ی غیبت به درا جلوه گری کن
 وز قلب محبان غم هجران سپری کن
 آشفته نگر مجمع صاحب نظران را
 پژمرده نگری گل رویت دل و جان را
 بنما رخ یکتا و قد سر و نشان را
 وز ما بفراقت بنگر قد کمان را
 ای یاد تو تسکین دل غمزده ی ما
 مهتر شعف مجلس ماتم زده ی ما

تا چند بیاد تو بسوزد دل یاران   تا چند شود اشگ بصر زینت دامان
 تا چند بود مشتعل از آتش هجران   این قلب پراز غصه و این سینه‌ی سوزان
 باری تو ز عشاق دل افسرده خبر گیر
 بنگر همه را بی تو از این عمر گران سیر
 یک لحظه نشان ده گل رخسار دل آرا   یک لحظه نما جلوه گر آن طلعت زیبا
 یک لحظه ز دیدار خود ای حجت والا   روشن بنما دیده‌ی ما محفل ما را
 گریبان ز بصر از غم هجران تو تا کی
 هم سینه‌ی ما یکسره سوزان تو تا کی
 ما را بصر اندر سر راه تو سپید است   لرزان قدم ما ز غمت گونه‌ی بید است
 چون وعده‌ی نصر تو بقرآن مجید است   مارا چه از این به بجهان طرفه نوید است
 پس رنجه بفرما قدم ای مهدی دوران
 از قوم جفا پیشه تو داد همه بستان
 ای یاد تو هر صبح و مسامونس و یارم   عشق تو صفا بخش دل و قلب فکارم
 ذکر تو و نام تو به هر لحظه شمارم   کی آرزوی این دل افسرده بر آرم
 با دیدن آن طلعت زیبای تو مهدی
 بشنیدن آن نطق دل آرای تو مهدی
 آوخ که بشد دیده‌ی ما خون زغم تو   شد مشکل ما یکسره افزون زغم تو
 دلهای محبان تو محزون زغم تو   تاب همه از تن شده بیرون زغم تو
 شایسته بود چهره‌ی تابنده نمایی
 هم عقده‌ی دلهای غمین را بگشایی
 عمری است که مدح تو و اوصاف تو گویم   هر جا که نهم بار نشانی ز تو جویم
 در سیر و سلوکم ره عرفان تو پویم   شد کوی وصال تو مرا مسکن و کویم

ای یوسف گمگشته‌ی زهرای مطهر
دیگر بنما آن مه رخسار منور

ای کعبه‌ی دل‌چهر فروزان توای دوست
ای قبله‌ی دین طلعت رخشان توای دوست
ای رحمت حق دیده‌ی گریانتوای دوست
ای ظلمت امکان شب‌هجرانتوای دوست
بنگر دل ما را همگی خون ز فراق
گیریم زهر بنده‌ی شایسته سراغت

جانها همه از دوری رویت بلب آمد
ایام بسی روشن ما همچو شب آمد
بیگانه هم از غیبت تو در عجب آمد
هر چند که این گفته خلاف ادب آمد
اما ز تو خواهم نظری را به موافق
ای حجت یکتا بنمایی تو به شائق

پرچم عدل و ظفر

عشق خود را دمبدم در قلب من افزون نما
غیر یاد خویش یاد دیگران بیرون نما
دیده‌ام عاری ز هراشگ جهان آرا بدار
لیک از هجران رویت گونه‌ی جیجیون نما
غصه‌های زندگی خونین کند گردل ولی
در غم خود این دل سوزان من پر خون نما
بر تمنای وصال آن جمال نازنین
مهدیا آواره‌ام در دشت و در هامون نما
جلوه گر کن چهره‌ی تابانوزین رودر جهان
شیعه را شادود گرا حزاب را مجنون نما
با ظهورت ایده‌ی اهل ولا تثبیت کن
زانقلابت مفتضح هر منکر ملعون نما
پرچم عدل و ظفر بر قلّه‌ی گیتی بزن
باشکست آنکه لوای ظلم را مقرون نما
تحت آن رایت که اندر اهتزازش آوری
شیعیان را از گزند مغرضین مأمون نما
لحظه‌ای از طلعت زیبانقاب خویش گیر
این دل افسرده را بر لطف خود مرهون نما
با لوای دادخواهی این سرای تیره را
پاک یکسر از وجود ظالمان دون نما

بر سرم چون ای عزیز روح و جان سودای تست   در ره عشق گرانم واله و مجنون نما
ای تو جانانم به نقد جان بجان فاطمه   گوشه‌ی چشمی دمی بر شائق محزون نما

کودک تسبیح خوان

مژده که میلاد امام زمان
مهدی دوران بجهان زد قدم
حجت یزدان خلف عسکری
آنکه بسی برتر و بالاتر است
شمس فروزان بکند کسب نور
گشته بصد شوق و هزاران شعف
عالم ایجاد چراغان شده
نور جمالش بجهان نور داد
منتقم خون شهیدان رسید
سوره‌ی واللیل نشانی بود
طلعت رخشان ورا نیز هست
چشم به ره دوخته‌ی شائق است
آمده در نیمه‌ی شعبان عیان
تا بکند ریشه‌ی ظلم خسان
زاده‌ی نرجس ثمر جاودان
ماه جمالش زمه آسمان
زان رخ تابنده بدور جهان
مفتخر از مقدم او شیعیان
قلب محبان همگی شادمان
خرم از این جلوه دل دوستان
هادم بنیاد ستم پیشه گان
گیسوی مشکین و رابی گمان
سوره‌ی و الشمس اشارت بر آن
روشن از این کودک تسبیح خوان

ترجیع بند بیاد مهدی (ع)

دل من آرزوی تو دارد
دیده‌ی من سپید راه تو شد
قدم خسته‌ام خرامان نیز
در فراق تو روز روشن من
خواهش وصل روی تو دارد
چون نظر را بسوی تو دارد
رهسپاری بکوی تو دارد
جلوه‌ی تار موی تو دارد

ای گل باغ فاطمه مهدی

ای به هر فتنه خاتمه مهدی

پرتو قلب آتشین منی

دری و گوهر ثمین منی

سرور پاک و بی قرین منی

دلبر خوب و نازنین منی

تو عزیز دل غمین منی

تو بدریای مهر و بحر وفا

سر و بستان مصطفایی تو

دل من برده‌ای ز فرط صفا

ای گل باغ فاطمه مهدی

ای به هر فتنه خاتمه مهدی

جسم ما را بسان جانی تو

صاحب لطف بی کرانی تو

به یقین خوب‌تر از آنی تو

صاحب عصر و هم زمانی تو

مشعل بزم عاشقانی تو

در حق دوستان دل‌داده

آنچه خوب است در همه عالم

عسکری را یگانه فرزند

ای گل باغ فاطمه مهدی

ای به هر فتنه خاتمه مهدی

تا بکی از دو دیده مستوری

همه باشند اسیر مهجوری

غرق دریای آه و رنجوری

از سوی کردگار مأموری

تا بکی از کنار ما دوری

تا بکی شیعیان شیدایت

تا بکی خون دل خورد امت

تا بکی بر ادامه‌ی غیبت

ای گل باغ فاطمه مهدی

ای به هر فتنه خاتمه مهدی

خلق و خوی تو همچو پیغمبر

از همه نام‌نامیان بهتر

ماه روی تو طعنه‌زن بقمر

نام دلجوی تو بملک وجود

خال مشکین شمس چهره‌ی تو
مظهري ذات ذوالجلالی را
کعبه‌ی صاحبان عشق و هنر
بر همه قدسیان تویی مفخر

ای گل باغ فاطمه مهدی

ای به هر فتنه خاتم مهدی

چند راهی کوه و صحرائی
چند ای یوسف بیابان گرد
چند دور از میانه‌ی مایی
غربت ما نظاره بنمایی
ذی طوی رفته یا برضوایی
همه جایی اگر نئی اینجا
نه خدایی اگر همه جایی

ای گل باغ فاطمه مهدی

ای به هر فتنه خاتم مهدی

منکسف خور ز پرتو رویت
مضطرب هر دلی بیاد فراق
منخسف مه زطره‌ی مویت
منفعل مشک ناب از بویت
مشتعل در وجود افسرده
منکسر سر و قامتان را قد
آتش عشق رهرو کویت
زان قد سرو و تیغ ابرویت

ای گل باغ فاطمه مهدی

ای به هر فتنه خاتم مهدی

ای تو سر چشمه‌ی کمال بیا
ای تو در بین صاحبان جمال
وی تو سر لوحه‌ی جلال بیا
صاحب بهترین جمال بیا
ای که در عالم وجود تویی
حجت حسی لایزال بیا
تا بری یکسر از دل شائق
مهدیا هر غم و ملال بیا

ای گل باغ فاطمه مهدی

ای به هر فتنه خاتم مهدی

یار من

روشن از آن جلوه یکسرساحت دنیا کند
هر پریرویی که دارد ادعا رسوا کند
ماه را در خجالت از آن پرتو سیما کند
زان ترنم در تحیر بلبل شیدا کند
چهره هر صاحب جمالی منفعل یکجا کند
طوطیای دید گانم خاک زیر پا کند
عقده‌ی این قلب سوزان از غمش را وا کند
رخ نماید منکسف شمس جهان آرا کند
کی نظر بر این موالی یکدم آن مولا کند
منتظر را منتظر کی شاد از افشا کند
از ملامتهای اشک دیده کی پروا کند
قلب من روشن نماید چشم من بینا کند
کام جان شیرین ز وصل، آن شاهد یکتا کند
ذره‌ای گر مهر او اندر دلت ماوا کند

یار من گر جلوه گر آن طلعت زیبا کند
دلبر من گر نقاب از چهره گیرد بی عجب
گر که آن معشوق محبوبم عیان گردد چوماه
لب گشاید بر تکلم گر که آن دلدار من
گر کند ظاهر جمال بی نظیر خویش را
آشکارا گر قدم بر عرصه‌ی گیتی زند
گر نماید گوشه‌ی چشمی مرا آن نیکخو
از ورای ابر غیبت شمس تابانم اگر
آنکه می باشد امام عصر و هم مولای من
دیده‌ام آمد سپید اندر طریق انتظار
در غم هجران او روح و روان مضطرم
فرش راه او اگر چشمان خونبارم شود
شهد شیرین وصالش گریکام جان رسد
شائقا گر ماه و مه‌رت شد بکف نبود عجب

حجت ثانی عشر

بر صفای قلب شیدایم فزود
غنچه لب بر اناالمهدی گشود
بهتر از موسی عزیزی رخ نمود
در پگاه آمد بدنیايش ورود

دلبر من در بهاران دل ربود
یکه معشوقم نقاب از رخ گرفت
ساحت گیتی چو کوه طور شد
پور پاک عسکری قطب زمان

دامن نرجس غریق نور شد
منکسف زان شمس رو گردید خور
قلب ما مسرور از میلاد او
نیمه‌ی شعبان مصفا شد جهان
چونکه مهدی حجت ثانی عشر
آمد آن زیبا رخ سیمین عذار
آمد آن معنای عز و اقتدار
گاه میلاد امام منتظر

شادمان زهراست در دارخلود
منخسف مه زان ضیاء بی حدود
کور چشم دشمن خوار و حسود
از عنایات خداوند ودود
آمد آن دریای لطف و کنز جود
آمد آن روشنگر غیب و شهود
آمد آن ویرانگر کاخ عنود
شائق این ابیات شیوا را سرود

پل هجران

دلم از غصّه‌ات شکسته نما
فکر و اندیشه‌ام زهر غم و رنج
سینه‌ی پر گداز و سوزانم
رشته‌ی مهر هر چه محبوب است
تو بیبا و در آستان وصال
دسته‌ی شیعه‌ای که مظلوم است
هسته‌ی معدلت نشان و ز ظلم
خرّم از مقدم دل آرایست
قدم شائق از پل هجران

چشمم از غیر خویش بسته نما
جز غم و رنج هجر رسته نما
در نوای فراق خسته نما
غیر پیوند خود گسسته نما
روزگار بدم خجسته نما
راحت از هر گروه و دسته نما
منهدم هر نهال و هسته نما
این قلوب به غم نشسته نما
تو بوصل جمال جسته نما

حضور تو

زندان بود بدون حضور تو عالمی
عالم بود حضور تو بستان خرمی

آلام دهر گر چه دما دم بما رسد
در دفتر وجود ترا کی توان ستود
ذکر جلالت تو نماید به هر مکان
باری به زخمهای دل دوستان بنه
بازا که در سرای سراسر غم و الم
ای حجت دوازدهم رنجه کن قدم
ای دستگیر جمله‌ی از پافتادگان
دریا شود قریحه‌ی شائق اگر رسد

طالب وصل

دیربازی است که مشتاق و گرفتار توایم
ندبه خوانیم به هر جمعه و هنگام صبح
بی تو از دیده همی اشگ فراق افشانیم
زین بضاعت که بدر گامتوس مزجا است
ای طبیباً نظری جانب ما کن که زغم
زان لب لعل تو خواهیم سخن بشنیدن
دیده داریم براه تو و از بهر فرج
ای خوش آن لحظه که بینیم بهنگام ظهور
طاقت ما زفراق تو دگر آمد طاق
این حقیقت هم بدانیم که در ملک وجود
بیش از این خونبدر ما مکن از غیبت خویش
ز لسان همه احباب تو گوید شائق

سهل است گر شمیم تو بر ما رسد دمی
وصف ترا نموده چو خلاق اکرمی
چون مصطفی رسول و نبی معظمی
با وصل روی همچو مه خویش مرهمی
غیر از غم تو نیست در این قلبها غمی
ای مقدمت تسلی هر داغ و ماتمی
از پا فتاده‌ایم بما هم نظر همی
از آن یم عطای تو بر طبع او نمی

طالب وصل تو و آن مه رخسار توایم
ذکر هجران تو داریم و بگفتار توایم
جمله خواهان تو و عاشق دیدار توایم
ما در این سوق سراسیمه خریدار توایم
دردمندیم و ز دوری تو بیمار توایم
چونکه دل داده‌ی آن نطق گهربار توایم
ما دعا گو همه بر در گه دادار توایم
در سپاه تو و از جمله‌ی انصار توایم
کن قدم رنجه که ما سخت دل افکار توایم
غم عالم همه سهل است چو غم خوار توایم
که زجان سیر در این فرقت بسیار توایم
به امید نظری بر در دربار توایم

خواهد آمد

دل بگفتا نورچشم شیعه آیا خواهد آمد
گفتم او راصبر کن آن دلبر ما خواهد آمد
گفت خون شد قلب عشاقش ز هجران رخ او
گفتم از بهر شفای قلب و جانها خواهد آمد
گفت تا کی شیعه بنماید تحمل ظلم ظالم
گفتم آن سیف الهی عدل والا خواهد آمد
گفت بس جانسوز باشد غیبت آن حجت حق
گفتم ای دل غم منخور آن ماه سیما خواهد آمد
گفت جام صبریارانش دگر لبریز گردید
گفتم آخر یاور این خلق تنها خواهد آمد
گفت آن گمگشته یوسف در کجا گردیده مسجون
گفتم او مسجون نباشد ز امر یکتا خواهد آمد
گفت آن شمس درخشان در کجا گردیده پنهان
گفتم از نورش جهان غرق تجلی خواهد آمد
گفت داغ دوری او می کشد البته ما را
گفتم آن جان بخش دله چون مسیحا خواهد آمد
گفت آخر نوکری دیدی که آقایش نبیند
گفتم آن سرور که مارا هست آقا خواهد آمد
گفت مارا اشگ حسرت تابدامان است جاری
گفتم آن موج عطایا همچو دریا خواهد آمد

گفت ما را از غم آن یار رعنا دل غمین است

گفتم ای دل شاد باش آن یار رعنا خواهد آمد

گفت شائق تا بکی در وصف آن دلبر سراید

گفتم او را عاقبت بهر تسلی خواهد آمد

شمس هدایت

بنمود چهره دلبر سیمین عذار من بگشود دیده شاهد والاتبار من

شد چون بهشت خلد کنون نوبهار من از ره رسیده با رخ نیکو نگار من

مهدی ولی عصر و زمان صاحب علم

از صلب عسکری زده اندر جهان قدم

اینک شکوفه زد گل نرگس به بوستان شاد آمد از طراوت آن قلب دوستان

در سر من رآ شده مه طلعتی عیان کز جلوه اش خجل شده خورشید آسمان

دامان نرجس از قدم آن یگانه پور

شد در پگاه نیمه‌ی شعبان غریق نور

ماه ولایت از افق عز و اقتدار شمس هدایت از شفق مجد و افتخار

تا بنده شد در عالم هستی بصد وقار احباب را برفته ز کف زین سبب قرار

بیمار عشق پاک سراسر صفای او

چشم امید جمله به دارالشفای او

ده مژده کز عنایت و الطاف سرمدی از دودمان اطهر و گلزار احمدی

سر زد گل همیشه بهار و مؤیدی خاتم بر اوصیا و امیر مؤیدی

مهدی که یادگار گرانقدر مرتضاست

فرزند با شهامت سالار کربلاست

زد از عدم قدم چو در این عالم وجود   آن مظهر عدالت و احسان و لطف وجود
غرق شغف قلوب همه شیعیان نمود   زان جلوه بی درنگ دل عاشقان ربود

جاء الحقش به وقت ولادت ز حق رسید

باطل بگشته مضمحل و بی رمق رسید

صاحب دل است هر که گرفتار روی اوست   مجنون عشق مهر که بود خاک کوی اوست
و الشمس آیتی ز جمال نکوی اوست   و اللیل نیز شاهی از تار موی اوست

یوسف اسیر چهره‌ی زیبای حضرتش

حاتم بحیرت است ز جود و سخاوتش

خورشید کسب نور کند از جمال او   مه منخسف شود ز رخ بی مثال او
صد آفرین بخالق صاحب جلال او   زین خلقتی که هست نشان کمال او

تا قدسیان نظاره گر هیئتش شدند

مبهوت احتشام وی و هیبتش شدند

آمد عزیز فاطمه فرزند عسکری   فرزند نازدانه و دلبند عسکری
بنشسته بر لبان گهرمند عسکری   زین ماجرا تبسم و لبخند عسکری

چون صاحب لوای ظفر می‌رسد ز راه

بر نخل دین حقه ثمر می‌رسد ز راه

آمد جهان شیعه چراغان ز مقدمش   شد قلب دوستان همه شادان ز مقدمش
پر نور گشته نیمه‌ی شعبان ز مقدمش   تفسیر شد کریمه‌ی قرآن ز مقدمش

آنجا که صالحان عبادش بر این زمین

فرمود وارثند خداوند عالمین

دل‌های ما ز نور رخس روشن آمده   زین ماه چهره ساحت جان گلشن آمده
خفاش گونه گوشه نشین دشمن آمده   از دستبرد دون ره دین ایمن آمده

زیرا که قطب عالم امکان ظهور کرد
 موسی نشان، جهان همه چون کوه طور کرد
 میلاد با سعادت مهدی فاطمه   افکنده در قلوب خسان بیم و واهمه
 چون می دهد به ظلم ستمکار خاتمه   شادان بسی شود دل مستضعفان همه
 بر بندگان صالح حق رهبری کند
 اهل زمین ز شرک و رذالت بری کند
 سالک هر آنکه شد بطریق ارادتش   الحق رسیده است به اوج سعادتش
 یاد وصال اوست به هر لحظه عادتش   شوری فکنده در دل شائق ولادتش
 طبع روان او شده چون چشمه سار عشق
 جاری بمدح حضرتش اندر دیار عشق

هیئت مهدی

الْمَهْدِيُّ طَاوُسُ اَهْلِ الْجَنَّةِ وَجْهُهُ كَالْقَمَرِ الدَّرِيِّ

طاوس اهل جنت مهدی است جان فدایش   چونان مهی است رخشان رخسار دلربایش

عَلَيْهِ جَلَابِيبُ النُّورِ تَتَوَقَّدُ بِشُعَاعِ ضِيَاءِ الْقُدْسِ

بر اوست جامه هایی از نور تابناکی   انوار فیض قدسی روشنگر ضیائش

لَيْسَ بِالطَّوِيلِ الشَّامِخِ وَلَا بِالْقَصِيرِ اللَّازِقِ

سرو قدش نه چندان باشد بلند و نبود   آنگونه نیز کوتاه اندام خوشنمایش

مربوع القامة مدور الهامة

از قامت است آن ماه مربوع شکل و موزون   از سر مدور استی لطفی بود برایش

علی خدیہ الايمن خال گانه فتاه مسک علی رضراضه عنبر

بر راست گونه اوست خالی چوریزه مشکی   بر عنبرین زمینی به به از این جلایش

له سمك مارأت العیون اقصده منه

دارای هیستی هست بس معتدل بیدار   چشمی ندیده هر گز چون او بدین صفایش

صلی الله علیه و علی آباءه الطاهرین

بر او درود و بر آن آباء طاهرینش   اندر تمام ساعات از جانب خدایش
وصف جمال او را شایسته کی توان گفت   شائق نماید ابراز سر فصلی از ثنائیش

گلعدار

من از خُم خُم ابروی دوست مخمورم   هزار حیف که از جام وصل او دورم
بسوخت بارقه‌ی عشق خرمن جان را   ندانم از چه بعمری زیار مهجورم
دریغ و آه که چون بلبلی فسرده مدام   اسیر طلعت آن گلعدار مستورم
منم که در پی سودای خال سیمایش   بحشر یکسره عاری ز جنت و حورم
منم که رنج و بلایای دهر سهلم باد   چو دریم غم او مبتلا و رنجورم
نمود دلبر من شمس رخ نهان انسان   که روز روشن من گشته شام دیجورم
ندانم آن مه تابنده کی شود ظاهر   کند ز جلوه گری شادمان و مسرورم
قبول این غزل شائق از عنایت اوست   چو حالیا بجز این قطره نیست مقدورم

بادیه‌ی عشق

نیست در معر که‌ی عشق چومن شیدایی
مهر آن نوگل رعنا بدل آنگونه فتاد
ای صبا کن گذری جانب خلوتگه دوست
برسان از من هجران زده این طرفه سلام
که بنخورشید و قمر طعنه زده طلعت او
کای عزیزدل و جان از نظر خسته دلان
ز عنایت بنما گوشه‌ی چشمی بر ما
مبتلا گر بود امروز بهجرت شائق
جز غم یار بسر نیست مرا سودائی
که فکنده است بجان از اثرش غوغایی
اگر از بادیه‌ی عشق گذر بنمایی
بسرا پرده‌ی آن دلبر خوش سیمایی
نازنینی که جز او نیست مرا مولایی
تا بکی چهره نهان داری و نا پیدایی
کن قدم رنجه که تسکین قلوب مایی
بهر وصل است به امید خدا فردایی

شراب وصل

شام هجرانت سیه چون زلف مشکین فام تست
جام نوشین تو لذت بخش همچون کام تست
طره‌ی گیسوی دلجویت به چشمان طوطیاست
جلوه‌ی آب حیات اندر میان جام تست
گلرخان را دلبری از آن جمال دلریاست
اسم و رسم جمله‌ی نام آوران از نام تست
تیره باشد بی تو روز روشن دلدادگان
گر در ایام است نوری الحق آن ایام تست
گر که بزم عاشقان را رونقی جانانه است
فاش می گویم که از الطاف صبح و شام تست

هستی هستی اگر برپاست از هست تو هست
 مستی ما از شراب وصل نیک انجام تست
 گلعدارا این مرا از قید غم آزاد کن
 ای که هر صاحبدلی یکسر اسیر دام تست
 قلب شائق را ز هجرانت مسوزان بیش از این
 زانکه مشتاق عنایات تو و انعام تست

نگار دلربا

خال رخسار تو باشد کعبه‌ی مقصود من	ماه سیمای تو باشد جلوه‌ی معبود من
شمس تابان جمالت نور امید من است	وصل دیدار تو باشد دلبرای موعود من
آنچه شد وابسته‌ی آن شاهد سیمین عذار	رشته‌ی پیوسته می باشد به تار و پود من
آنچه مقبول سرای یار مهجورم نشد	باشد اندر عالم هستی همه مردود من
قامت رعنا‌ی معشوقم قیامت می کند	گریپاخیزد به پیش چشم اشگ آلود من
بر سرم سودای عشق آن نگار دلرباست	کی فراموشم کند آن سرور ذیجود من
هستم اندر زندگی بر لطف او امیدوار	چون عنایاتش بود صبح و مسامشهود من
شائقم من از طفیل پرتو او زنده‌ام	زانکه بر جا از وجود او ست هست و بود من

نظر لطف

وصف روی تو بسوزدل من تسکین است	گفتگوی تو و یاد تو بسی شیرین است
صفحه‌ی جان من غم زده از دوری تو	فاش گویم که ز خونابه‌ی دل رنگین است
بار هجران تو بر دوش من دلداده	ای عزیز دل و جان نوه چه عجب سنگین است
گل سیمای تو ای دلبر جانانه‌ی من	رونق باغ و صفا بخش گل نسرین است

خال مشکین رخت قبله‌ی ایمان من است
غم دل را بزداید زمن آن غمزه‌ی تو
جان فدای تو و حسن تو که در ملک وجود
نظر لطف ز دربار تو دارد شائق

فخرم اندر دو جهان نزد خلاق این است
شادمانم که بدل مهر توأم آئین است
ز وجود تو بگردش فلک دیرین است
نازینابه تو نازد که همین اش دین است

دوره‌ی دوری

تا کی ز هجرانت بسوزم ای عزیزم
تا کی بریزم اشک نا کامی بدامان
تا کی بعشق دیدن روی تو ای دوست
تا کی بیادت ای گل رعنا بنالم
تا کی بسوزم همچو شمعی در شب تار
تا کی سراغت را ز هر دلداده گیرم
تا کی نشینم بر سر راهت چو مسکین
تا کی شماتت‌های دشمن را شنیدن
تا کی بنالد شائق افسرده چون نی

تا کی به راهت دیده دوزم ای عزیزم
اندر فراق آن مه رخسار تابان
چشمم بود بر جانب کوی تو ای دوست
آخر نما یکدم نظر جانا بحالم
دور از تو و ماه رخت ای نازنین یار
ای دلبر و دلدار پاک و بی نظیرم
ای مصلح کلّ حجت حق رهبر دین
اما جمال دلربایت را ندیدن
پایان پذیرد دوره‌ی دوری تو کی

مژده

شمس را گو منکسف گردد چو یارم می‌رسد
ماه را گو منخسف شو چون نگارم می‌رسد
ای صبا بر یوسف مصری بگو بر خود مناز
حالیا چون دلبر سیمین عذارم می‌رسد

این بشارت را رسان بر محفل صاحب‌دلان

شاهد یکتا و رمز افتخارم می‌رسد

غنچه‌ی باغ محبت بلبل گلزار عشق

آنکه کام دل ز وصل او بر آرم می‌رسد

گوهر بحر جلال و مشعل بزم وفا

مظهر لطف و عطا خوش در کنارم می‌رسد

نور باران عرصه‌ی گیتی شد از مه طلعتی

سرور من رهبر والا تبارم می‌رسد

طول شبهای جدایی بر سر آمد چون ز راه

نازنین دلدار قلب داغدارم می‌رسد

شائقا این مژده را بر عاشقان ابلاغ کن

آنکه عمری در غم او اشگبارم می‌رسد

سرود میلاد

آمد چه خوش آمد نیمه‌ی شعبان گیتی چراغان شد ای اهل ایمان

عسکری را یکی فرزند دل‌بند شد عطا از عنایات خداوند

به به چه عیدی عید سعیدی میلاد مهدی است (۲)

چشم همه یاران گردیده روشن از مقدم مهدی حجت ذوالمن

نرجس آورده طفل ماه منظر شد برون از صدف یکدانه گوهر

به به چه عیدی عید سعیدی میلاد مهدی است (۲)

میلاد مسعود مهدی زهرا بادا مبارک بر رهبر والا

هم بر این امت فرزانه‌ی ما هم بر این نهضت جانانه‌ی ما

به به چه عیدی عید سعیدی میلاد مهدی است (۲)

مهدی بیا مهدی جانها فدایت
گوشه‌ی چشمی‌ای ختم امامان
خون شد دل ما از هجر لقاییت
جانب ما نما از راه احسان

به به چه عیدی عید سعیدی میلاد مهدی است (۲)

اندر فراق‌ت ای یار یگانه
تا نیایی جهان سامان نگیرد
از دیده‌ها اشگ ما شد روانه
رونقی مکتب قرآن نگیرد

به به چه عیدی عید سعیدی میلاد مهدی است (۲)

پور پاک عسکری

چشم من روشن که شد تابان مه یکتای من
قلب غمگین مرا از مقدم خود شاد کرد
از جمال دلربای خویش چون سرو روان
قطره‌ای از جام وصلش چون بیکام جان رساند
شمس تابان ولا رخشنده شد از خاوران
مژده‌ای در نیمه‌ی شعبان و هنگام سحر
این نوید آمد که مهدی راعیان گردیده رخ
نرجس مادر به بر دارد یکی مه پاره‌ای
پور پاک عسکری و آخرین معصوم پاک
کعبه‌ی دل خال مشکین مه سیمای او
قائم آل محمد (ص) وارث پیغمبران
یوسف بازار عشق و مظهر آثار لطف
مشعل بزم جمال و مفخر عزو جلال
مهدی آن بنیان کن کاخ نفاق و شرک دون
از افق سرزد چو شمس آن دلبر رعنای من
نازنین دلدار مشکین موی خوش سیمای من
بر روانم روشنی بخشید آن مولای من
کوثری را آفرید اندر دل شیدای من
جلوه‌ای زان نور ظاهر گشت در آوای من
آمد از کوی عزیز و سرور و آقای من
زین خبر آمد شکوفا طبع روح افزای من
مظهر عشق و تسلی بخش بر غمهای من
حجت ثانی عشر مهر جهان آرای من
قبله‌ی دین طلعت آن شمس ناپیدای من
محبیبی آثار قرآن رهبر والای من
آنکه بر سر نیست غیر از عشق او سودای من
منبع علم و کمال و آیت عظمای من
آنکه می باشد امید عرصه‌ی فردای من

مهدی آن صاحب لوای عدل و هم آزاده گی
 مهدی آن ماه فروزانی که نور طلعتش
 مهدی آن شمس درخشانی که در ملک بدن
 شائقا بر گو مبارک باد این میلاد و نیز
 مهدی آن قهر خدای عالی و اعلا ی من
 روشنی بخشیده بر قلب پر از غوغای من
 پرتوی افکنده خوش در ساحت اعضای من
 کور باد از این ولادت دیده ی اعدای من

گلشن جان

بی تو ای دوست خزان است بهار عشاق
 بنما گوشه ی چشمی که دگری تردید
 تا که از دیده ی ما چهره نهان داشته ای
 چه شود گر که بیفتد به پگاهی روشن
 چه شود گر که دمی ای مه گیتی افروز
 گلشن جان شده در آتش هجر تو عزیز
 وعده ی وصل تو آنگونه به تأخیر افتاد
 شائقم من که در این طرفه غزل ای گل من
 گریه شد در غم هجران تو کار عشاق
 رفته ای جان گران صبر و قرار عشاق
 روز بی روی تو باشد شب تار عشاق
 جانب کوی تو یک لحظه گذار عشاق
 قدمی رنجه نمایی بدیار عشاق
 ای گل باغ وفا ساحت نار عشاق
 ترسم آخر که نهی پا به مزار عشاق
 عرض حالی دهم از حالت زار عشاق

نگار نازنین

دلبری دارم که از صاحب دلان دل می برد
 گرد ریای غمش دلدادگان از جان زنند
 گر نقاب از چهره گیرد آن نگار نازنین
 آنچنان دیوانه سازد عاشقان را جلوه اش
 گرضمیری پاک بر درگاه او افتد قبول
 هوش را یکباره از سرتاب را از ملک تن
 غمزه ای مشکگل گشاد دارد که مشکگل می برد
 دست آنان گیرد و یکسریه ساحل می برد
 پرتو رخساره اش دلهای مایل می برد
 کز جهان و عمر شان یکبار حاصل می برد
 تابعرش آن را که الحق گشته قابل می برد
 زان که بر دیدار او گردیده نائل می برد

هر که شد دل بسته بر آن مظهر لطف و جلال
شائقا هر کس بنحاک آستانش دیده سود
بار توفیق و شرف را تا بمنزل می برد
ز آتش دوزخ برای خویش حائل می برد

حبل متین

مژده آمد که مرا مرحمتی عاجل شد
رحمت واسعه‌ی حضرت حق نازل شد
دل بر آن خواسته‌ی عاجل خود نائل شد
حجت بالغه وصلش بجهان حاصل شد

مهدی منتظر آن مظهر انوار و دود

گشت اندر سحر نیمه‌ی شعبان مولود

آفتاب رخس از شمس منور انور
ظلمت مطلقه را زلف سیاهش مظهر
ماهتاب مه رویش ز قمر تابان تر
رهروان ره ایمان و ولا را رهبر

آیت لطف و عنایات خدای منان

خوبتر از همه خوبان به سرای امکان

خانه‌ی عسکری از مقدمش آمد گلشن
نرجس اکنون بگرفته است گلی دردامن
ساحت ارض هم از شمس جمالش روشن
که معطر شده از عطر وجودش به علن

هر کجا را که در این ملک فنا می نگرم

هر دلی را که گرفتار ولا می نگرم

تا درخشنده رخ آن گهر یکتا شد
تا ورا جلوه گر آن چهره‌ی ناپیدا شد
تا فروزنده جمال چو مهش یکجا شد
بهرتر از خلد برین مرکز سامرا شد

دل بگفتا که بحق مفخر دین می آید

بهر هر پیر و جوان حبل متین می آید

آمد آن کس که جز او راهبری نیست که نیست
بی وجودش اثر از خشکوتری نیست که نیست
بی ولایش بعبادت ثمری نیست که نیست
ز غمش بردل ماجز شرری نیست که نیست

شهره آن دلبر یکتا به همه آفاق است
در همه عالم ایجاد وجودش طاق است

مهدی است آنکه همه دل بولایش بستیم
مهدی است آنکه همه جان ز فراقش خستیم
رشته‌ی مهر خود از عالمیان بگستیم
همه بر رشته‌ی عشقش ز ولا پیوستیم

فخر ما در دو جهان یکسره این باشد بس
که نداریم بجز او به همه عالم کس

ز خدامان چه عجب لطف و عنایت آمد
سوی خلاق جهان رمز هدایت آمد
مصطفی را گل گلزار وصایت آمد
مرتضی را ثمر باغ ولایت آمد

آنکه بر فاطمه فرزند بسی دلبنده است
شیعه زین روست که از مقدم او خورسند است

پرتوی شمس جهانتاب بود از رویش
حاتم دهر بود همچو گدای کویش
روی حاجات هر آن عالی و دانی سویش
گلرخان یکسره مبهوت ز عطر و بویش

ز آنکه او واسطه‌ی فیض خدا می باشد
در همه عصر و زمان هادی ما می باشد

کعبه‌ی دل بود آن خال رخ سیمینش
گوهر بحر یقین لعل لب شیرینش
یوسف از طلعت او یکسره بر تحسینش
بدل ما همه آن عشق بسی دیرینش

این همان کفرستیزی است که ز امریزدان
می زند تکیه بر اورنگ عدالت بجهان

مهدی آل محمد ز عنایات ودود
شده در نیمه‌ی شعبان معظم مولود
آنکه نورش بجهان گر که نمی شد موجود
گردشی بهر فلک در همه‌ی دهر نبود

ز طفیل قدمش راحت جان آمده است
پیروانش همه را خط امان آمده است

آمد آن موکب فرخنده بصد جاه و جلال
آمد آن جلوه‌ی قدر و شرف و عز و جمال

که بر عیسای مسیح آمده آن مظهر نور
مقتدا ز امر خداوند بهنگام ظهور

مهدی آن حجت ثانی عشر آمد امروز
مهدی آن رهبر نوع بشر آمد امروز

شائق اندر همه‌ی عمر از او یاد کند
زین چنین یاد دل غمزده را شاد کند

گل نرجس

گر صفایی به گل نرگس وهم یاسمن است
در حقیقت بود از جلوه‌ی روی یارم
داده‌ام دل به چنین دلبر رعنا زیرا
مه رخانند ز سیمای منیرش مبهوت
اوست اندر همه‌ی عصر و زمان صاحب دهر
هست بر شوق وصالش ز دل من آگاه
نازم آن تیغ دو ابروی دل آرایش را
یاد آن شاهد یکتاست ز نطق شائق

زان گل نرجس و آن دلبری کتای من است
این طراوت که زیهر همه باغ و چمن است
جانفزاتر گل رویش زیهشت عدن است
چون فروغ هم‌زمان طلعت و وجه حسن است
غیر او کیست که او صاحب عصر و زمن است
زانکه آن فخر بشر عالم سر و علن است
که بود مظهر مردانگی و بت شکن است
که صفا بنخش هر آن محفل و هر آن چمن است

دل هجران زده

گر که آن منظر زیبا به نظر می‌آمد
می نمود این دل هجران زده را غرق سرور
روشن از آن مه رخساره بصر می‌آمد
جانب ما اگرش میل گذر می‌آمد

غم عالم همه می گشت فراموش از ما
چون بهشت ارم این ساحت ارض پرغم
پیش هرتیریلایی که بر آن شاهد بود
ز آتش قهر ولایش به یقین گاه ظهور
دیده‌ی ماهمگی فرش رهش می گردید
پرچم معدلتش را اگر او می افراشت

گر که زان دلبر یکدانه خبر می آمد
می شد از لطف خداوند اگر می آمد
سینه‌ی جمله‌ی عشاق سپر می آمد
بر وجود همه اغیار شرر می آمد
بشب فرقت او گر که سحر می آمد
شائقا دوره‌ی بیداد بسر می آمد

پرواز روح

بنمای جلوه‌زانه که جمال تو دیدنی است
باری تو از زلال لب لعل خویشتن
ما عاشق توایم و خریدار ناز تو
هرگز بریده حبل ولایت ز دل مباد
بر آسمان حبّ تو پرواز روح ماست
چون سرو قامت تو نهان شد ز چشم خلق
در قلب ماست جایگه تیر عشق تو
شائق امیدوار وصال تو هست و گفت

باماسخن بگو که کلامت شنیدنی است
بر کام جان ما بچشان چون چشیدنی است
زیرا که نازت ای مه یکتا خریدنی است
کی رشته‌ی ولای تو از دل بریدنی است
در آن مکان چو طایر قدسی پریدنی است
هر قامتی دگر ز فراق خمیدنی است
گر از کمند لطف تو جانار هیدنی است
دانم که روزگار وصال رسیدنی است

آئینه‌ی دل

تا که نقش رخت افتاد در آئینه‌ی دل

جلوه بنمود در آن حشمت دیرینه‌ی دل

گشت ایام زمان یکسره آدینه‌ی دل

طور سینا شد و رخشان تراز آن سینه‌ی دل

تا ز ایام تو ایام زمان شد مشحون

تا تجلی بدل آن منظر زیبای تو کرد

تا ز گنجینه‌ی مهر تو دل آمد لبریز   شد مصفا ز تولای تو گنجینه‌ی دل
تا که بر صدر دل آن عشق وجود تو نشست   وسعتی یافت از آن سینه‌ی بی‌کینه‌ی دل
لاجرم کاش ترا شائق شیدا می‌دید
اندر آن حالت رؤیایی دوشینه‌ی دل

غم جانسوز

ما گرفتار سر زلف تو هستیم ای دوست   رشته‌ی مهر زاغیار گسستیم ای دوست
بر گرفتیم دل از غیر تو جانا اما   دل بر آن عشق گرانبار تو بستیم ای دوست
کرده سودا همه‌ی هستی خود در ره تو   چون خریدار تو از عهد الستیم ای دوست
اندر این عمر گران ای مه مهجور و نهان   قلب خود یکسره در یاد تو خستیم ای دوست
تا اسیر غم جانسوز تو گشتیم همه   ز غم عالم هستی همه رستیم ای دوست
جلوه کن جلوه‌ایا دلبر یکتا که دگر   شیشه‌ی صبر و تحمل بشکستیم ای دوست
کام ما را زمی وصل رخت شیرین کن   زانکه از یاده‌ی دیدار تو مستیم ای دوست
چون دگر منتظران شائق شیدا می‌گفت   که سر راه تو عمری بنشستیم ای دوست

آستان عشق

بی‌توشام محنت یاران سحر دارد ندارد
نخل دل بی‌جلوه‌ی رویت ثمر دارد ندارد
طاعت خلاق جان از خلق مسلم در حقیقت
بی‌تولای تو ای مولا اثر دارد ندارد
سینه‌ی بی‌کینه‌ی ما غیر سوز دوری تو
ای عزیز قلب و جان سوز دگر دارد ندارد

هر که سر بر آستان عشق جانسوز تو ساید
 غیر سودای تو سودایی به سر دارد ندارد
 جز گذر گاه تو اندر این گذر گاه طبیعت
 این دل شیدای ما میل گذر دارد ندارد
 آرزوی دیگری جز یک دم جان بخش ای دوست
 یکدم اندر زندگی این محتضر دارد ندارد
 در غم هجر تو از عمر گران این عاشق زار
 غیر آه آتشین و چشم تر دارد ندارد
 شائق افسرده دل غیر از تمنای وصال
 خواهشی از کردگار دادگر دارد ندارد

عاشق دیرینه

ای مفاخر آدینه ام	من عاشق دیرینه ام	عشقت شفای سینه ام
دست من و دامان تو	جان جهان قربان تو	چشمم بر آن احسان تو
بس بگذرد این روزگار	اندر فراق ای نگار	ما تابه کی چشم انتظار
تا بر سرم سودای تست	تا بر دلم غوغای تست	هستی من شیدای تست
ای دلبر دور از نظر	ای شاهد والا گهر	ای منتظر ای منتظر

مهدی بیا مهدی بیا
 مهدی بیا مهدی بیا
 مهدی بیا مهدی بیا
 مهدی بیا مهدی بیا
 مهدی بیا مهدی بیا

صبر و تأمل تا بکی هجرت تحمل تا بکی این غم تقبل تا بکی

مهدی بیا مهدی بیا

اندر سر راه تو من بنشسته‌ام با صد محن ای صاحب عصر و زمن

مهدی بیا مهدی بیا

شد بی تو دلها غرق خون بنگر که در این دار دون ظلم و ستمها شد فزون

مهدی بیا مهدی بیا

ای سید و سالار من ای حجت دادار من ای رهبر غمخوار من

مهدی بیا مهدی بیا

شائق به صد شور و نوا آمد به عشقت مبتلا ای مظهر لطف و عطا

مهدی بیا مهدی بیا

مولی الموالی

تا که سودای تو ای دوست به سر دارم من
نظرم هست به هر لحظه بر آن منظر تو
گذری گر به گذرگاه وجودم باشد
ز آتش هجر تو ای دلبر جانانه بین
کی از این عرصه و ظلمت کده‌ی دار دنی
بی وجود تو ای جان جهان روزی خوش
نظری سوی موالی بنما ای مولا
شائقم من که بدون تو ز بسیاری غم

رو کجا جز تو بدرگاه دگر دارم من
به دگر منظری آخر چه نظر دارم من
جانب کوی تو البته گذر دارم من
که به جان در همه‌ی عمر شرردارم من
جز غم فرقت روی تو ثمر دارم من
آه کز خصم ستم پیشه مگر دارم من
که بر ارکان ولا بیم خطر دارم من
قلب سوزان ز پی دیده‌ی تر دارم من

مثنوی مهدوی

عسکری را یگانه فرزند
مظهر شادی و نوید همه
خلف پاک ساقی کوثر
قرۃ العین حضرت زهرا (س)
وارث پاک انبیاء عظام
حجّت ذات لا یزال الیه
بحقیقت یگانه‌ی آفاق
از وجود تو چشم ما روشن
ای تو بر جسم خسته‌ی ما جان
مبتلای تو گشته هر زن و مرد
طوطیای دو دیده‌ای مولا
ز تو بر پا تمامی افلاک

ختم این مثنوی مدان به هزار

جز دم احتضار یا دیدار

ای که بر هر دلی تو محبوسی
مهر تو شرط صحت آئین
عالمی را تو رهبر مطلق
راحتی بخش هر دل مضطر
هادم کاخهای ظلم و فساد
لرزه افکن بقامت دو نان
منکسف خور ز چهر نیکویت

مهدی ای آیت خداوندی
مهدی ای مایه‌ی امید همه
مهدی ای یادگار پیغمبر
مهدی ای شمع آستان ولا
مهدی ای ختم اوصیاء کرام
مهدی ای آسمان دین را ماه
مهدی ای نور دیده‌ی عشاق
مهدی ای سر و بوستان حسن
مهدی ای غمگسار غمزدگان
مهدی ای یوسف بیابان گرد
مهدی ای خاک پای تو ما را
مهدی ای جاودانه دلبر پاک

مهدی ای خوب تر ز هر خوبی
مهدی ای یاد تو بدل تسکین
مهدی ای در جهان بقیة حق
مهدی ای صاحب لوای ظفر
مهدی ای مظهر عدالت و داد
مهدی ای نام نامیت بجهان
مهدی ای منکسف مه از رویت

مهدی ای معنی جلالت و جاه
مهدی ای سایه‌ی تو بر سر ما
مهدی ای جلوه‌ی جلال خدا
مهدی ای مونس شکسته دلان
مهدی ای نام و کنیه‌ات به ابد

ختم این مثنوی مدان به هزار

جز دم احتضار یا دیدار

گم‌رهان را دلیل و هادی راه
رهبر دین ما و سرور ما
روی تو مظهر جمال خدا
ای سراپا تجلی قرآن
همچنان نام و کنیه‌ی احمد

مهدی ای حجت دوازدهم
مهدی ای هادم بنای نفاق
مهدی ای شور عشقت اندر دل
مهدی ای جسم شیعیان را جان
مهدی ای دلربای هر دلدار
مهدی ای آن رخ فروزانت
مهدی ای برده از تن احباب
مهدی ای بر گزیده‌ی داور
مهدی ای ذوالفقار را بر کف
مهدی ای جلوه‌ی تو جاءالحق
مهدی ای حاجب درت جبریل
مهدی ای مقدم تو در ناسوت

ختم این مثنوی مدان به هزار

جز دم احتضار یا دیدار

مرتضی را وصی یازدهم
شیعه تا چند مبتلای فراق
عاشقان را غم تو شد مشکل
ای تو بر جان جمله چون جانان
که دل از کف بداده در غم یار
روشنی بخش قلب یارانت
در غم هجر خویش طاقت و تاب
بهر اصلاح این جهان یکسر
خصم اشرار و یار مستضعف
بشب تار شیعیان تو شفق
آستان بوس تست میکائیل
هم وجود تو محرم ملکوت

مهدی ای عالم وجود بپا
مهدی ای زیب دامن نرجس
مهدی ای منجی همه انسان
مهدی ای طلعت دل آرایت
مهدی ای زیب فرش و عرش برین
مهدی ای مشعل فروزانی
مهدی ای قطب عالم امکان
مهدی ای در سحاب غیبت نیز
مهدی ای هست هستی از هستت
مهدی ای تیغ عدل گذر تو
مهدی ای شیعه را تو پشتیبان
مهدی ای درد روح را تو دوا

ختم این مثنوی بدان به هزار

جز دم احتضار یا دیدار

ز وجود تو اندر این دنیا
گل زیبای گلشن نرجس
صاحب روز فتح جاویدان
ز خداوند لامکان آیت
شهره اندر سما و فخر زمین
که ترا نیست خامشی آنی
زتو بر پا شریعت قرآن
حافظ دین ارجمند و عزیز
ز امر حق هرچه هست در دستت
قاطع پشت خصم کافر تو
هادم مسند و قصور خسان
الم جسم خسته را تو شفا

مهدی ای نور چشم ما که سپید
مهدی ای محور جهان وجود
مهدی ای آسمان دین را خور
مهدی ای عند لیب گلشن جان
مهدی ای گلعدار مشکین موی
مهدی ای چهره‌ی درخشانت
مهدی ای بت شکن چو ابراهیم
مهدی ای مولد تو چون موسی

گشته اندر رهت بفرط امید
خلق عالم ز خلقتت مقصود
بحر مواج معدلت را دُر
راحتی بخش جسم و روح و روان
ماه طلعت گشاده رو خوشخوی
مظهر و جلوگاه یزدانت
خصم طاغوت عصر خود چو کلیم
ید بیضا تراست چون عیسی

مهدی ای بر مسیح پیغمبر
مهدی ای رایت شرف بر دوش
مهدی ای تکیه گاه تو بظهور
مهدی ای رهبر عدالت کیش

ختم این مثنوی مدان به هزار

جز دم احتضار یا دیدار

مقتدا در نماز نیک اثر
جز ندای تو هر ندا خاموش
کعبه آن بیت پر تجلی و نور
در غم هر ستم کشیده چو خویش

مهدی ای دوستدار اهل کرم
مهدی ای قامت تو سر و آسا
مهدی ای نور چشم مشتاقان
مهدی ای حامی صلاح و شرف
مهدی ای منتقم ز اهل ستم
مهدی ای غایب از دو دیده‌ی ما
مهدی ای جلوه‌ی جلال و جاه
مهدی ای سینه در غمت سوزان
مهدی ای جان ما فدایت باد
مهدی ای وصف تو برون ز حساب
مهدی ای روح و جان ما سرور
مهدی ای منتظر بمنتظران

ختم این مثنوی مدان به هزار

جز دم احتضار یا دیدار

ز کرم کن نظر بما یکدم
سرو از سر و قامت تو بپا
قوت قلب امت قرآن
تیغ دشمن شکار گیر بکف
شر اهل ستم ز ما کن کم
ای تو آن دلبر ندیده‌ی ما
کیست از بهر شیعه جز تو پناه
دیده‌ی ما ز هجر تو گریان
حافظت روز و شب خدایت باد
گر بگویند در هزار کتاب
ز تو و یاد روزهای ظهور
نظری کن تو از ره احسان

مهدی ای دست بی شکست خدای
مهدی ای بهر شیعه در همه حال

دست ما را بگیر در دو سرای
انتظار تو افضل اعمال

مهدی ای جاه جمله صاحب جاه
مهدی ای دادخواه هر مظلوم
مهدی ای از تو امر روزی ما
مهدی ای صاحب زمان و زمین
مهدی ای پرتو رخت یکسر
مهدی ای آرزوی یارانست
مهدی ای در فراق تو دل خون
مهدی ای بی تو روز روشن ما
مهدی ای کشتی نجات بشر
مهدی ای در میان ما و نهان

پیش آن کوه جاه تو چون کاه
ای تو امید امت محروم
ثابت از هستی تو ارض و سما
حجت کردگار و مظهر دین
برده نور و ضیاء شمس و قمر
دیدن آن جمال تابانست
ز تن ما توان و تاب برون
چون شب تار و تیره ای مولا
ز یم گمرهی و بحر خطر
گرچه آثار لطف تست عیان

ختم این مثنوی بدان به هزار

جز دم احتضار یا دیدار

مهدی ای دوری تو مشکل ما
مهدی ای هجر تو ملال آور
مهدی ای داغ دوریت بر دل
مهدی ای درد شیعه را درمان
مهدی ای سلطه‌ی تو عالمگیر
مهدی ای شیوه‌ی تو لطف و کرم
مهدی ای یار بی نظیر بیا
مهدی ای افتخار ما از تو
مهدی ای چشمه‌ی زلال وصال
مهدی ای میوه‌ی درخت ولا

ز جهان گشته غصه حاصل ما
جان زهرا عنایتی دیگر
کی زیادت شویم ما غافل
نظری کن بر این شکسته دلان
سر نگون کن لوای قوم شریر
لطفی از سرحمت بما یکدم
ای به غمهای ما خبیر بیا
این دل بی قرار ما از تو
ای تو ما را عصاره‌ی آمال
ثمر جاودان باغ عطا

مهدی ای آخرین امام بحق
مهدی ای مشعل هدایت و علم

ای خدا را تو حجت مطلق
مظهر صبر و بردباری و حلم

ختم این مثنوی مدان به هزار

جز دم احتضار یا دیدار

مهدی ای مرغ هر دلی بنوا
مهدی ای بوستان دین را گل
مهدی ای آنکه سروری ما را
مهدی ای نیک روی نیک خصال
مهدی ای شوکت تو جاویدان
مهدی ای دست قدرتت به نیام
مهدی ای دست ما و دامانت
مهدی ای داخل اندر آن عترت
مهدی ای از تو بی گمان بجهان
مهدی ای منتظر که گردد راست
مهدی ای خلق را امید گران
مهدی ای از خدا ذخیره‌ی تام

ز فراق گل رخت همه جا
هادی و رهنما و مصلح کل
سر مستودعی تو زهرا را
آیت حسن و دلبری و جمال
بی رقیب است دولتت بجهان
تا رسد حکم حق ز بهر قیام
جان عشاق جمله قربانت
که هدایت گرند بر امت
قطع دنباله‌ی ستمکاران
ز تو هر کج بدهر بی کم و کاست
از برای ازاله‌ی عدوان
بهر تجدید جمله‌ی احکام

ختم این مثنوی مدان به هزار

جز دم احتضار یا دیدار

مهدی ای بر گزیده‌ی یزدان
مهدی ای آرزوی شیعه که زود
مهدی ای بهر دین و اهلش هم
مهدی ای شوکت تجاوز گر

بهر بر گشت شرع جاویدان
زننده سازی کتاب پاک و حدود
محیی هر اثر ز بیش و ز کم
بشکنند از تو در هم ای سرور

مهدی ای منهدم در این آفاق
مهدی ای از تو در هلاکت و فان
مهدی ای شاخه‌های غمی و شقاق
مهدی ای کجروی و آنچه هواست
مهدی ای دام کذب و هم بهتان
مهدی ای بر عناد و کفر و ضلال
مهدی ای بهر دوستان عزت
مهدی ای جامع تمام کلام

ختم این مثنوی مدان به هزار

جز دم احتضار یا دیدار

ز تو یکسر بنای شرک و نفاق
اهل فسق و گناه و هم طغیان
ز تو گردد درو علی الاطلاق
ز تو آثار جمله محو و فناست
ز تو یکسر بریده در دوران
تو بر انداز اهل آن بجلال
بهر اعداء و دشمنان ذلت
سوی تقوی و پاکی مادام

مهدی ای باب ذات پاک خدا
مهدی ای وجه حق که از همه سو
مهدی ای بین این زمین و سما
مهدی ای روز فتح از تو بپا
مهدی ای گرد آور دامان
مهدی ای بهر انبیاء امم
مهدی ای بر شهید کریبلا
مهدی ای معتدی مُفْتِر را
مهدی ای مضطری که ز امر احد
مهدی ای صدر جمله خلق خدا
مهدی ای زاده‌ی نبی گرام
مهدی ای زاده‌ی علی ولی

که نعم می‌رسد از او بر ما
اولیا را توجه است به او
سبب اتصّال دین خدا
ناشری پرچم هدایت را
ز صلاح و رضا تو در دوران
دگر ابنائشان تو طالب دم
طالب خون پاک ای مولا
یکه منصور و فاتح والا
چون دعا کرد مستجاب شود
صاحب بر و نیکی و تقوا
مصطفی مظهر جلال و مقام
مرتضی حجّت خدای علی

ختم این مثنوی بدان به هزار

جز دم احتضار یا دیدار

بر سر ما مداوم و همه دم
وصل تو طالع سعید همه
نور رویت یگانه‌ی آفاق
ظاهر آید جمال ماه تو کی
بر تن غم نصیب منتظران
یار هر رنج‌دیده‌ی محروم
ای به عالم بقیّتِ آله
تکیه گاهی مقدس و معمور
به همه رهروان حق رهبر
خور سر افکنده پیش چهره‌ی تو
قدر و جاهت سر آمد دوران
مقتدای مسیح روح‌الله

مهدی ای سایه‌ی سعید تو هم
مهدی ای مایه‌ی امید همه
مهدی ای در تجلی و اشراق
مهدی ای هر غم از ظهور تو طی
مهدی ای درد دوریت درمان
مهدی ای دادخواه هر مظلوم
مهدی ای صاحب جلالت و جاه
مهدی ای کعبه‌ات بگناه ظهور
مهدی ای سرور هر آن سرور
مهدی ای مه خجل ز جلوه‌ی تو
مهدی ای دانش تو بی پایان
مهدی ای آخرین سفیرِ آله

ختم این مثنوی بدان به هزار

جز دم احتضار یا دیدار

لاجرم ختم مثنوی بنمود

شائق‌آما در این نطق و حدود

رباعیات ویژه ولی عصر (ع)

پیوسته ز مهر در خیالت باشم   مبهوت از آن جاه و جلالت باشم
اندر سر راهت به امید دیدار   بنشسته و در قال و مقال باشم

من طالب دیدار توأم مهدی جان   پیوسته بگفتار توأم مهدی جان
بارشته کلافی سر بازار وصال   دانی که خریدار توأم مهدی جان

مهر تو به مهر و ماه سودا نکنم   کوه کرمی به گاه سودا نکنم
یاد تو مرا ره است و غفلت ز تو چاه   این راه شرف به چاه سودا نکنم

غمگین نشود دلی که دارد غم تو   محروم مباد آنکه شود محرم تو
نومید نشد آنکه ز درگاه تو شد   مشمول عطا و نظر یکدم تو

عمری است که بایاد تو دل خوش دارم   زین یاد، غم جهان فرامش دارم
مدح تو نمایم من وزین آب حیات   آن آتش هجران تو خامش دارم

دارم به سرای عزیز سودای تو من   بس یاد کنم ز وصل فردای تو من
از شوق بسرو قامتان خیره شوم   یاد آورم از آن قد رعنا ی تو من

گردم به میان کوه و دشت و صحرا   تا بلکه کنم گمشده ام را پیدا
عمری است که اندر طلبش حیرانم   با قلب حزین و سینه ای پر غوغا

ای غنچه‌ی باطراوت و خوش بویم   وی دلبر شوخ چشم و مشکین مویم
کن جلوه‌گری تا که بری غصه‌ی دل   نومید مران بلطف خود زین کویم

ده مژده که خلق را امامی آید   روشن ز رخس دیده‌ی ما می آید
شاد عسکری از مولد مهدی شد و نیز   نرجس که بر او یگانه ما می آید

غمگین نشوم تا غم رویت دارم   افغان نکنم که عشق کویت دارم
گر صاحب آبرویم ای مصلح کل   آن را به یقین ز آبرویت دارم

ما دیده براه مستقیمت داریم   امید بر آن لطف عمیمت داریم
دانیم که نومید مرانی ما را   ایمان به عنایت عظیمت داریم

هنگام سحر گهان چو برمی‌خیزم   احساس شریف خویش برانگیزم
یادی ز تو در آن دم پر نور کنم   اشگی ز فراق مه رویت ریزم

ما جز تو زهیچ کس تمنا نکنیم   هم فاش چنین گفته و حاشا نکنیم
گر هست تقاضایی و حاجت ما را   غیر از تو و در گهت تقاضا نکنیم

شادم که مرا مهر تو باشد در دل   افسوس که دوریت مرا شد مشکل
بایاد تو صبح و شام من گردد طی   از عمر گران مرا همین شد حاصل

قلبم شده غمخانه ز مهجوری تو   نورم بشد از دیده ز مستوری تو
ای حجت ثانی‌عشرای مهدی جان   تا چند کنم صبر بر این دوری تو

هرگزندهم دامن مهرت از دست
ثابت ز وجود تو بودارض و سما
یا رب نشود گسسته‌ام این پیوست
از هست تو هست آنچه در این عالم هست

صد آه که آهم ز غمت تاب‌سماست
عالم اگر از مهر تو دل بر گیرند
در سینه‌ی من سوز و گدازی برپاست
مه‌رت به یقین در دل من پابرجاست

باری به تکلم بگشا غنچه‌ی لب
ای مونس دل شکستگان ادر کنی
این عقده‌ی دل گشای تو با این مطلب
وی یاد تو مونسم به هر روز و به شب

توصیف تو شد کار من اندر شب و روز
با چهره‌ی تابنده و زیبنده‌ی خویش
در سینه‌ی من عشق تو آمد جانسوز
کن جلوه‌گری ای مه‌انجم افروز

ای دولت عدل گسرت جاویدان
ای صاحب عصر و حجت حق مهدی
وی جلوه‌ی ذره پرورت نور زمان
رخساره عیان نما چو شمس تابان

تا هست نهان ز ابر غیبت رویت
هرگز نرسد فروغ مطلق بر دل
تا نیست عیان شمس رخ نیکویت
ای جان جهان فدای خلق و خویت

زیبا چو جمال دلربایت گل نیست
گر بر گل و سنبل نرسد از تو شمیم
چون نطق تو هیچ نغمه‌ی بلبل نیست
الحق که صفا بهر گل و سنبل نیست

دانم که بجز تو رهبری نیست مرا
در مسئله‌ی امامت امت هم
غیر از تو بدهر سروری نیست مرا
غیر از تو امام دیگری نیست مرا

مشتاق توأم اگر گنهکارم من   از جرم و گنه گر چه گران بارم من
دست من و دامان تو ای مهدی جان   زیرا به تو بس امیدها دارم من

تا بر سر من سایه‌ی سرو قد تست   تا در حق من عنایت بی حد تست
البته که کامیابم اندر دو جهان   این لطف عیان ز خالق سرمد تست

دل بسته‌ی حضرت تو هستم من و بس   پیوند محبت به تو بستم من و بس
اندر دو جهان رشته‌ی الفت یکسر   از هر چه بغیر تو گسستم من و بس

ای درد تو درمان هزاران دردم   دلگرم توأم و زد گران دل سردم
در آتش هجران تو گرمی سوزم   مدح تو بود مرا سلام و بر دم

ای لعل لب تو شیعه را آب حیات   وی وصف جلالت تو هم راه نجات
گر موکب فرخنده‌ات آید مشهود   گوئیم بر آن مقدم پاکت صلوات

من دست تو سل به ولای تو زرم   گرم زرم از کسی برای تو زرم
خواهم ز نیاز گر دری را کویم   شایسته بود درب عطای تو زرم

ای باد صبا به ذی طوی کن سفری   تا بلکه بگیری تو ز مهدی خبری
گر نیست به ذی طوی و رضوی آن ماه   بر ساحت قلبهای ما کن گذری

ای فرش رخت چشم تر من الغوث   خونین ز فراق جگر من الغوث
ریزد بامید نظری مهدی جان   با یاد تو اشک بصر من الغوث

ما دیده براه و قدمت دوخته‌ایم
عمری است که بی تو ای عزیز دلها
در قلب حزین مهر تو اندوخته‌ایم
در کشور جان ساخته و سوخته‌ایم

در روز بسی مدح تو گفتیم همه
باز آئی که از هجرتو ای مظهر عشق
بس در شب تیره بی تو خفتیم همه
غمهای جهان بدل نهفتیم همه

ای جان بفدای جان ارزشمندت
کی می‌شود ای ماه من اندر عالم
دل‌های موالیان حق پابندت
یکباره همه جهانیان بینندت

غمگین نشوم چون غم رویت دارم
بر مه نگرم یاد جمال تو کنم
حیران نشوم چو قصد کویت دارم
در شب هوس طره‌ی مویت دارم

بر گل نبود طراوت روی تو هم
بر پهنه‌ی آسمان هلال هر ماه
جنت نرسد بساحت کوی تو هم
نبود چو خط هلال ابروی تو هم

یار من اگر چهره نهان داشته است
مخفی اگر آن سرو قدش آمد لیک
بر سطح جهان جلوه برافراشته است
اندر دل ما بذر صفا کاشته است

آنجا که تویی تمام خوبی آنجا است
هستی به ثری وری به ثریا اما
آنجا که تونیستی ندانم که کجاست
آن مسکن ثابت تو اندر دل ماست

ای خاتم اوصیاء بر حق مهدی
باز آ و باهتزاز آور جاننا
مرآت جلال و نور مطلق مهدی
بر قلعه‌ی فتح و نصر بیرق مهدی

ای بر سر ما سایه‌ی لطف تو مدام
خواهیم که زنده مان نمایدی زدان
مشمول عنایتت خواصند و عوام
از بهر وصال تو بهنگام قیام

از دیده ز دوری تو گریانم من
با آه و فغان بی تو بهنگام صباح
از سینه ز هجران تو سوزانم من
هر جمعه دعای ندبه می خوانم من

در عالم ایجاد و در این ملک وجود
این نکته بدون هیچ شکی گویم
ای مظهر لطف ناب و سرچشمه‌ی جود
هرگز نبود به ز تو الحق موجود

ای سرور بی نظیر و ای رهبر خوب
کن دست بر آن قائمه‌ی شمشیری
عالم شده پر ز ماجرا و آشوب
کز بهر شریعت است خوش دشمنکوب

دردا که تو را ندیدم و جان دادم
ای کاش که زنده می شدم گاه ظهور
جان در ره وصل پاک جانان دادم
این برگ تقاضا چو به یزدان دادم

ای یاد تو چون یاد خدای ذوالمن
هرگز نشود که یاد خود برگیری
آرام دل غم زده و مضطر من
از قلب من ای عزیز در طول زمن

از خواب سمرگهان چو بیدار شوم
گاهی که دعای عهد را می خوانم
جویای تو از در گه دادار شوم
یاد تو کنم به غم گرفتار شوم

مهدی است که جزا و نه پناهی است مرا
از جانب او خواهش دیرینه‌ی من
جز راه ولایتش نه راهی است مرا
یک گوشه چشمی و نگاهی است مرا

ای بی تو جهان عدل و ایمان تنها
تنها تو اگر پرده ز رخ بر گیری
قرآن و گروه پیرو آن تنها
دیگر نبود هیچ مسلمان تنها

برمازسوی کفر و نفاق است هجوم
تا در غم هجران تو هستیم اسیر
با ما سر دشمنی بدارند عموم
از ما نشود دور بلایا و هموم

ای آنکه ترا شهرت عالمگیر است
بر گیر غم دل بوصولت زیرا
دردست تو از کون و مکان تدبیر است
هر شیعه که بینم ز غمت دلگیر است

آوازه‌ی حسن تو به آفاق رسید
اندر ره عشق جاودانت جاننا
هر دل بتو دل داده و مشتاق رسید
خودنیک بدانم چه به عشاق رسید

تا زنده‌ام اوصاف ترا می گویم
تادری حق بجستجویم شب و روز
تا راهروم راه ترا می پویم
البته به هر مکان ترا می جویم

سودای ترا تا که به سر دارم من
هرگز غم دنیا نخورم مهدی جان
بر کار دگر نیست دگر کارم من
تا بر غم هجران تو غمخوارم من

جانها همه قربان توای مهدی جان
در موسم احتضار و گاه سكرات
قربان تو و جان توای مهدی جان
دست من و دامان توای مهدی جان

ای قاطبه‌ی شیعه ز هجرت مغموم
الحق که به صدیقه‌ی کبری زهرا
دنیا ز وصال روی ماهت محروم
هستی تو یگانه یادگار معصوم

هر دل که در آن مهر و تولای تو نیست
آن دل گِل و آن سراسر سرلوحه کفر
هر سر که در آن یکسره سودای تو نیست
ایمان بجز آن مهر دل آرای تو نیست

آئینه‌ی حق نما تویی مهدی جان
ای گنج نهان بقیة اللہی تو
فخر همه ماسوی تویی مهدی جان
ختم هم اوصیاء تویی مهدی جان

خورشید، فروزان ز فروغ رویت
بر باغ، طراوت گل و ریحان نیز
رخشنده مه از ماه رخ نیکویت
زان شمه‌ی دلنواز خلق و خویت

گر لطف و صفایی بگل و یاسمن است
یاد تو بدل شفا بود مهدی جان
زان طلعت با صفا و خلق حسن است
درد غم تو دوای هر درد من است

ای محرم راز کبریایی مهدی
بر راه تو دیده‌می سپارم شب و روز
وی حجت خاتم خدایی مهدی
تا کی تو به چشم من بیایی مهدی

گر درد دلی مراست بر در گه تست
این نکته طبیعت مرا می گوید
ور هست بصیر آن دل آگه تست
گر رهرو سالکم مسیرم ره تست

مستور ز چشم عاشقانی تا کی
هم ناظر مظلومی مایی و ز خصم
مهجور و ز دیده‌ها نهانی تا کی
هم شاهد ظلم بی‌امانی تا کی

ای کاش خدا اذن فرج می دادت
گاهی که دعا کنی تو از بهر فرج
می کرد از این اجازه بس دلشادت
ما را نرود پیش خدا از یادت

صد شکر که مدّاح توأم مهدی جان
ای باعث آرامش قلبم باز آی

صد حیف که از تو دورم ای جان جهان
ترسم که ترا ندیده بسپارم جان

هر لحظه که گویمت ثنا مهدی جان
ای جان جهان گوشه‌ی چشمی بر من

دل بر کنم از دار فنا مهدی جان
ای روح روان دگر بیا مهدی جان

قلبی ز غمت غرقه‌ی خون دارم من
فرزانه صفت ز فرط عشقت جانا

سوزی ز فراقبت بدرون دارم من
رو جانب صحرای جنون دارم من

آن دلبر رخساره نهان یار من است
آن دلبر پنهان و همان مظهر لطف

آن مظهر لطف جاودان یار من است
مهدی است که در طول زمان یار من است

یا رب اگر از بار گنه سنگینم
اما تو بجان مهدی آن مصلح کلّ

زین بار گران اگر که بس غمگینم
مرگم نرسان تا که جمالش بینم

بازم بسر ای دوست هوای تو فتاد
این مهر و محبت تو اندر دل من

یادم دگر ای جان ز ولای تو فتاد
بی شک ز عنایات خدای تو فتاد

آرام اگر زمین و هم ما فیهاست
این نکته بحق بود که لولا الحجّة

از یمن وجود تو امام و الاست
براهل زمین لساخت الارض بجاست

خون شد دل ما ز غیبت و دوری تو
گریان شده چشم و سینه‌ها هم سوزان

جان شد ز کف از کثرت مستوری تو
از داغ فراق تو و مهجوری تو

ماچشم امید از همه بر داشته‌ایم
خوش باد زمانی که به سرداری تو
چون بذر ولای تو به دل کاشته‌ایم
بینیم لوای حق بر افراشته‌ایم

در غیبت جانگدازت ای مظهر جود
در ظلمت ظلم‌ها نبودیم اسیر
بس طعنه شنیدیم ز اغیار حسود
پنهان اگر آن طلعت ماه تو نبود

ای مظهر رحمت و عطا و برکات
ای حجت ثانی عشر ای مهدی جان
سرچشمه‌ی فیض و قبله‌گاه حاجات
بر طلعت زیبای تو دائم صلوات

پیوسته رسد ز دشمن دیرینه
از ما ز غم دوری خودمهدی جان
اندر حق ما بی تو جفا و کینه
بنگر بدو چشم‌تر و سوز سینه

صد آه از این غصه و غم مهدی جان
روی تو ندیدم و سپردم جان را
کاندر همه عمر پرالم مهدی جان
ماند آرزوی تو در دلم مهدی جان

در عالم حسن چون تو زیبایی نیست
ای دوست به بازار محبت ما را
در محفل عشق چون تو رعنائی نیست
بر سر بجز از وصل تو سودایی نیست

زین بیش تو تنهایی یاران میسند
مراهمه دل سوخته‌ای مهدی جان
در بند و اسیر ظلم و طفیان میسند
اینسان زفراق و درد هجران میسند

ای کاش خورم ز نخل وصلت من بر
بر کعبه‌ی حق تکیه بزن گاه ظهور
کن رنجه قدم غصه‌ی دل از من بر
محراب نماز گیر و شو بر منبر

ای حجت ذات پاک یزدان مهدی
ای درد تمام دردمنندان فراق
ای منتقم خون شهیدان مهدی
با وصل رخ ماه تو درمان مهدی

ما رهرو عشقیم و جز این ره نرویم
خواهیم که غیر آستان تو مدام
جز در گه تو بهیچ در گه نرویم
بر جانب در گهی بنا گه نرویم

تا که بر تن توان بود ما را
وصف رخساره تو مهدی جان
تا که بر جان امان بود ما را
ذکر و ورد زیبان بود ما را

بازا که چو جان بگیرمت اندر بر
رخساره عیان نما و برقع بردار
از نخل وصال روی تو چینیم بر
زان طلعت ماه و غم این دل را بر

پیوسته ز مهر در خیالت باشم
اندر سر راهت به امید دیدار
مبهورت از آن جاه و جلالت باشم
بنشسته و در قال و مقال باشم

تا مهر و محبت تو در دل دارم
گر غوطه ورم دریم هجران فراق
اندر دو جهان دگر چه مشکلم دارم
با عشق تو رو جانب ساحل دارم

در آینه‌ی حسن تجلی از تست
از شعله‌ی جانسوز فراق و هجران
در معرکه‌ی عشق تولی از تست
بر این دل افسرده تسلی از تست

سر مست زباده‌ی خیالیم هنوز
هر چند خبر نیامد از گاه ظهور
با یاد تو در قال و مقالیم هنوز
مالیک بامید وصالیم هنوز

از لطف و عنایت خداوند کریم
در نیمه‌ی شعبان معظم به سحر
وز مرحمت قادر رحمن و رحیم
ظاهر شده رخسار دل آرای (غریم^۱)

ای آنکه معز اولیائت خوانند
بنمای قمر طلعت خود بر احباب
وی آنکه مذل اشقیائت دانند
کز هجر تو هر صبح و مسا نالانند

ای حجة حق مظهر ایمان الغوث
شد منتظران را همه جانها بر لب
وی مهدی دین حامی قرآن الغوث
از هجر تو ای خسرو خویان الغوث

اندر ره مهدی ز سر و جان بگذشتیم
تا بر سر کویش سر و سامان بگرفتیم
از جان گران در ره جانان بگذشتیم
دیوانه صفت از سر و سامان بگذشتیم

پشتم ز غم هجر تو خم گردیده
گریم همه دم چه بیم از آنکه سفید
بر دیده ز خاک قدمت گردی ده
گردد ز فراق تو مرا گردیده

دیشب که شب دوازده بود از ماه
آن ماه دوازده که مهدی است بود
دیدم قمر و بگفتمش بی اکراه
نور رخ وی چو کوه و نور تو چو گاه

به آستان تو از ما سلام مهدی جان
جمال همچو مهت را بده نشان آنی
فدای جان تو جانها تمام مهدی جان
بما تو ای گل والا مقام مهدی جان

---

^۱ مراد از غریم امام زمان (ع) است.

صبا بحضرت مهدی سلام ما برسان
زدوستان خوداینسان دگردریغ مدار
بگوز جانب ما کای امیر عصر و زمان
یکی نظر بنما لحظه‌ای به منتظران

شمس و قمر از روی تو گردیده منور
کن رنجه قدم چهره نما جلوه گری کن
بر جا ز وجود تو بود ارض مدور
ای مهدی دین حجت حق میر مظفر

ای باعث آرامش گیتی مهدی
بی روی تو هرگز نشوم بر خوردار
وی موجب پیدایش گیتی مهدی
یک لحظه ز آسایش گیتی مهدی

ای قامت بلند تو نخل امید من
ای جلوه‌ی جمال تو خورشید عدل و داد
ای ساحت وجود تو نقش نوید من
سر و قد تو طالع پاک و سعید من

جان می‌دهم اندر رخت ای جان جهان
دردا که نهانی ز دو چشمان ترم
سر می‌فکنم بر قدمت مهدی جان
می‌سوزم و از دو دیده باشم گریان

بیا که بهر تو عمرم بانتظار گذشت
ز فرقت تو دما دم چونی نوا دارم
بحیرتم که چسان بر من فکار گذشت
هزار دیده براه تو اشگبار گذشت

از هجر تو می‌سوزم و می‌سازم من
کلب در آستان پر فیض توأم
هر صبح و مسا با تو بود رازم من
بر ارزش این مقام می‌نازم من

از وجود حضرت مهدی جهان برپا بود
می‌نماید کسب نور از روی پرورش قمر
بهر او گیتی چنین مستحکم و برجا بود
آری آری مه منور زان رخ زیبا بود

والشمس خوش بود ز جمالت حکایتی
ای ناشر لوای هدایت - عنایتی

مویت بود ز آیهی و اللیل آیتی
شمس و قمر کنند ز روی تو کسب نور

پیوسته ره مقدمش را پویم
سایم به تراب مقدم او رویم

من مهدویم ز صدق دل می گویم
تا بلکه جمال دلربایش بینم

زین کثرت فراق پریشان همیشهام
با آه جانگداز نوا خوان همیشهام

از هجر روی ماه تو گریان همیشهام
سوزم در آتش غمت ای مهدی عزیز

با هجر روی ماه تو بیزارم از جهان
عمرم تمام گشت و نهانی زدیدگان

می سوزم از فراق تو ای یار مهربان
درانتظار مقدمات ای حجة خدا

گویم برِ خاص و عام مهدی مهدی
با لحم و دم و عظام مهدی مهدی

ذکر شده صبح و شام مهدی مهدی
پیوسته بود ورد زبان و روحم

در فصل جوانی ز غمت پیر شدم
می سوزم و زین غصه زمینگیر شدم

بی روی تو از عمر گران سیر شدم
در آتش هجر ماه رخسار تو من

یا اینکه قبول اگر کند کلب درم
می نازم و می بالم و بس مفتخرم

من عاشق روی مهدی منتظرم
با داشتن چنین مقامی عالی

از هجر لقای اعظمت می سوزم
چون هیچ ترا نبینمت می سوزم

پیوسته در آتش غمت می سوزم
می گریم و می نالم و مهدی گویم

در غم هجران مهدی ناله‌ها پیوسته دارم
دیده بر درگاه او دارم به امید نگاهش
غیر مهر او زدل مهر دگر بگسسته دارم
وز درد یگر کسان چشم عنایت بسته دارم

من مفتخرم ز ذکر مهدی مهدی
از خالق خویشتن بسی ممنونم
هستم همه دم بفکر مهدی مهدی
هر صبح و مسا ز شکر مهدی مهدی

ای افتخار شیعه وجود تو مهدیا
حاتم گدای درگه احسان وجود تو
وی گردش زمانه ز بود تو مهدیا
جان جهان فدایی جود تو مهدیا

در آتش هجران تو می‌سوزم من
بر راه تو پیوسته بامید وصال
بی روی تو افسرده شب و روزم من
ای مهدی دین دو دیده می‌دوزم من

پیوند ما و مهدی دین ناگسستی است
هرگز غریق بحر ضلالت نمی‌شود
جز عشق او دودست و دل شیعه‌شستی است
قلبی که از فراق رخ او شکستی است

دلم ز هجر تو باشد کباب مهدی جان
بیا که داغ فراق تو نخل جانم را
دو دیده گشته براهت پر آب مهدی جان
بسوخت ای پسر بو تراب مهدی جان

ای روی تو قبله گاه عشاق
الحق که بصنوع آفرینش
وی بود تو افتخار آفاق
در حسن جمال و طلعتی طاق

مهدی بجهان غیر تو نبود مهدی!
مهدی بود از جمع خصائص مهدی
مهدی نشود به ادعا هر مهدی
مهدی که بجز مصلح عالم مهدی

در آتش هجران تو سوزم تا چند
ای مهدی دین به رنج و سختی گذرد
وین شعله‌ی سوزنده فروزم تا چند
بی روی تو جانا شب و روزم تا چند

گنجینه‌ی لطف ذات باری مهدی است
بنیان کن کاخ ذلت و استعمار
سرچشمه‌ی فیض کرد گاری مهدی است
شایسته‌ی تخت شهریاری مهدی است

از هجر تو مضطرم بصد آه
هر شب نگرم بیاد رویت
جز حق نبود ز دردم آگاه
با دیده‌ی پر ز اشگ بر ماه

خون شد ز هجر روی تو قلب فکار من
یک لحظه گر جمال ترا بینم ای عزیز
باری نگر بعشق تو قلب دچار من
روشن شود دو چشم بسی اشگبار من

ترسم در آرزوی تو عمرم بسر رسد
در حیرتم چگونه بنخاک سیه برم
وز مرگ و نیستی ز برایم خبر رسد
این نخل حسرتی که بدون ثمر رسد

خونشد دلم ز هجر لقای تو مهدیا
سازم تراب مقدم تو طوطیای چشم
ای جان عالمی بفدای تو مهدیا
بر دیده گر رسد کف پای تو مهدیا

مهر ترا نهاده بدل کردگار من
این عشق جاودان نبود منحصر به حال
هر لحظه وصف روی تو گردیده کار من
جانا بود ز روز ازل یادگار من

در انتظار تو عمر گران بسر آمد
هزار وعده و پیمان سپردمی بر دل
بسی شبم بگذشت و ز پی سحر آمد
ولی ز سوی تو ای ماه نی خبر آمد

در غم هجر تو اشگم ز بصر می آید
چهره‌ی ماه‌وش و طلعت فرخنده‌ی تو

کی ز ایام وصال تو خبر می آید
آخر ای مهدی دین کی به نظر می آید

عمرم بفراق مه رخسار تو شد طی
تا بلکه خبر گیرم از آن چهره‌ی ماهت

در کوه و بیابان برهت میزنی پی
مخفی ز دو چشم من ماتم زده تا کی

ای مظهر لطف و هم عنایت مهدی
پیدایش عالم از وجود تو بود

روشنگر مصباح هدایت مهدی
ای وارث مسند ولایت مهدی

عشق تو درون سینه‌ام جا دارد
هرگز نشود عشق و دگر مهر تو سلب

مهر تو به قلب خسته ما‌وا دارد
از قلب کسی که چون تو مولا دارد

ای حجت حق مهدی دین ادرکنا
کن رنجه قدم بداد مظلومان رس

ای مظهر احکام مبین ادرکنا
ای هادم کاخ ظلم و کین ادرکنا

دل را نبود غیر تو دلدار دگر
ای مهدی دین بیا که در ملک وجود

جز ذکر تو ما را نبود کار دگر
بر ما نبود غیر تو سالار دگر

جانا ز هجر روی مهت سوختم بیا
تا بلکه بینم آن گل سیمای انورت

بس دیده‌ی امید بره دوختم بیا
با خواهش دل این صله آموختم بیا

ای جان من فدای تو یا صاحب الزمان
بازا که از دو دیده چو باران تمام عمر

قربان خاک پای تو یا صاحب الزمان
گریانم از برای تو یا صاحب الزمان

ای سر و بوستان ولایت بیا دگر
ای شهریار ملک وجود و ولی عصر
ای شمع آستان هدایت بیا دگر
وی کنز لطف وجود و عنایت بیا دگر

آن دلبر رخساره نهان یار من است
آن دلبر پنهان و همان مظهر لطف
آن مظهر لطف جاودان یار من است
مهدی است که در طول زمان یار من است

بازا که چو گل نمایمت بو
از چهره نقاب خویش بردار
کن جلوه گری که بینمت رو
ای دلبر با وفای خوش خو

شد غرقه ی خون دلم ز هجر رویت
از گلشن رو رسان شمیمی بمشام
قربان تو و یگانه خلق و خویت
ای جان بفدای شمه ای از بویت

شد غوطه ور اندریم هجرت شائق
هرگز بجهان دل نگردد غمگین
پیوسته بود همی بفکرت شائق
جز بهر فراق تو و ذکرت شائق

از عمر جهان بی تو دگر بیزارم
کن جلوه گری که بی گل رخسارت
بی روی تو گوئیا درون نارم
چون طایر پر شکسته ی گلزارم

آنکو بود از غم تو آزرده منم
در طوف جمال انورت مهدی جان
وان گل که شد از هجر تو پژمرده منم
پروانه صفت سوزم و افسرده منم

از هجر تو هر صبح و مسا می نالم
بر خیل ملک فخر کنم گر که ز لطف
بر خود بچنین ارادتی می بالم
یکدم نظری کنی تو بر احوالم

با داشتن حبّ تو محبوبم من   با رغبت دیدار تو مرغوبم من
چون طالب سیمای فروزان توأم   نزد همگان عزیز و مطلوبم من

از غم هجر تو نالانم من   بی رخ ماه تو گریانم من
کن قدم رنجه که یکباره فدا   بکنم بر قدمت جانم من

گریم به میان عالی و دانی چند   نالان ز فراق توام دانی چند
سوزم بدرون آتش هجرانت   ای حجت ذات پاک یزدانی چند

ای مهدی دین حجت ذات باری   بر ما نظری کن از عنایت باری
بردار ز وصل آن جمال زیبا   از دوش، غم فراق یاران باری

بگذار نماند این الم ناگفته   حالم بود از غم تو بس آشفته
چون خالق لایزالم از روز ازل   در قلب حزین عشق ترا بنهفته

شیدای وصال روی ماه تو منم   جویای تو متصل براه تو منم
گر چهره‌ی انورت ندیدم اما   شادم بخدا که در پناه تو منم

بی شمع رخ تو همچنان پروانه   سوزد دل زار و خسته چون غمخانه
بازا که ز فرقت گل روی تو من   چون بلبل شیدا شده‌ام دیوانه

ای برده ز دل صبر و قرار عشاق   یکدم نظری بحال زار عشاق
از بهر خدا توجهی مهدی جان   بر چشم تر و قلب فکار عشاق

ز هجران تو گریانم شب و روز   بسی گریان ز هجرانم شب و روز
بیا کز دوری روی چو ماهت   عزیزا اندر افغانم شب و روز

ای در گرانبهای نایاب بیا   ای برده ز قلب عاشقان تاب بیا
ای آنکه بملک آفرینش یکسر   ما را نبود غیر تو اریاب بیا

خون شد ز غم تو قلب زارم ای دوست   بنگر به دو چشم اشگبارم ای دوست
هر صبح و مسا ز دوریت می نالم   چون نیست دگر صبر و قرارم ای دوست

بی روی تو مضطرب چو مجنونم من   آواره بکوه و دشت و هامونم من
هر صبح و مسا بیاد آن طلعت ماه   از دیده غریق لجهی خونم من

ای نور دو دیده العجل الساعه   ای ماه ندیده العجل الساعه
باری نظری بقامت عشاق   کز غصه خمیده العجل الساعه

هان دست تو سل تو بر این یکسوزن   زین سو نشوی سوی دگر یک سوزن
مهدی است پناه ماه که از هجرانش   یک سو همه مرد سوزد و یکسوزن

عشق تو چنان فتاده اندر دل ما   کز عمر گران غم تو شد حاصل ما
با هجر تو رونقی نگیرد هرگز   ای روشنی قلوب ما محفل ما

قلبم شده خون ز هجر روی ماهت   با دیدهی تر مینگرم بر راهت
شاید بنظر رسد مرا چهره‌ی تو   وان مجد و شکوه و اقتدار و جاهت

ای مهدی صاحب الزمان ادر کنا
ای روشنی قلوب عشاق همه

ای حجت حی لامکان ادر کنا
وی منبع لطف بی کران ادر کنا

ای طوطیای دیده‌ی ما خاک پای تو
در نیمه‌ی معظم شعبان خوش آمدی

جانها فدای طلعت ایزد نمای تو
قربان مقدم تو و ماه لقای تو

ای بر همه اوصاف حسن زیبنده
سر بر قدم تو خسرو ملک وجود

سیمای مه تو چون قمر تابنده
هر صاحب مجد و مرتبت افکنده

در خلوت و تاریکی من یاد تو روشن
در روح و روانم همه الهام تو مشهود

در جلوت و نورم همه فریاد تو روشن
در جسم جوانم همه میعاد تو روشن

کردم ز صفا نظاره بر مه دیشب
گفتم به قمر که منفعل خواهی شد

بس ناله زدم چو کودک مهدیشب
گر طلعت خود عیان کند مهدی شب

از هاتف غیبه این بشارت آمد
در نیمه‌ی شعبان شده ظاهر آن ماه

کی منتظران مهدی امت آمد
کز نور رخس مه به خجالت آمد

محبوب تر از تو هیچ محبوبی نیست
ما طالب آن طلعت مطلوب توایم

مرغوب تر از تو هیچ مرغوبی نیست
بهرتر چو از این بدهر مطلوبی نیست

هنگام شب از زلف تو بنمایم یاد
در روز چو خورشید فروزان گردد

در گاه شفق ذکر من از روی تو باد
از دل بکشم بیاد رویت فریاد

خور منکسف از پرتو روی تو بود
جان مشتعل از عشق تو ای مشعل نور
مه منکسف از چهر نکوی تو بود
دل معتکف اندر سر کوی تو بود

دیوانه‌ی تو عقل مجرد دارد
هر دل که بر آن تو دلبری شادان است
بیگانه‌ی تو جهل مؤید دارد
چون خالق دل ورا مؤید دارد

عمری است که مشتاق وصال تو منم
ای دلبر من عنایتی کن زیرا
خواهان تو و ماه جمال تو منم
دل داده‌ی چهر بی مثال تو منم

ما سینه ز هجران تو سوزان داریم
عمری است که روز و شب بیادتویسی
بی روی تو چشمی همه گریان داریم
از قلب حزین ناله و افغان داریم

بر دامن وصلت نرسد گر دستم
این فخر و مباهات مرا بس که مدام
شادم که زجان دل بولایت بستم
مدّاح تو ای منجی عالم هستم

سوزد دل ما بیاد رویت تا چند
ای ماه بزیر ابر غیبت تا کی
پنهان بود آن روی نکویت تا چند
هم ره نتوان برد به کویت تا چند

روزی چو شب سیاه دارم بی تو
که در دل شام تار یاد تو کنم
قلبی همه سوز و آه دارم بی تو
که زمزمه در پگاه دارم بی تو

قلب محزون ز غمت غرقه‌ی خونخواهم کرد
گر نبینم گل رخسار ترا مهدی جان
سوزش آتش هجر تو فزون خواهم کرد
خون ز چشمان عوض اشک برونخواهم کرد

صبا از مارسان بر مهدی دوران سلامی خوش
ببر از جانب ماسوی آن مولا پیامی خوش
بگو کاندر غم هجرت و خون شد قلب عشاق
بطرف دوستان یک لحظه بر می دار گامی خوش

ای خوش آن خاری که در راه تو برپایم نشیند
ای خوش آن دردی که از داغت بر اعضا می نشیند
ای خوش آن تیری که از مهر تو ای مهدی دوران
از کمان خصم دون بر قلب شیدا می نشیند

در انتظار وصل تو عمرم تمام گشت
بس روز و شب گذشت و بسی صبح، شام گشت
اما نشد خبر ز تو ای مهدی عزیز
بازا که غرق خون دل هر خاص و عام گشت

چنان بقلب من افتاده مهر حضرت مهدی
که نیست تاب و توان دیگرم ز فرقت مهدی
ولی ز گردش دوران هراس و وحشتم این است
برم بنخاک سیه آرزوی رؤیت مهدی

آثار چاپ نشده‌ی ناظم:

- ۱ - منظومه‌ی قرآن کریم
- ۲ - منظومه‌ی صحیفه‌ی کامله‌ی سجّادیه
- ۳ - منظومه‌ی بعضی احکام
- ۴ - منظومه‌ی حدیث اربعمأة
«چهارصد دستور از امیرالمؤمنین (ع)»
- ۵ - گلزار ولایت «چاپ دوم»
«شامل مناجات، پندیات و نیز قصاید،
غزلیات و رباعیات در مصائب و مناقب
اهل بیت علیهم السلام و در باره‌ی انقلاب
اسلامی و امام خمینی (ره)»